Morogan — Salomie • AMNEZII DE IARNĂ

Morogan - Salomie

AMNEZII DE IARNĂ

virtual-project.eu

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ

MOROGAN – SALOMIE

AMNEZII DE IARNĂ

roman

CARTEA ROMÂNEASCA
– 1985 –

Coperta de *Adrian Brăescu*

Capitolul I

— V-am spus de atâtea ori să nu mai puneți paharele umede pe masă! E, drăcia dracului!

Ușa, trântită de Olimpia, vibră prelung.

Olimpia Iason-Cernea, eroină, cu sau fără voia ei, a unor terifiante aventuri – pe malul drept al Dâmboviței și pe cel însorit al Mării Negre – narate în tiraje corespunzătoare, revine într-un spectaculos *come-back* pe prima pagină!

Pe cei care o cunosc îi rugăm să rămână la amintirea primei întâlniri cu ea; oricum, și ei și Olimpia erau pe atunci mai tineri și mai lipsiți de griji. Ceilalți ar trebui să știe că, în tinerețe, farmecul inefabil al domnișoarei Iason tulburase definitiv inima romantică a domnului Cernea (a se reciti pagina 256 și următoarele, *La revedere, pe curând*!). Apoi, în buna tradiție a căsătoriilor din dragoste, la aproape șapte luni de la data ceremoniei, veni pe lume Filip Iason-Cernea care, cu toate protestele tatălui, nașului și câtorva colegi de serviciu ai domnului Cernea, fusese botezat la biserica Sfântul Nicolae. Evenimentul se petrecuse în după amiaza unei duminici de april, iar în august, Filip cu mămica lui făceau nudism la Vama (pentru informare, frunzăriți *Să nu exagerăm*!). În tinerețe, domnișoara Iason fusese graficiană; actualmente, ocupația de bază a doamnei Iason-Cernea era de a fi mamă de băiat de zece ani. Deși timpul îi mai risipise din inefabil, adăugându-i în schimb câteva kilograme la siluetă, Olimpia își păstra nealterate entuziasmul, veselia și pisălogeala atât de îndrăgite de soț, rude, prieteni și de noi toți.

Încăperea părăsită de Olimpia era luminată de două becuri de 60 de wați, iar mobila, tip Ruxandra, în gama natur, determina funcționalitatea camerei, înscriind-o în categoria

living ¾. Mercurul termometrului, aninat deasupra caloriferului, înțepenise la 16°C, limbile pendulei indicau douăzeci și cinci de minute peste ora douăzeci, iar harta sinoptică de la buletinul meteo al telejurnalului de seară arăta că afară este iarnă, că stratul de zăpadă este în creștere cam peste tot unde era așteptată această acțiune și că a doua zi, 22 decembrie, dorsalele a două fronturi anticiclonice se vor ciocni.

Până să se întâlnească dorsalele, cei doi bărbați din încăpere ciocniră paharele cu votcă.

— Miroase a prăjeală, murmură Gelu Ionescu.

La fel de înalt, de prezentabil și de miop ca în urmă cu zece ani, Gelu Ionescu (a se consulta spre documentare aceeași bibliografie ca în cazul Iason), celibatar și de curând maior, mai sorbi o gură de votcă. În ultima vreme totul îi mersese din plin, că de n-ar fi fost cine era, ar fi bătut în lemn: succesele profesionale se înlănțuiau, cele sentimentale stârneau invidia până și a superiorilor ierarhici, iar sănătatea personală era de fier, cu toate încercările unui ulcer rebel de a-și face de cap. Mai era și o discopatie, dar asta e boală boierească, iar maiorul Ionescu nu-i găsea nici o justificare nici în fizicul și nici în ascendența lui familială. Deci, Ionescu avea un psihic, un moral și o poftă de mâncare deosebite.

— Chiftele, conchise el, identificând nuanța mirosului.

— Pe dracu! mormăi individul prăvălit în celălalt fotoliu.

Ce mândrețe de bărbat fusese în vremea celibatului Alexandru-Bogdan Cernea, stăpân al casei și soț al Olimpiei, și cum îl transformaseră cei zece ani de matrimoniu! Văzându-l, cunoscuții din tinerețe se convingeau că arta cere sacrificii, pentru că doamna Olimpia, de profesie graficiană, avea suflet și temperament de artist. Involuțiile

datorate căsniciei, AB Cernea le compensa cu evoluția pe scară socială, dânsul fiind tot maior.

— Șnițele! își lămuri ABC prietenul și-și mai turnă un strop de votcă.

Cei doi maiori sorbiră în tăcere din pahare privind „Teleenciclopedia”, pentru că în acel an 21 decembrie pica într-o sâmbătă.

— Nu înțeleg! izbucni ABC… Unde să dispară? Că doar nu era o ectoplasmă, ci ditamai bărbatul de un metru optzeci…

— Ochi căprui, păr șaten, fața ovală, barba rasă, completă Gelu.

— Îți arde de râs, dar să dai o explicație nu ești în stare.

Într-adevăr, maiorul Ionescu nu putea da nici o explicație; dar în aceeași situație se găseau toți colegii care anchetau cazul. Cu o zi în urmă, vineri, pe la prânz, un tovarăș dintr-un institut cu multe inițiale venise să-i informeze că un alt tovarăș nu se întorsese din delegație. Ei, mai sunt tovarăși care întârzie, dar când delegația era pentru Hamburg – R.F.G., situația se schimbă. Din vorbă-n vorbă, aflară că individul, pe care conducerea institutului îl mai așteaptă încă să semneze condica de prezență, se numea Radu Jipa, de profesie inginer, 40 de ani, singur la părinți, proprietar de garsonieră dublă în Piața Romană și de Dacia 1300 break. Dânsul plecase spre Hamburg, via Viena, pe 8 decembrie și avea bilet de întoarcere pe 16. Dus-întorsul se efectua în vagoanele de dormit, clasa întâia, ale Wiener-Valtzeru-lui.

— Întârzierea n-ar fi prea mare, comentase Gelu.

Tovarășul se arătă de acord cu el, dar conducerea institutului era de altă părere. Cu Jipa mai plecase un coleg, Dorin Savu…

— Și tovarășul ce zice? se interesase ABC.

Tovarășul nu zicea nimic, pentru că nici dânsul nu se întorsese, aflându-se la Viena, în

spital, după cum atesta telegrama pe care conducerea institutului o primise pe 13 decembrie.

— Hopa! murmurase Gelu și-și aprinsese o țigară.

Căci, vorba lui ABC, ce-ți trebuie spital la Viena, să-ți ia ăia suta de dolari pe noapte, când la noi totul este gratuit?!

— Și cu ce treburi pe acolo, tovarășii? se interesase Gelu.

Cei doi plecaseră să prezinte o ofertă pentru vânzarea unor nave construite la Constanța. Dacă tranzacția se realiza, statul ar fi câștigat câteva milioane de dolari și, implicit, ar fi crescut nivelul de trai pe cap de locuitor pe anul în curs.

— Și?!

Nivelul crește oricum, îi asigurase tovarășul, dar referitor la perfectarea tranzacției n-au nici o veste.

— Încurcată treabă, apreciase Gelu.

Cazul prezentând o importanță deosebită, atât pe plan uman cât și pe cel valutar, maiorii încuiară seifurile din birourile lor, își puseră paltoanele și galoșii și demarară în trombă spre institut. Când coborâseră din mașină, ceasul de la Gara de Nord arăta 13:20, ninsoarea se întețise, iar la alimentara de vizavi se vindeau mandarine. Când ieșiră din clădirea institutului ora era 16:30 și mandarinele se terminaseră.

— Asta-i bafta noastră, comentase ABC.

Deoarece Gelu susținea că frigul este bun pentru activarea circulației periferice și limpezirea ideilor, o luară agale printre nămeți, recapitulând cele aflate.

Inginerul Radu Jipa, dispărutul, avea vechime în muncă și în clădirea institutului de 13 ani. Specialist de valoare, primul la activități obștești și sindicale, membru în corul institutului, donator de sânge benevol, într-un cuvânt omul potrivit la locul meritat, dânsul fiind șef de secție. Cu deplasările în străinătate debutase în urmă cu zece

ani; întâi mai aproape, apoi din ce în ce mai departe, spre vest. Totdeauna se întorsese din misiunile încredințate la timp și, de obicei, cu rezultate bune. Drumul spre Hamburg presupunea o escală de o zi sau două la Viena, pentru a discuta cu partenerii austrieci posibilitatea cumpărării unor motoare. La Hamburg participau la o licitație de ofertă de nave. Concurenții erau reprezentați de o firmă franceză și de una norvegiană, dar partea română era convinsă că oferta ei, bazată pe soluții tehnice deosebite și la un preț mai scăzut, avea toate șansele de a fi acceptată. De câteva zile conducerea institutului trăia atmosfera unei așteptări încordate: întâi, a unei telegrame de confirmare de la Jipa că afacerea s-a perfectat, pe urmă pe Jipa, și în cele din urmă răspunsul la telexul adresat firmei vest-germane unde avusese loc licitația.

Așteptarea luase sfârșit în dimineața respectivă, când primiseră răspunsul din partea organizatorilor licitației. Maiorilor li se prezentă un text scris în nemțește și conceput la fel: adică scurt și cuprinzător – „Oferta respinsă; proiectul standard sub normele tehnice cerute.” Traducerea în românește accentuă deruta generală; se apropia sfârșitul anului și se raportase deja îndeplinirea planului la export.

Fantasmele gratificațiilor și primelor de fine de an fâlfâiră prin aer câteva secunde și dispărură pentru totdeauna din ochii celor interesați.

— Vă dați seama ce înseamnă chestia asta? fuseseră întrebați.

Doar din auzite, răspunseră maiorii, ei nelucrând într-o întreprindere cu plan de export valutar. Compătimiră cu decență pe cei loviți de telex și-și concentrară întreaga capacitate profesională asupra cazului Jipa.

Întârzierea lui Jipa era inexplicabilă, dânsul, în cei treisprezece ani de activitate, nefiind niciodată admonestat pe linie de prezență, ca de

altfel pe nici o altă linie, deși, bărbat prezentabil, încă tânăr și, mai ales, celibatar, avusese două-trei relații neprincipiale cu oameni ai muncii de sex feminin din institut dar, nu-i așa, ce legătură poate fi între Hamburg și tovarășa Adela de la financiar?!

— Cine știe? se întrebase Gelu pe drumul de întoarcere spre biroul lor. I-ai luat numele?

— Luat, îl asigurase ABC.

Tovarășii din conducerea institutului îl căutaseră pe Jipa acasă, se interesaseră pe la vecini, telefonaseră la părinții lui, la Predeal, dar de nicăieri nici o veste.

— Spuneați că trebuia să se întoarcă cu trenul, intervenise Gelu. V-ați interesat la conductorul trenului, la controlor, la cel care răspunde de vagonul de dormit, în sfârșit, știți mai bine la cine, că doar sunt oamenii dumneavoastră.

N-aveau pe cine să întrebe: însoțitorul vagonului de dormit, singurul care ar fi putut știi ceva – în principiu, pe schema cușetelor din cursa respectivă trebuiau să fie trecute numele persoanelor – plecase din nou în cursă și se întorcea peste trei zile. Maiorilor li se furnizară detalii asupra etapelor itinerariului până la Hamburg și considerațiuni oficiale și personale asupra colegului de misiune al lui Radu Jipa, inginerul Dorin Savu.

Dorin Savu, bolnavul vienez, era cu patru ani mai tânăr ca Jipa și lucra de șase ani în institut. Era pentru a treia oară când plecau împreună și până acum nu fusese niciodată spitalizat, nici în vest și nici în București, unde locuia cu soția și fetița de șase ani, într-o vilă în Cotroceni.

— Proprietate personală? se interesase ABC.

Da: doamna Savu moștenise banii, soțul găsise casa și familia se mutase de un an. Pregătirea profesională a inginerului era dublată de o dorință acută de afirmare – în sensul că, atunci când se întorcea din străinătate, avea pregătite mici

atenții pentru colegi și șefi, se abonase la „Sportul”, totdeauna era primul cu mărțișoarele de 1 martie și niciodată nu refuzase să facă noaptea de gardă. Altfel, era cunoscut ca funcționând pe două coordonate: casă-serviciu, drumul între cele două, ca și alte drumuri, necunoscute însă colegilor de serviciu, străbătându-le cu o Lada 1500.

Terapia prin frig fusese cam dură, maiorii fiind înghețați bocnă în momentul când urcau treptele instituției unde activau.

— Ce zici? îl întrebă ABC pe Gelu, care se lipise de caloriferul din biroul lor.

— Că ar trebui să-l învelim cu o pătură, să nu înghețe…

— Mă refeream la cazul nostru, nu la simțul tău de proprietar al bunului colectiv.

— Mă rog, ar fi multe de spus, mormăi Gelu.

Telefonul zbârnâi prelung și Ionescu ridică receptorul.

— Să trăiți! se auzi în receptor o voce groasă. De o jumătate de oră vă caut!

— Ai aflat ceva?

— Aflat, să trăiți! Cetățeanul Jipa era în trenul care pe 16 dimineața a intrat în țară pe la Episcopia Bihorului. Talonul lui de intrare e la tovarășii de acolo.

— Bine, Romane! Mulțumesc! Ai auzit? îl întrebă pe ABC.

— Am, dar nu înțeleg. Dacă a intrat în țară, unde se ascunde?… Și de ce?

— O avea mustrări de conștiință că nu și-a îndeplinit sarcinile de serviciu…

— Mustrările de conștiință, dacă le avea, rămânea cu ele acolo, nu le mai aducea până aici.

— Stai, domnule, că nu-i chiar așa! Din câte am aflat noi, omul nu e nebun! Dacă sabota afacerea, nu se mai întorcea. Își lua bănișorii de la firmele concurente și-și ducea traiul pe un țărm însorit, undeva departe.

— Nebun sau nu, astea-s speculații. Avem doar două elemente concrete: tranzacția nu s-a perfectat și, totuși, Jipa s-a reîntors. Problema noastră e să-l găsim.

— Ușor de zis, se arătă sceptic Gelu.

— Și de făcut, îl asigură ABC.

* * *

— Unde naiba să-l mai căutăm? își întreba exasperat ABC prietenul în seara zilei de sâmbătă, în livingul apartamentului personal.

— Aby, e foarte simplu!

— De unde ai mai apărut și tu? se miră Gelu.

Interpelatul, Filip Iason-Cernea, rămase în pragul ușii, balansându-se de pe un picior pe celălalt. Zece ani, clasa a IV-a, premiant, nu mai spunem, pentru că e știut că până într-a V toți copiii de familie bună sunt; altfel, Cernea junior avea toate datele generației sale, inclusiv faptul că era alintat de mamă și bruftuluit de tată.

— Imediat în camera ta! bubui vocea lui ABC.

— Stai, să vezi! propuse Filip, ignorând vocea și privirea paternă. Totul e ca-n „Războiul stelelor”, partea a II-a. Acolo…

— Ieși afară! îi tăie elanul ABC.

— Lasă, dom’le, copilul să spună, că altfel îl inhibi și-i distrugi personalitatea, îi luă apărarea Gelu.

Filip căpătă curaj și continuă:

— V-am auzit de la mine că ziceați că a dispărut un om din tren. Păi, asta e simplu, râse și avansă spre mijlocul încăperii. Navele intergalactice ale microosirienilor pot ateriza unde vor fără să fie văzute. Microosirienii nu pot fi percepuți de simțurile oamenilor.

— Ce treabă să fi avut ăștia, microosirienii, cu persoana? se interesă Gelu.

— Filip, mă doare capul! mormăi ABC.

— Încă puțin, Aby, te rog! Să vezi ce simplu e! Deci, l-au luat din tren, undeva între Brașov și Sinaia.

— De ce acolo? îl privi Gelu mirat.

— Se vede că habar n-aveți de viața microosirienilor. Ei pot acționa pe pământ numai în zonele muntoase și doar când temperatura e sub minus 15°C, altfel azotul și heliul din ei intră într-o reacție bionică cu potențial negativ.

— Maică-sa e de vină, îl lămuri ABC pe Gelu. Îl lasă să citească toate tâmpeniile.

— Bine, dragă, și unde l-au dus microosirienii ăștia? întrebă Gelu, pendulând între speranță și neîncredere.

— Nu știu, răspunse Filip… De aici vă descurcați și singuri… Ar mai fi o chestie…

— Marș la culcare! și ABC se ridică din fotoliu, iar Filip dispăru pe ușă.

— Iar ai fost brutal cu el! își arătă dezaprobarea Olimpia, apărând din bucătărie cu un platou plin ochi cu șnițele bine rumenite și cartofi prăjiți crocanți.

— Din contra, mormăi ABC. Dar copilul ăsta e lipsit de educație: de câte ori nu i-am spus să nu se mai amestece când discutăm probleme de serviciu.

— A vrut să vă ajute, îi luă apărarea Olimpia.

— De la tine a moștenit chestia asta, interveni Gelu.

— Ești obraznic, și Olimpia îi zâmbi condescendent… Că, dacă nu eram eu…

— Știm, știm, o opriră într-un glas cei doi.

— Vă las să vă continuați recapitularea. Avansează afacerea asta a voastră? se interesă ea și, nemaiașteptând răspunsul, dispăru în bucătărie.

Afacerea nu prea avansa, ba chiar s-ar putea spune că stagna. În seara trecută, maiorii își fixaseră ca primă etapă garsoniera inginerului Jipa. Ușa era încuiată, mandat de percheziție n-aveau, așa că începură turul apartamentelor vecine. La cel

din stânga – erau trei pe palier, al lui Jipa fiind în poziție centrală – pe o minusculă carte de vizită descifraseră „Ionescu G., economist”. Sunaseră și, după un timp, în care din cameră se deslușeau zgomote confuze, ușa se întredeschise pe silueta unei blonde vaporoase, destul de sumar îmbrăcată pentru acea geroasă seară de decembrie.

— Ionescu? ezitase Gelu.

— Cum te cheamă, dragă? întrebă blonda pe cineva pierdut în negura apartamentului.

— Ionescu, bubui o voce groasă.

— Pe tine te caută, conchise blonda și închise ușa.

Peste câteva clipe ușa se redeschise și-și făcu apariția un bărbat cu părul vâlvoi, pijama vișinie și privire crâncenă:

— Care-i treaba?

— Tovarășul Ionescu? se interesă ABC.

— Ionescu, se recomandă Gelu și-i întinse legitimația.

— Știți, logodnica mea, și Ionescu din apartament înghițiți de câteva ori în sec.

— Știm, îl liniști ABC. Noi suntem cu alte probleme.

— Aha! se limpezi privirea lui Ionescu G. Da’ poftiți! Îmbrăcarea! dădu ordinul de front pentru blonda vaporoasă. Tovarășii sunt de la…

— Nu este cazul, murmură ABC și toți trei intrară în bucătărie.

— Serviți ceva, un șpriț, o tărie? se interesă amabil gazda… Eu de mult mă așteptam să veniți…

— Ce spuneți?! se miră Gelu.

— Păi se fură, dom’le, se fură… bătu Ionescu cu pumnul în masă… Contabilul șef, pontaje false, inginerul șef, mită la angajare…

— Pe noi ne interesează altceva.

— Altceva nu știu, protestă Ionescu. Tot ce știu e în sesizare.

— Vecinul dumitale, inginerul Jipa…

— Băiat bun, jos pălăria, dom'le.

— Vă vizitați? se interesă Gelu.

— Rar. Știți, eu fac teren, mult, prea mult, fir-ar a naibii, dar asta-i meseria. Când pic în București și e și el pe acasă, mai bem un șpriț, mai o chindie, adică petrecere, știți dumneavoastră. Băiat fin, invită numai lume subțire… Și, ce-i a lui, e a lui… Și eu mă descurc, nu zic nu… dar el n-are probleme… Ce e mai extra în materie de domnișoare, la el le cunoști.

— Nici o legătură mai stabilă?

— Ce stabil, că el funcționează după principiul azi una, mâine alta.

— Are lucruri de valoare în casă?

— De unde să aibă? Când începi să faci pe pașa, haremul cere… Cer ele, dai tu, ai obraz, te respecți: mâncărică, băuturică, țigările, cadouașe… se adună, salariul e unu, pretenții multe.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— La începutul lui decembrie, răspunse după o scurtă pauză. Pe 2 am venit din delegație și-am stat până pe 6, pe urmă din nou pe drumuri… Da' ce-i cu el, a făcut ceva, i s-a întâmplat…?

— Părea în dispoziția obișnuită?

— Da… Salut – salut, am băut un coniac într-o seară și fiecare în treburile noastre.

— Nu v-a propus niciodată să vă schimbe valută? se interesă ABC.

— Tovarășe… Sunt om serios.

— Și oamenii serioși se mai ocupă cu chestii din astea…

— Aveți cuvântul meu.

— De când sunteți vecin cu Jipa?

— De trei ani.

— Ați observat vreodată dacă este vizitat de cetățeni străini?

— Nu… sigur nu.

— Vă mulțumim! Sper că înțelegeți că discuția noastră a fost strict confidențială, accentuă

ABC ultimele cuvinte.

Proprietarii celui de-al treilea apartament de pe palier, pensionarii Vîlcu, se arătară încântați de vizita maiorilor pe care, de altfel, o așteptau de mai multă vreme.

— Individul e un pericol social, le comunică Theo Vîlcu.

Maiorii aflară într-un timp record toate matrapazlâcurile în care era băgat administratorul blocului, pe care familia Vîlcu și, împreună cu ei, toate persoanele de bună condiție din bloc nu o dată îl reclamaseră în scris la organele de resort.

— Dar inginerul Jipa? profită Gelu de un moment de respiro în indignarea domnului Vîlcu.

Impresie excelentă: inginerul i se adresa cu „sărut mâna" doamnei, juca șah cu domnul, le ținuse de câteva ori rând la carne, într-un cuvânt, o persoană manierată și cu bun simț.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— De Sfântul Nicolae!… știți, soția… …O gustărică, am ciocnit câteva pahare… A fost și domnu' Jipa, dar n-a stat mult, că pleca la munte.

— Fugi, dragă, că le încurci, râse zglobiu doamna Vîlcu. Pleca în străinătate, în R.F.G. Când s-o întoarce, își ia concediu și se duce la schi.

— Nuți, nu mă-nnebuni, protestă consortul. A doua zi pleca la munte.

— Vi s-a părut ceva schimbat în comportarea lui?

— Nu… vesel, ca de obicei.

În continuare, familia Vîlcu, deși animată de cele mai bune intenții, nu reuși să le limpezească profilul locatarului Jipa. Inginerul nu vindea casetofoane sau bluejeanși, nu trafica valută, nu întreținea relații cu străinii, în schimb avea o marotă – dar asta maiorii o aflaseră deja – îi plăcea compania tinerelor.

— Și de calitate, și mai… înțelegeți dumneavoastră, le făcu șmecherește cu ochiul domnul Vîlcu…

— În sfârșit, bine că ați venit, îi întâmpină cu un zâmbet radios administratorul blocului… De când vă așteptam!

Maiorii se priviră mirați, iar mai târziu, în troleibuzul 87, comentând întâmplările serii, ABC promise că va redacta o comunicare referitoare la atașamentul locatarilor din blocul C7 față de organele de ordine.

— Să înfunde pușcăria, domnule, răcni administratorul și bătu cu pumnul în masă.

— Cine? îl privi mirat Gelu.

În primul rând, Cristea de la VI, care-și bate nevasta zilnic, apoi Scurtu de la II, care o ține numai într-un chef și, dacă ei ar mai fi avut timp, ar mai fi fost minorul Gigel Pavel care a spart cu praștia toate geamurile de la intrare, dar el nu era caz de pușcărie, doar o amenințare cu școala de corecție, să-i bage mințile în cap.

— Dar inginerul Jipa?

Administratorul chicoti prelung. Inginerul Jipa, ei, nu, că asta-i bună?! Păi știau dânșii cine-i inginerul Jipa?!

— Primul, tovarășe, cu plata la întreținere, la legea 10, la legea 20 și la toate celelalte legi și decrete, hotărâri și dispoziții. La muncă voluntară prezent, fost în comisia de cenzori… Ehei!

— Dar, începu ABC.

— Știu ce vreți să spuneți, îl întrerupse administratorul… Femeile… L-a turnat careva… Dar să știți că toți celibatarii blocului, și cred că și ăia însurați, deși îl invidiem, îl respectăm, dom'le… La dânsul e pe bandă, ca la moară, pleacă una, vine alta!

— Altceva ne interesează!

Degeaba iscodiră maiorii, Jipa părea locatarul ideal. Fără mari speranțe își notară semnalmentele a două-trei tinere, care prin frecvența vizitelor păreau a fi prietenele de suflet ale inginerului. Persoanele apăreau în descrierea administratorului ca niște creaturi de vis, lucru explicabil, argumentă

ABC, gândindu-se că individul o pornise binișor spre vârsta a treia.

În fond, ce aflaseră în prima seară? Asta se întrebau ei și aceeași chestiune o ridică și Olimpia în seara de față, într-una din aparițiile ei fulger dinspre bucătărie.

— Că individul schimbă femeile mai des decât eu cămășile, rezumă ABC.

— Păi da, că tu până n-o înnegrești, nu te lași, îl puse la punct Olimpia și dispăru în bucătărie cu farfuria pe care mai rămăseseră trei șnițele.

Maiorii se priviră resemnați și începură să treacă în revistă acțiunile la care participaseră cu trupul și mintea în dimineața respectivă.

…Ziua bună se cunoaște de dimineață; așa crezuseră cei doi prieteni și colegi când, ajunși la birou, li se comunicase că Radu Jipa fusese semnalat la Oradea. Peste o jumătate de oră, telefoanele începură să sune, aducând o avalanșă de Radu Jipa: în dublă ipostază la Sibiu și Predeal, câte unul la Ploiești și Făgăraș. Ubicuitatea inginerului se datora apelului lansat în seara trecută către toate stațiile la care oprise trenul în care ar fi trebuit să se găsească Jipa. Mai aflară că Radu Jipa-Sibiu 1 era îmbrăcat cu un *Alain Delon*, la fel ca Radu Jipa-Predeal 2, pe când Predeal 1 căra o pereche de schiuri, iar Făgăraș era într-o stare avansată de ebrietate.

— Șapte până acum, îi contabiliză cu o expresie abătută ABC.

— Asta, da, depășire de plan, oftase Gelu.

Întocmiră fișa cu semnalmentele inginerului și ABC o trimise spre a fi transmisă la secțiile de miliție din țară. Înspre prânz, după ce așteptaseră câteva ore noi apeluri telefonice, deciseră ca cei șapte Radu Jipa semnalați dimineața să fie puși sub urmărire, deși ABC susținea că acțiunea ar intra în domeniul „prinde orbul, scoate-i ochii”.

— Trebuie să pornim de undeva, se mobiliză Gelu.

De aceeași părere era și ABC, așa că amândoi plecară din birou spre institutul cu multe inițiale și trei nave nevândute.

— Mai aveți vreo veste? se interesaseră maiorii.

— Asta voiam să vă întrebăm noi, li se răspunse.

Totuși, ceva noutăți erau: a doua zi, cineva din conducerea forului lor tutelar urma să plece la Hamburg, pentru a se informa asupra modului cum decursese licitația.

— La ce mai ajută chestia asta? se interesă ABC. Că, știți dumneavoastră… „mortul de la groapă”…

Bineînțeles că erau la curent cu înțelepciunea populară și ei, și tovarășii din forul tutelar, dar deplasarea spre Hamburg avea ca scop recuperarea copiei proiectului standard de ofertă depus la licitație.

— Păi nu-l avea Jipa?!

Li se explică procedura licitației: în prima zi, fiecare competitor depunea o copie după proiectul standard de ofertă – care era un sumar de date tehnice fără detaliile constructive sau tehnologice. În ziua a treia, firma, al cărei proiect întrunea cele mai multe opțiuni din partea organizatorilor, era considerată câștigătoarea licitației și era obligată, pentru a perfecta afacerea, să prezinte toate detaliile tehnice ale ofertei.

— Bun, aprobă Gelu. Deci, Jipa avea atât proiectul standard, cât și pe cel complet. Atunci, ce se mai recuperează de la Hamburg?

La organizatorii licitației rămăsese o fotocopie după proiectul standard.

— Și n-aveți dumneavoastră nici o altă copie aici? îi întrebă perplex ABC.

Aveau chiar mai multe, dar conducerea forului tutelar voia să se convingă că nu sunt diferențe între copiile lor și cea rămasă la Hamburg.

— Este și asta o chestie, murmură ABC.

Cei doi își manifestară dorința de a-i cunoaște pe colegii lui Jipa. În încăperea în care intrară, patru capete păreau cufundate în studierea dosarelor și mapelor ce le aveau în față. Gelu tuși scurt și o privire speriată se ridică dintr-un dosar și se opri pe singurul birou neocupat.

— Este al lui? se interesă ABC.

— Da, confirmară cele patru glasuri și privirile se pironiră din nou în actele răsfirate pe mese.

În sertarele biroului lui Jipa găsiră câteva dosare, despre care fură asigurați că acolo le era locul, două algocalmine, un pix fără mină și un pumn de fărâmituri de pâine uscată pe o foaie de hârtie.

— Pentru porumbei și vrăbiuțe, oftă o voce de femeie.

Maiorii se recomandară și aflară numele și funcțiile celor patru: un inginer în vârstă, o ingineră fără vârstă, o economistă stagiară și un tehnician pe nume Rujan.

— Relațiile dumneavoastră cu Jipa se continuă și în afara serviciului? întrebă ABC.

Economista roși ușor și rosti precipitat:

— Am fost la câteva spectacole împreună și… o prietenie bazată pe afinități intelectuale.

Inginera pufni disprețuitor, iar inginerul în vârstă replică:

— Frecventăm cercuri diferite.

— Și eu la fel, completă surâzător Rujan.

— Dar dumneavoastră? o întrebă Gelu pe ingineră.

— Tovarășul Jipa este foarte bine pregătit profesional… Atât!

— Ați fost vreodată împreună cu el într-o delegație în străinătate?

— Eu, dădu din cap inginerul… La Amsterdam, acum un an.

— Și? continuă Gelu.

— Jipa este un as în profesie, iar comportarea lui acolo, după aprecierea mea, a fost ireproșabilă.

— Poate a pierdut trenul, rosti timid economista.

— Cinci zile la rând, se arătă sceptic ABC.

— Poate i s-a întâmplat ceva, o boală, un accident…

Gelu ridică din umeri și se îndreptă spre fereastră. Jos, în stradă, câțiva puști se dădeau pe gheață. În birou era frig. Privirea i se întoarse spre cameră: descoperi într-un colț, ascunse după un scaun, un reșou și un ibric.

— Ce părere aveți de oferta de nave pentru licitația de la Hamburg?

— E incredibil, murmură inginerul după câteva clipe de tăcere. În comparație cu ale noastre, navele oferite de ceilalți n-aveau nici o șansă… Nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat acolo…

— Nici noi, murmură Gelu.

Maiorii mulțumiră pentru sprijinul acordat, își îmbrăcară paltoanele și se pierdură în înserarea bucureșteană, orele fiind trecute de 16:30. La birou, unde ajunseseră după o jumătate de oră de frig și tăcere, pe o masă îi aștepta o foaie de hârtie, în care plutonierul major Roman – coechipierul lor încă de pe vremea căpităniei – le comunica ultimele noutăți:

„a. Predeal-2 (*Alain Delon* maron) depistat ca ospătar la Rosmarin, pe nume Gigi Trăsnea. În seara respectivă venea de la Făgăraș, unde are mama bolnavă.

b. Predeal-1 (schiuri plus clăpari) găsit pe Cioplea, vila «Lămâița». E doctor în Craiova și de patru ani vine în fiecare iarnă la vila «Lămâița».

c. Familia lui Jipa – tată, mamă – oameni respectabili. Din declarațiile vecinilor, Jipa a fost văzut ultima oară acolo pe la începutul lui decembrie. Colegii așteaptă instrucțiuni, dacă e nevoie de o discuție mai serioasă cu părinții inginerului.

d. Despre ceilalți încă nici o veste.

ABC își aprinse o țigară și începu să se plimbe prin încăpere:

— Bun! Și acum?!

— Așteptăm provincia, cum se spune în anunțurile din „România liberă”.

— O să vezi că toate sunt piste false, ca și Predealul…

Profeția lui ABC nu trezi nici un comentariu: privirile și gândurile colegului lui păreau absorbite de paginile pline cu însemnări pe care le avea în față. ABC își continuă monologul, patrulând prin încăpere. Gelu îl privi cu reproș și creionul din mâna lui mai desenă un semn de întrebare pe una din filele carnetului.

— Vezi să nu obosești! rânji ABC.

Gelu închise carnetul lăsând creionul, ca semn, între file:

— Nu ți se pare curios că Jipa n-avea o relație mai strânsă, de prietenie, cu nici unul din colegii de serviciu?

— Totul mi se pare curios, mormăi ABC.

— Celibatar, încă tânăr, băiat de viață, lucrând de treisprezece ani în aceeași întreprindere, enumeră Gelu cu privirea pierdută-n gol. Foarte corect la slujbă, ba chiar amabil, prietenos, și pe urmă, după cele opt ore de muncă, nevăzut-necunoscut.

— Dar femeile?

— Femeile, femeile, se enervă Gelu. Asta-i altceva. Eu vorbeam de camaraderia bărbătească.

— Nu-i obligatoriu ca prietenii să-ți fie și colegi, ripostă ABC.

— Și invers, completă Gelu. Ai dreptate. Dar, gândește-te, Jipa lucrează de treisprezece ani printre aceiași oameni. E timp suficient să-ți împărți colegii în neutri, antipatici și simpatici. Cu neutrii n-ai nici o treabă, pe antipatici îi înjuri, le faci mizerii, le trimiți anonime… dar pe cei

simpatici?!… La șprițuri cu ei, la meci tot cu ei, la o foiță, la o bârfă de serviciu.

— Bine, dom'le, de acord, ridică tonul ABC. Între Jipa și ceilalți băieți din institut nu există afinități pe teme de foițe, de șprițuri etc. Și ce-i cu asta?

— Nu știu, oftă Gelu. Dar cred că numai când ne vom lămuri cine este Radu Jipa, atunci vom găsi și explicația dispariției lui.

— Lasă panseurile celor care au meseria asta. A noastră stă în acțiune. Ai vreo propunere?

— Să așteptăm, și Gelu strivi într-o scrumieră țigara pe jumătate fumată…

Și iată că nici câteva ore mai târziu, după ce consumaseră șnițele și cartofi prăjiți, iar la televizor se terminase telejurnalul de noapte, nu găsiră altă cale de urmat…

— Ei, să auzim! le ceru Olimpia. Își scosese șorțul de bucătărie, semn că activitatea culinară pe seara în curs luase sfârșit și se așezase la masă, lângă ei. Își aprinsese o țigară și-i privea surâzătoare.

— Nu cumva iar vrei să ne ajuți? se panică Gelu.

— Ar vrea, dar nu poate, îl liniști ABC. Mâine pleacă.

În dimineața următoare, Olimpia împreună cu Filip, două geamantane și o pereche de schiuri trebuiau să ia drumul Predealului, cu Rapidul 86. Tânărul Cernea binemeritase infuzia de aer montan în decor hibernal, ca urmare a unui trimestru încărcat de medii mari. Olimpia, deși nu se evidențiase în mod special în rezolvarea acțiunilor gospodărești, primise ordin din partea maiorului Cernea să însoțească copilul. Ordinul se execută fără a fi comentat doar în armată, în casa Cernea disciplina lăsa de dorit. Olimpia, în dorința de a nu fi trimisă la Predeal, mersese cu sacrificiul până la promisiunea că va confecționa sarmalele și cozonacii pentru sărbătorile tradiționale, dar

maiorul se arătase inflexibil. Cum doamna nu putea fi nici încarcerată, nici adusă în fața Curții Marțiale, maiorul o asigurase că la întoarcerea din misiune o va aștepta cadoul ce i-l va aduce „moșul cu plete dalbe”. Maiorul discutase cu persoana și era convins că în tolba bătrânului se va afla și scurta de astrahan pe care Olimpia o visa de atâta vreme și despre care el, soțul, o asigurase că numai în vis o va purta. Dar situația se schimbase: visul se transforma în realitate…

— Și cât stați? se interesă Gelu.

— O săptămână, mârâi Olimpia.

— Cum, o săptămână?! se indignă Gelu. Adică, anul ăsta nu tu „O Tannenbaum”, nu tu sarmale, nu tu piftie…!?

— Numai la mâncare vă e gândul! îl privi Olimpia cu dispreț… Hai să rezolvăm misterul dispariției inginerului ăla…

— Chiar așa, și ABC pocni din degete.

— Ce știm noi despre… Cum ziceai că-l cheamă?

Olimpia aștepta câteva clipe un răspuns, dar, cum bărbații se încăpățânau să tacă, continuă:

— Este un *„homme à femmes”*! Aici e cheia.

— Sol sau fa? se interesă candid Gelu.

Olimpia îl privi sever și-l amenință cu degetul:

— Găsind femeia – cea cu „ef” mare – din viața lui, misterul este ca și rezolvat.

— Așa se întâmplă în romanele pe care le citești?

— Voi vă ocupați de pista asta, eu de cealaltă, continuă netulburată Olimpia.

— Care? o priviră cei doi alarmați.

— Predealul, îi lămuri ea. Am înțeles că părinții individului locuiesc acolo.

— Singura pistă de care o să te ocupi o să fie cea pe care o să-l duci pe fii-tu la schi, tranșă ABC.

— Ar fi preferabil, se pronunță Gelu.

Palma Olimpiei lovi tăblia mesei, făcând să tremure vinul în pahare:

— După tot ce-am făcut pentru voi și carierele voastre…

Expunerea motivelor pentru care ei ar fi trebuit să fie încântați de sprijinul acordat dură câteva bune minute, dar, cum maiorii nu o auzeau pentru prima oară, o ascultau cu un aer blazat, sorbind din șprițurile reci.

— Și să nu vă mai prind că mă rugați să vă ajut, încheie furioasă și ieși din încăpere.

— Una ca ea i-ar fi trebuit lui Jipa, comentă ABC, ale cărui gânduri, până și în momentele de încordare familială, se îndreptau spre activitatea profesională.

— Da, aprobă nostalgic Gelu… Am fi știut unde să-l căutăm… La Spitalul nr. 9.

Capitolul II

— Și, să știi, dacă nu mă ascultă, îl îmbarc în primul tren și venim acasă! avertiză Olimpia.

— Ai auzit? se interesă ABC, neîntorcând capul.

Interpelatul, copilul Filip, aprobă în tăcere; se obișnuise cu amenințările de genul acesta. Trebuia să fie cuminte până când trenul începea să prindă viteză, iar el și Ollie îi vor face semne de rămas bun lui Aby. Pe urmă, chiar dacă făcea vreo trăznaie, Ollie n-avea obiceiul să-l pleznească întâi și pe urmă să discute, cum proceda Aby care, nu numai că era iute la mânie, dar avea și palma grea. Cu Ollie se putea discuta, ea înțelegea, că nu degeaba spunea Aby despre ea că este intelectuala familiei. Așa ceva i-ar fi plăcut și lui să ajungă când va fi bătrân ca Ollie și Aby! Toată chestia e, aflase el, că nu se poate intelectual fără învățătură. Și asta nu era în regulă, pentru că el avea pentru învățat o pasiune cam limitată. Aby îl înțelegea și nu zicea nimic dacă el mai aducea acasă și câte un patru, dar Ollie făcea crize. În primul rând, îi tăia orele de joacă, asta mai treacă-meargă, dar apoi începea morala, iar în încheiere, totdeauna, povestea cum că ea, Ollie, fusese premiantă până într-a unsprezecea, că atâtea făcuse norocoasa, nu ca generația lui care trebuia s-o suporte și pe a douăsprezecea. La început îl alarmase povestea cu premianta, pentru că Ollie, cu toate fixurile ei, era o mamă adorabilă, dar, când discutase cu cei din clasă, aflase că și părinții lor tot premianți fuseseră. Și, curios, la a IV-a A, B și D aceeași situație!

— Fii atent pe unde calci! și palma Olimpiei se încleștă pe a lui.

Se smuci brusc, într-un gest reflex, privind ușor speriat în jur. Aby nu se mai zărea, dar asta

nu-l neliniștea; știa că-i așteaptă la capătul vagonului, furios, ridicându-se pe vârfuri, privind în lungul peronului după ei. Ca și cum ar fi putut să-i distingă în mulțimea asta ce părea o armată în uniforme de schi, cu rucsacurile în spate, în mișcare prin pădurea de bețe și schiuri. Știa că în tren sunt și Dan, Andreea și Bogdan. De l-ar zări ăia în costumul lui roșu, cu schiurile pe umeri… S-ar opri la fereastra lor, și-ar pune ochelarii de soare, le-ar arăta clăparii și le-ar spune:

— *Sefirelli… originali…*

Atât! Apoi ar duce un deget la tâmplă în semn de rămas bun, ar murmura plictisit „Baftă!" și-ar pleca mai departe, bălăbănindu-și schiurile pe umăr…

— Ce naiba vă mocăiți atât?! îi luă în primire ABC.

Olimpia simți cum i se ridică sângele în obraji, dar își reaminti că este o doamnă și asta impune o anumită comportare, indiferent că este 6:30, că se află pe peronul Gării de Nord și că urechile curioase ale celor din jur așteptau reacția ei.

— Iartă-mă, iubitule!

După ce-și văzu valizele instalate în plasa de bagaje a compartimentului și copilul pe scaunul de lângă ușă, Olimpia procedă la un ultim schimb de sfaturi cu soțul: ea era panicată că apartamentul rămâne pe mâna lui, el că băiatul e doar cu ea. Toți trei se pupară și fiecare în parte promise că o să fie cuminte. O altă serie de sărutări, urmată de una de sfaturi și tot așa până când trenul porni și ABC fu obligat să sară din mers.

Olimpia rămase pe culoar cu țigara aprinsă. Răsuflarea ei aburi geamul și în arabescul florilor de gheață apăru o gaură rotundă, prin care ochiul percepu albul monoton de afară. Erau câteva aspecte care o deranjau în anotimpul hibernal: în primul rând chiar existența lui, apoi muntele, schiul și, mai presus de toate, Predealul. Când se

gândea că iar va trebui să suporte o săptămână de ger și aer ozonat o apucau toate pandaliile. Și dacă ar fi fost numai atât! Copilul cerea schi zilnic. În fiecare dimineață coborârea pe panta Cioplei ca o oglindă de gheață, apoi ore nesfârșite la coadă la telescaun, pentru ca Filip să facă cât mai multe coborâri, iar după masă, întoarcerea spre casă, pe un drum de costișă, care și sergentului lui Alecsandri cu o nenorocită de rană-n pulpă îi păruse lung, darămite ei, cu trupul zdrobit de oboseală și capie de foame cum era?! Și calvarul se va repeta zi de zi, preț de o săptămână. Iar la întoarcerea în București va aduce cu ea o poftă de mâncare dementă, de va lupta până-n vară să scape de kilogramele Predealului…

Meseria asta, de a merge cu un copil la schi, cere și un tată. O mamă, ea de exemplu, i-ar fi condus dimineața până-n pragul camerei, acolo i-ar fi sărutat și le-ar fi aranjat fularele și apoi, țuști în pat, sub pătură. Cafeaua aburindă ar fi așteptat-o pe noptieră, ea și-ar fi aprins o țigară și, savurându-le, ar fi continuat lectura romanului început. Pe la prânz ar fi ieșit la promenadă până la bodega de la calea ferată: trei-patru mici zemoși, o țuică fiartă și, apoi, agale pe drumul de întoarcere. Pe la mijlocul pantei, obosită de efort, s-ar fi rezemat de un gard, cu fața spre soare, mijindu-și ochii la mașinile care derapau pe drumul alunecos. Apoi, fuga la hotel și iar cafelușe, țigărele, romănel. Iar pe înserate, când soțul și copilul s-ar fi întors îmbujorați de frig, ea i-ar fi primit surâzătoare, ei i-ar fi povestit isprăvile de peste zi, apoi copilul s-ar fi culcat, iar ea și soțul…

Olimpia strivi chiștocul sub talpă și intră în compartiment. Se trânti pe banchetă alături de Filip care asculta cu gura căscată conversația celor cinci adolescenți. Bineînțeles, discutau despre schi; schi și Predeal… Când, nicăieri pe valea Prahovei nu este zăpadă, la Predeal e din belșug; aceeași chestie și cu ceața, peste tot este, numai la

Predeal soare. Acolo zăpada este mai pufoasă și mai curată, aerul mai tonifiant, până și gerul, da, gerul este uscat… Olimpia îi privi negru. Era sătulă de bazaconiile astea, iar chestia cu gerul pur și simplu o depășea. Pentru ea, uscat sau umed totuna era, odată ce se întorcea acasă vânătă de frig, blestemându-și soarta și jurându-și că e ultimul an în care o vede Predealul. Aruncă o ocheadă tinerei de vizavi, gata, la cel mai mic semn de încurajare, să-și descarce amarul. Aceasta, o blondă în salopetă elegantă de schi, numai buzunare și fermoare, era absentă la conversația din jur, nedezlipindu-și ochii de pe un rebus…

Olimpia simțea că o cuprinde enervarea. Unde sunt trenurile de altădată?! Îți găseai locul în compartiment și nici nu pleca bine trenul și conversația devenea generală: se comenta situația din diferite zone agro-industriale ale țării, se pomenea despre experiența personală a rudelor sau prietenilor care tocmai veniseră de dincolo, se discuta despre televizoare în culori – albe, albastre, verzi sau roșii – despre SRL, că o avem, dar tot aia e, bătrânii se văitau că tinerii nu vor să muncească, tinerii se declarau sastisiți de muncă, toată lumea se văita că n-are bani și-i invidia pe doctori. Din vorbă-n vorbă te trezeai mărturisind lucruri pe care te-ai fi jenat să le spui chiar la spovedanie, unor ființe total necunoscute și de cele mai multe ori dezagreabile. Dar te simțeai bine, iar la despărțire schimbai numere de telefon, adrese… Pe când aici?!… Tânăra de vizavi încă nu-și ridicase nasul din cuvintele încrucișate, discuția adolescenților continua pe același ton pasionat… Singurul disponibil pentru o conversație inteligentă rămânea Filip:

— Să-ți dau niște sandvișuri?

Peste câteva clipe, așteptând un răspuns ce întârzia, – Filip fiind captat de cristianele și plugurile din conversația celorlalți. Olimpia mai făcu o încercare:

— O portocală, un măr?

Copilul, în dimineața aceea, era de-a dreptul insuportabil. De câte ori nu i se explicase că, mai ales când se afla în public, ar trebui să răspundă „Da, te rog!” sau „Nu, mulțumesc!” și nu să dea din mână ca și cum ar fi alungat o muscă care-l plictisea cu bâzâitul ei. Promițându-și că, odată instalați la Predeal, vor avea o explicație despre cei șapte ani de acasă și urmările lor în societate, Olimpia scoase termosul în care cafeaua mai era încă fierbinte, și-și turnă în pahar. O idee generoasă îi străfulgeră prin minte:

— Doriți puțină cafea? o întrebă pe tânăra de vizavi, întinzând termosul spre ea.

Are ochi albaștri, remarcă Olimpia. Privirea fetei era opacă, ca a cuiva trezit brusc din somn, care nu-și dă seama unde se află.

— Puțină cafea, reluă Olimpia, zâmbindu-i larg.

Fata își trecu palma peste față: avea degete lungi, fine, cu unghiile tăiate scurt, aproape de buricul degetelor. Palma urmări conturul feței, se prelinse dinspre tâmple spre bărbie și de acolo, ca într-o mișcare cu încetinitorul, parcă încercând să se agațe, să găsească un punct de sprijin, pe salopeta de schi, se lăsă moale în poală. Degetele se zgârciră într-o ultimă crispare, ca și cum viața din trup s-ar fi scurs prin ele, și rămaseră nemișcate. Olimpia, pe care alunecarea mâinii o fascinase, căută privirea fetei. Ochii păreau să-și fi schimbat culoarea: caldul și neajutoratul azuriu al irișilor căpătase nuanțe oțelii cu irizări verzi. Pe Olimpia o încerca o senzație bizară: simțea privirea de vizavi înfiptă în ea, ca un sfredel, dar lunecând în gol, pătrunzând prin ea fără să se oprească, pierzându-se spre o țintă doar de ea știută.

Își retrase încet mâna în care ținea termosul, iar tânăra, ca ruptă din vrajă, se forță să zâmbească.

— Nu, mulțumesc! apoi ochii fixară din nou paginile revistei.

Olimpia îi mai aruncă o privire speriată și continuă să soarbă din cafea fără nici o plăcere. După ce că era obligată să meargă la Predeal, silită să asculte o conversație insipidă despre schi, asta-i mai lipsea acum în Rapidul 86, în compartimentul „Mama și copilul”, o sperietură zdravănă! Acum ar fi trebuit să fie acasă, în patul personal cu plapuma trasă până sub nas, minunându-se că afară ninge ca-n pastelul lui Alecsandri… Aruncă priviri furișe spre cea de vizavi: trăsături fine, pometi înguști, nas drept, pielea alb-sidefie, bine întinsă pe față, fără riduri. O blondă decorativă, o categorisi ea, cu un ușor regret. Da, dar astea nu rezistă mult, la patruzeci de ani se smochinesc, și Olimpia ațipi cu un zâmbet pe buze.

— Ollie, am ajuns! o zgâlțâi Filip.

Nici nu știură cum, dar se văzură pe peron; cei cinci adolescenți avură un rol hotărâtor în slalomul de pe culoar și în coborâre: unul cărase un geamantan, altul, copilul, un al treilea, un alt geamantan, iar fetele pe însăși Olimpia care, zăpăcită de somn, străbătuse culoarul cerând insistent „Pârtie!”. Trenul plecase în drumul lui spre Brașov, dispăruseră și adolescenții, și taxiurile din fața gării, numai ei doi rămaseră pe peron, lângă maldărul de bagaje. Fericită vârstă a nevinovăției! suspină Olimpia, privind spre Filip care, îmbujorat, prindea fulgii pe vârful limbii. Fulgii, din ce în ce mai zdraveni, albeau totul în jur. Aveai senzația că te afli undeva într-un loc pierdut în nordul îndepărtat. Situația devenea disperată, dar, ca-n basme, ajutorul se ivi când și de la cine nu te-ai fi așteptat.

— Sărut mâna, să trăiți! li se adresă zâna cea bună, îmbrăcată regulamentar în plutonier și cu țurțuri de gheață atârnând din mustața stufoasă. Tovarășa Cernea?… A dat telefon tovarășul… și

plutonierul apucă voinicește câte o valiză în fiecare mână.

— Mergem pe jos? se alarmă Olimpia, gândindu-se la drumul de costișe al Cioplei și simțind că i se înmoaie picioarele.

— Păi, e aproape, imediat după colț.

Un zâmbet fericit îi înflori pe față și gânduri bune, pline de recunoștință zburară spre dragul de ABC care-i făcuse surpriza de a-i caza, pe ea și pe odorul lor, într-una din minunatele vile din vale. În condițiile astea Predealul poate deveni acceptabil, se încurajă, alăturându-și pașii celor ai plutonierului. Iar când zări vila, simți că basmul nu se sfârșise: lemn mult, obloane verzi, terasă, turnulețe și toate astea printre brazi enormi, într-o zăpadă imaculată.

În holul întunecos, cu ochii încă plini de albul strălucitor de afară, Olimpia nu recunoscu silueta care o întâmpină cu multă amabilitate:

— Ce plăcere, doamnă! Dacă știam că avem același drum, v-aș fi ajutat la bagaje. Oricum, eu… și tânăra blondă, companioana din tren, se lansă în explicații, pe care urechile Olimpiei încercau să le înregistreze, în timp ce privirea-i uimită i se pironise pe mișcarea neîntreruptă a buzelor celeilalte… Ce cameră aveți?

— Șapte, murmură Olimpia.

— Perfect, eu stau la nouă. Cred că ne vom simți bine… A, mă scuzați, mă numesc Olga Zissu, spuse, întinzând mâna cu palmă îngustă și subțire.

— Olimpia Iason… și Cernea, adăugă după o clipă. Iar dânsul e Filip, copilul.

Olga îi trecu mâna prin păr, ciufulindu-l, apoi înhăță o valiză și, făcându-le cu ochiul, ordonă:

— După mine!

Înaltă, picioare lungi, siluetă superbă… și sportivă, conchise Olimpia, gâfâind în spatele ei cu celălalt geamantan.

Filip se apropie de ea, numai dulceață și zâmbet:

— Ollie, te rog, hai la pârtie!

— După-masă, i-o reteză scurt, făcându-i semn Olgăi să ia loc pe scaun. Despachetează-ți lucrurile, aranjează-le, îl somă pe Filip.

Zâmbetul de pe chipul lui Filip deveni și mai dulce. Îi făcu discret cu ochiul, semn că a înțeles aluzia – ăsta era unul din „fixurile" lui Ollie: lumea trebuia să creadă că el, Filip, primise o educație nemțească – ordine și disciplină. Aruncă lucrurile din rucsac talmeș-balmeș în dulap și-și aștepta răsplata:

— Te rog, Ollișor, se pisici el.

— Termină cu Ollișor că te…

— Știu, mămico, mă cârpești… Ei, dacă-ai și trece la acțiune, aș fi peticit tot.

Olga chicoti vesel și bătu din palme:

— E adorabil… Hai, echiparea, mergi cu mine! Tot aveam de gând să fac câteva coborâri, îi explică Olimpiei.

Rămasă singură, Olimpia începu să cerceteze încăperea. Agreabil… Tavanul, în pante felurite, dădea intimitate… Focul aprins în teracotă… Ar trebui să mute un pat în locul dulapului, noptiera s-o schimbe cu…

Peste vreo oră, după ce patul era în locul noptierei și dulapul în locul mesei, gazul fâsâia cu flăcări albăstrui, iar pe reșou apa dădea în clocot, Olimpia oftă mulțumită. Și, în mirosul de ierburi, în vreme ce sorbea din ceaiul parfumat, începu să scrie:

„Iubitul meu soț… norocul meu, am găsit o duduie amabilă care văzând în ce situație m-ai lăsat, singură cu copilașul…"

Copilașul! tresări Olimpia… Cum de l-a lăsat să plece cu o necunoscută?! O sudoare rece îi broboni fruntea… Imagini disperse i se mozaicau în minte: privirea fixă a tinerei în tren, exuberanța manifestată la sosirea lor în vilă și, mai ales, mâna,

mâna aceea cu degete lungi și fine într-o alunecare fără sfârșit de-a lungul salopetei de schi… Încercă să se ridice… Își simțea picioarele ca de vată… Se sprijini de masă… Un pas, doi, neapărat trebuie să ajungă la ușă… Trebuie să anunțe, să cheme în ajutor…

— Ollie, hai repede la masă… Mi-e o foame! Mâncăm la „Porumbița”. Pârtia e for-mi-da-bi-lă. Fac niște cristiane de le-am luat maul la toți… Iar Olga este o tipă extra!

„Tipa extra” se oprise în pragul ușii, în spatele lui Filip. Amândoi aveau obrajii îmbujorați, iar din păr le picurau steluțe de zăpadă…

Seara, după ce Filip fu spălat, închinat și bine învelit, Olimpia luă o sticlă de votcă, pachetul de țigări și merse să bată la ușa vecinei. Cum nu se auzi nici un răspuns, apăsă ușor clanța. Ușa se deschise. Camera, în întuneric, era luminată doar de becul din stradă. La fereastră se distingea silueta Olgăi, care părea că privește ceva anume afară. Olimpia tuși scurt.

Olga se întorsese brusc și gemu înăbușit. Olimpia încremeni în pragul ușii: în minte îi reveni o imagine flu, ca a unei fotografii prost developate. Cândva asistase la un accident: un individ fusese agățat de aripa unei mașini și proiectat pe asfalt. Geamătul rănitului sunase ca al Olgăi: slab, fără forță, parcă nepornind din viscere, ci, de undeva, din suflet și murind pe buze.

— Iartă-mă, se bâlbâi Olimpia… Sunt eu, vecina… și, pentru a-și întări cuvintele, răsuci comutatorul.

Sub lumina crudă a becului gol, Olimpia, zâmbind larg, îi arătă sticla de votcă.

Olga se lipi de perete, privind cu ochi halucinați spre Olimpia, care se apropia de ea. Din gâtlej, cuvinte bolborosite încercau să răzbească, dar buzele refuzau să le pronunțe. Palma ei, cu degetele răsfirate, se puse pavăză în calea privirii, vrând parcă să oprească imaginea pe care o vedea.

— Nu… nu… Asta, nu… Sticla, nu…

— E de votcă, explică Olimpia. O panică confuză pusese stăpânire pe ea. Nu știa, nici nu încerca să găsească explicația stării în care era Olga, dar trebuia să-i vorbească mult, cu blândețe, să zâmbească, să pară detașată, să o convingă că totul e normal… Pe Filip l-am culcat, doarme, știi, de când era mic a dormit cu lumina stinsă, deși soțul meu…

— Luați loc, șopti Olga. Părea să fi suferit o transformare ciudată. Părul, căruia Olimpia îi admirase strălucirea, acum atârna în șuvițe vlăguite, fața îi era palidă și încercănată.

Clipea des, fixând-o cu privirea speriată. Încet, paloarea feței începu să dispară, sângele îi coloră obrajii. Se așeză pe pat și un zâmbet îi tremură chinuit pe buze.

— Ce-i cu dumneata? Olimpia îi luase palmele între ale ei, mângâind-o ca pe un copil speriat… Ce ți s-a întâmplat?

— Nu știu, murmură Olga… Ceva ca un vis, un coșmar… Priveam pe fereastră și în fața ochilor aveam silueta unei femei, decupată în pragul ușii unei camere, în întuneric, și, deodată, m-am întors și v-am zărit, un contur negru proiectat în lumina holului, exact imaginea din gândurile mele.

— A, simplu, răsuflă Olimpia ușurată… Parapsihologic.

— Cum adică? o privi cealaltă surprinsă.

— Precis, nu știu… Este o chestie de transfer de biocurenți între două persoane…, adică noi două în cazul ăsta… Ți s-a mai întâmplat vreodată?

— Nu.

— O să se repete. Mie mi se întâmplă frecvent, o asigură cu modestie. Privirea i se opri pe sticla de votcă de pe masă… Apropo, de ce spuneai „nu, sticla, nu!”… Ești cumva abstinentă?

— Nu, râse perlat Olga. Nu știu, rosti după câteva clipe. Își apăsă palmele pe ochi. Nu-mi pot

explica. Când te-am văzut cu sticla în mână am simțit ceva care mă apasă… ca și cum ai intui o primejdie… Ba nu… și Olga rămase cu privirea pierdută-n gol… Nu ca o primejdie pe care o presimți, ci una pe care ai trăit-o, ai trecut prin ea… Nu știu, e foarte complicat, și-și scutură buclele blonde, alungând gândurile negre și tristețea din privire… Bei un ceai?

Fata se afera prin cameră cu mișcări suple. Olimpia turnă votcă în cele două pahare de pe tăblia chiuvetei și închină:

— Să avem timp frumos!

Băură. Olimpia se scutură, oferi celeilalte o țigară și-i observă tremurul degetelor în timp ce duceau nesigure țigara spre buze. Ce o fi cu ea? se întrebă. Este o formă de astenie tipică generației mai tinere, decise ea, inspirând cu voluptate fumul iute. O sesizase la mai multe cunoștințe de ale ei care aveau vârsta Olgăi. Aceleași manifestări: instabilitate psihică, cu treceri frecvente de la exuberanță la melancolie, complacerea în trăirea unor situații limită care presupuneau un intens consum nervos. Care ar fi explicația? se întrebă ea, ca de atâtea alte ori. Nici una: persoanele proveneau din medii sociale diverse, aveau capacitate intelectuală diferită, era comună doar vârsta. Ca și cum „vârsta”, prin ea însăși, ar putea reprezenta un motiv?! Da, Olimpia era de acord, dar numai la persoanele în jur de cincizeci de ani, când menopauza sau andropauza își fac de cap, schimbând după plac umoarea individului. Dar la Olga, care arăta superb, avea farmec, deci succesul la bărbați asigurat, ce motive declanșau această stare?… O privi printre pleoapele întredeschise: fata se rezemase de o pernă și învârtea încetișor paharul în mână. Trăsăturile feței se îndulciseră, iar alcoolul îi înroșise pomeții și adunase câteva steluțe jucăușe în ochi.

Olimpia decise să înceapă coborârea pe panta confidențelor, știut fiind că asta este metoda

infailibilă pentru antrenarea în discuție a partenerului:

— Știi, sunt de profesie…

— Graficiană, completă Olga. Mi-a spus Filip. E un copil încântător, atât de interesat de toate…

Olimpia dădu din cap, amintindu-și obiceiul copilului ei de a lansa întrebări cu frecvența unui tun cu repetiție.

— Și, ce curios, îți dă impresia că, alături de el ești, cum să spun, în siguranță.

— A, da, pe mine mă cam agasează cu aerele lui protectoare. Ce vrei, copil crescut printre oameni mari… Iar dumneata… dumneata ești ingineră, decise ea pe un ton care nu admitea replică.

— Ați ghicit. Intuiția artistului…

Olimpia o privi lung. Tonul era ușor persiflant sau i se păruse?!

— Și Filip vrea să devină inginer, continuă Olga.

— El în fiecare an vrea altceva, mormăi Olimpia. Mai are timp să se fixeze.

Conversația nu se lega în nici un fel. Cum naiba s-o întrebe despre serviciu, situație materială, bărbații din viața ei și toate celelalte posibile cauze?!

— Nu mi-am petrecut niciodată un întreg concediu la munte, aruncă ea cu un aer nevinovat.

Cum replica celeilalte întârzia, insistă:

— Ești în concediu?

— Da, rosti moale Olga după câteva clipe… Un fel de… și recăzu în apatie, învârtind paharul între mâini, cu ochii pierduți pe geam.

Olimpia oftă și decise să atace frontal:

— Nu știu ce te frământă, dar, dacă e vorba de un bărbat, ascultă-mă, nici unul nu merită…

— Ce-ar zice soțul dumneavoastră dacă v-ar auzi? râse Olga.

Olimpia înghiți în sec și sorbi restul de votcă din pahar. Indiscutabil, fata avea aplomb: a pus-o la punct delicat, dar ferm. Își mai turnă un strop de votcă și se uită la ceas:

— Nouă și jumătate… Dacă ești obosită, mă retrag!

— Nu, protestă Olga și întinse paharul. E devreme. Mai stăm de vorbă…

Subiectele conversației între două persoane, una tânără, cealaltă încă tânără, amândouă femei, având la activ o jumătate de sticlă de votcă băută, iar la pasiv o altă jumătate care de abia aștepta să fie turnată în pahare, sunt practic nelimitate. Sporovăiră până spre miezul nopții. Olimpia, cu toate încercările ei de tactică savantă, nu reuși însă să afle cauza neliniștii frumoasei Olga. Deși atmosfera se încălzise, iar Olga părea relaxată și veselă, avea momente când Olimpia îi observase din nou degetele tremurând pe țigară și privirea pierdută-n gol. Totuși fusese o seară plăcută: schimbaseră amintiri din copilărie, din adolescență și chiar din facultate, bârfiseră moderat, doar generalități, pentru că, cu toate eforturile lor, nu-și găsiseră cunoștințe comune demne de forfecat; se amețiseră în mod decent, iar, în final, se sărutaseră în pragul ușii, ca două vechi și bune prietene, promițându-și o următoare zi la fel de plăcută.

Strecurându-se sub pătură, Olimpia își spuse că în mod sigur Olga avea un necaz din dragoste. Incredibil câte necazuri din dragoste există, mai ales printre femei; de-ar fi să generalizeze, bărbații par să fie un fel de monștri de egoism și duritate. Deși nici în tabăra acestora părerea despre sexul opus nu-i mai trandafirie. Dumnezeule, unde o fi adevărul?! Undeva pe la mijloc, decise ea, căscând cu voluptate…

…Ziua următoare a fost perfectă. După ninsoarea din ajun, cerul se însenină, un albastru adânc și strălucitor. Strălucitoare era și zăpada, pretutindeni, pe case, pe brazi, pe scândurile

gardurilor care purtau fiecare o căciulă pufoasă, ispititoare, ca o înghețată de lămâie. Pârtia era plină de siluete colorate și zarva veselă dădea senzația unei sărbători mult așteptate. Olimpia, bătând din picioare pentru a-și dezmorți degetele, se chinuia să deslușească printre schiorii ce veneau vijelios la vale salopeta roșie a lui Filip.

— Ollie, Ollie, aici, uită-te cum întorc.

— Are un talent remarcabil.

Veselă, cu ochii scânteietori, Olga își scoase mănușa și se aplecă să-și potrivească legătura la schi.

— Tipa e formidabilă… M-a învățat o mulțime de șmecherii.

— Filip, fii atent cum vorbești, îl moralizează Olimpia și ridică din umeri neputincioasă spre Olga… Generația de azi…

Cei doi porniră veseli la vale.

— Ne vedem la masă, strigă Olga, făcând semn cu mănușa.

Pe înserat, mai mult pentru a-i face plăcere Olimpiei, care simțea o imperioasă nevoie de mișcare, cei trei porniră la promenadă. Admirând casele care dormeau sub glugile de zăpadă, în timp ce Filip încerca fiecare nămete, tăvălindu-se cu desfătare prin zăpadă, Olimpia râse veselă:

— Am avut un vis grozav azi noapte. Eram la mare și înotam într-o apă plină de un fel de meduze. Numai că nu erau scârboase și urzicătoare, ci arătau ca niște felinare colorate, fiecare în altă nuanță.

— Mda. Ai noroc, murmură Olga.

— Da. E desăvârșit! Ziua iarnă, zăpadă, noaptea să te perpelești pe plajă.

— Eu am niște vise îngrozitoare.

Olimpia o privi cu coada ochiului. Bizară făptură: părea să găzduiască două ființe total opuse: una vitală, practică, veselă, cât timp astrul luminos se afla pe cer, alta, mohorâtă și fără vlagă, de îndată ce tenebrele o învăluiau cu umbra lor…

Filip se opri în fața unei case și toți trei admirară, prin fereastra luminată, bradul împodobit cu globuri și beteală. Olimpia se simțea parcă într-un decor ireal; în urechi îi răsunau frânturi de colinde și zornăit de clopoței și n-ar fi fost uimită dacă pe aleea străjuită de brazii copleșiți de atâta zăpadă ar fi apărut doi roibi zdraveni trăgând sania celebrului Moș…

Smulsă din visare, tresări: degetele Olgăi se încleștaseră pe brațul ei. Întoarse capul și fu izbită de paloarea fetei. Olga îi ținea brațul strâns, ca într-o menghină, căutând parcă un punct de sprijin. Cealaltă mână i se ridică tremurătoare, arătând spre casa din față:

— Lumina… S-a stins… O femeie a stins lumina…

Olimpia o privi perplexă: într-adevăr, în cameră pătrunsese o femeie, probabil stăpâna casei, și stinsese lumina. Fiecare face în casa lui ce poftește. Ce motiv de tulburare ai putea găsi într-o lumină care se stinge?! Că doar nu-i nici prima și nici ultima… Strânsoarea mâinii slăbi și Olga se scuză:

— Mi-a fost frică… Nu știu de ce, dar… Când am văzut-o stingând lumina…

— Da, te înțeleg… Ne-a spulberat reveria… era atât de frumos bradul, o lămuri Olimpia promptă, ca de obicei, în explicații.

— Se poate, murmură Olga.

Își strânse pletele sub glugă și, alergând după Filip, îi scutură deasupra capului creanga unui brad. Se întoarse râzând, apărându-se de bulgării cu care o bombarda Filip…

— Hai s-o luăm pe aici… Aș vrea să verific ceva, explică, observând privirea mirată a Olimpiei.

Olimpia ridică din umeri și porniră pe marginea șoselei care traversează Predealul, spre intersecția cu drumul care duce la Pârâul Rece. Ajunseră la bufetul, binecunoscut Olimpiei pentru

țuica fiartă și mititei – amintiri plăcute din anii trecuți – dar continuară vitejește, nelăsându-se momite de miresmele ademenitoare. Mergeau în tăcere, plictisite de monotonia drumului. Chiar și Filip, pe care probabil îl ajunsese oboseala, nu mai avea chef de joacă, se târa prins de mâna Olimpiei, protestând la fiecare metru străbătut.

— Asta e! șopti Olga, prinzând-o de braț.

O clădire dărăpănată, de un cenușiu-murdar, cu o firmă în același ton, pe care literele, odată alb strălucitoare, acum scorojite de zăpezi și ploi, anunțau „Alimentară”.

— Ce-i cu ea? o privi Olimpia mirată.

Pe rafturile din încăperea luminată se zăreau cutii de conserve, borcane cu compot, napolitane. Galantarul era gol, iar vânzătorul, rezemat de un raft, părea că ațipise în așteptarea clienților.

— Alimentară de cartier, pufni Olimpia.

Olga se apropie de ușă, vru să intre, se răzgândi, se întoarse cu pași mici și se opri pe marginea trotuarului, privind zăpada din jur:

— Aici am oprit?! Șoapta era nesigură, între întrebare și certitudine.

— Când?… Cum?… se precipită Olimpia, neînțelegând despre ce este vorba.

Olga nu o auzi. Repetă drumul până la ușa alimentarei și înapoi, oprindu-se din nou pe marginea șoselei, fixând-o, căutând o urmă numai de ea știută.

— Fată dragă, ce-i cu tine? o zgâlțâi Olimpia de braț.

— Nimic, nimic, îi zâmbi Olga… O să-ți explic… Hai!

Și cei trei porniră pe drumul întoarcerii. Olimpia povesti câteva întâmplări nostime, dar fără succes. Olga parcă nici nu le auzea. Mergea ca un automat, înaintând cu o privire oarbă, nevăzând pe unde calcă și fără să evite obstacolele. O simțeai tensionată, ca un arc comprimat la maximum, gata oricând să scape din strânsoare și

să provoace ravagii în jur. De la bufetul cu arome îmbietoare schimbară traseul și, pentru a ajunge mai repede la vilă, o luară pe o scurtătură, una din străzile în pantă care se pierd în munte. După numai câțiva pași, Olga se opri în fața unui gard. Olimpia, care o urmărea cu atenție, observă că privirea îi redevenise ciudată: ochii clipeau des, parcă zăpăciți de albeața zăpezii.

— Casa… cunosc casa asta, murmură Olga.

Olimpia ridică din umeri. Începuseră să o cam enerveze isteriile Olgăi. O cuprinsese și frigul, iar farmecul plimbării se risipise de mult. Și mai era și Filip care solicita insistent întoarcerea acasă pentru treburi ce nu suportau amânare și care nu puteau fi rezolvate pe drumul public.

— Poate ai locuit cândva aici.

— Nu, sigur nu…

Olimpia pufni zgomotos:

— N-ai locuit aici, foarte bine! Dacă ți se pare casa cunoscută, la fel de bine… Și, ce-i cu asta?! Toate casele din zonă seamănă între ele… Hai!

— Nu te enerva, o rugă Olga. Să-ți arăt ceva.

Se apropiară de gard și se ridicară în vârful picioarelor: curtea, în pantă lină, avea o formă trapezoidală, pe baza mică, la vreo douăzeci de metri de stradă, aflându-se casa. O clădire cu un etaj – piatră și lemn – într-un amestec de gri și maron. Lateral, o terasă minusculă, semicirculară, ca o toartă pe trunchiul clădirii. Avea caracteristicile tuturor caselor din împrejurimi: soliditate și austeritate. Și, deși încăperile erau luminate, iar viața pulsa în ele, casa avea un aer trist și obosit. Singura cochetărie ornamentală era un brâu din bucăți de sticlă colorată, aplicat cam la jumătate de metru între parter și etaj.

— Casă, casă, mormăi Olimpia… Ba chiar mai urâtă ca altele…

— Brâul… sunt margarete. Exact ca în… și Olga se opri speriată.

Într-adevăr, fantezia artizanului dispusese bucățelele de sticlă sub forma petalelor de margaretă.

— Margarete, dalii, crizanteme, enumeră pe un ton în crescendo Olimpia… Ce-i cu asta?! Ți-arăt eu mâine încă zece, douăzeci de case în Predeal cu kitch-uri asemănătoare.

— Să intrăm, propuse surescitată Olga.

— Ușor, o liniști Olimpia. Ai văzut asta? și-i arătă plăcuța agățată de poartă: „Câine rău”.

— Nu e nici un câine, o asigură Olga și deschise poarta.

De undeva, dintr-un ungher al curții, unde stătuse până acum liniștit, un dulău fulgeră spre gard. De abia reuși Olga să trântească poarta și colții câinelui aproape că se înfipseră în lemnul șipcilor.

— Ziceai că nu e? mârâi Olimpia, revenindu-și din sperietură.

— Zău, nu era, se dezvinovăți Olga pe ton nesigur. Nu l-am mai văzut până acum.

— Ollie, dacă nu ajungem imediat la vilă, fac pe mine, avertiză Filip.

Ultimatumul impunea măsuri de urgență, așa că cei trei o luară la goană, femeile cerându-i insistent lui Filip să dea dovadă de bărbăție.

…După ce încheie ceremonialul culcării lui Filip, Olimpia puse mâna pe sticla de votcă – dacă voi continua în ritmul de o sticlă pe seară, voi ajunge ca doamnele din serialele americane, își spuse surâzându-și în oglindă – închise lumina, apoi ușa și se pregăti de atac.

În natura ei se afla un resort mititel care se declanșa de câte ori întâlnea ceva ieșit din comun. Or, Olga era într-adevăr bizară. Ce dracu, femei suntem, oricum o să-i facă bine să-și deschidă sufletul… Un sfat, o vorbă bună… iar în privința sfaturilor, Olimpia de mult se convinsese că-i neîntrecută.

— Aveam chef de o țigară vorbită, îi comunică Olgăi, strecurându-se în camera ei. Am adus votcă. Cred că ar fi bun un grog… Mă rog, grogul se face cu rom, dar merge și așa… Doar puțină apă fiartă, un strop de zahăr și o feliuță de lămâie. Rețeta asta am învățat-o de la un tip, farmacist în Focșani… Într-o vară la mare… Doamne, ce istorie a mai fost și atunci…

Tot timpul cât pălăvrăgise și pusese la punct tratația, Olimpia urmărise cu coada ochiului pe fată, care se așezase pe un scaun și o privea cu un zâmbet lipsit de vlagă.

— Noroc și să ne fie bine! Bravo, cred că-ți place. Stai să-ți mai tom! Așa! E grozav… Doar becul ăsta, dacă ai vrea să-l stingi, te orbește. Vine destulă lumină de afară, și e mai intim… Olguțo, ce te frământă, fată dragă!

Întrebarea Olimpiei venea din suflet și Olga o simți; zâmbetul i se limpezi și un oftat i se stinse pe buze.

— Ia să vedem, începu Olimpia pe ton glumeț… Ceva la serviciu?… Nu, își dădu singură răspunsul, pândind cu coada ochiului o reacție… Situația familială?!… Nici asta… Banii, care se spune că n-aduc fericirea, dar o întrețin?

Olga chicoti amuzată; părea că se antrenase în jocul Olimpiei, așteptând continuarea listei.

— Un bărbat, reluă Olimpia. Numai o dragoste nefericită sau una prea fericită dau o stare de zăpăceală.

Râsul Olgăi era foarte plăcut. Vesel, degajat, ușor, ca clinchetul unui clopoțel, gâdilându-ți agreabil urechea.

— Am cam trecut de vârsta dramelor din dragoste.

— Astea nu țin cont de vârstă, ripostă Olimpia… Atunci?!… Încruntă sprâncenele, întrebând cu voce scăzută: sănătatea?

Olga se ridică și se duse la geam. Pe fereastra luminată, silueta fetei se decupa net, încordată ca o

lamă de oțel.

— E vorba de o boală, nu?!

Olga nu răspunse. Se întoarse, dibui pe masă după o țigară, o aprinse și trase fumul adânc în plămâni:

— De fapt, cum să spun… N-am nimic. E drept, am fost bolnavă.

— Draga mea, n-o lua în tragic. Medicina din zilele noastre…

Râsul ușor pluti în penumbră.

— A, nu am avut propriu-zis o boală… Bine, am să-ți spun… Mai e votcă?

Sorbi din pahar și zâmbi ironic:

— Am fost internată într-un spital de psihiatrie.

„Teribilă baftă am”, gândi Olimpia. „Mereu dau peste câte un nebun. Păcat, fata asta părea așa de simpatică.”

Parcă intuindu-i gândurile, Olga râse din nou:

— Nu e vorba de nebunie! Îți spun toată povestea, că altfel nu mă mai lași cu Filip… Am avut o criză de amnezie.

Olga se sculă, aprinse lumina și o privi pe Olimpia care clipea zăpăcită…

— Mă chinuie groaznic toată istoria asta, credeam că am scăpat, dar… își trase scaunul lângă sobă și privi concentrată volutele albăstrii de fum… Era pe la începutul lui decembrie, într-o sâmbătă, pe șapte. Fusesem într-o delegație de câteva zile la Brașov. Îmi terminasem treaba cu o zi înainte, dar am mai lungit-o. Tocmai se pusese o zăpadă zdravănă la Poiana și nu voiam să pierd ocazia. Sâmbătă am schiat până după-masă, iar pe la șase mi-am aruncat lucrurile claie peste grămadă în mașină, schiurile deasupra și, dă-i drumul spre București. Știi, șofez de vreo cinci ani și pe orice vreme, fără probleme. Când am plecat se întunecase, începuse să plouă, drumul era dificil. Când am ajuns la Predeal, mi s-a făcut foame, nu mai mâncasem nimic de dimineață. Să opresc în

centru, să caut un loc de parcare, însemna pierdere inutilă de timp. Mi-am amintit că spre ieșirea din Predeal e o „Alimentară”…

— Aia unde am fost noi în seara asta? o întrerupse Olimpia.

— Da. Mi-am zis c-o să găsesc niște biscuiți, napolitane, ceva să ronțăi până la București. Îmi reamintesc perfect că, în timp ce mă apropiam de băcănie, am pus muzica mai tare, cânta ABBA, chestia aia cu pacea… Și, gata!

— Cum, gata?! tresări Olimpia. Ai adormit și ai făcut un accident?

— Nu… Sau mai bine zis, nu știu. M-au găsit la ora trei dimineața la câțiva kilometri de Târgoviște. Mi se terminase benzina și staționam cu mașina în mijlocul șoselei. Stăteam și priveam parbrizul. Mașina n-avea nimic, nici cea mai mică zgârietură. Nici eu, doar că eram pe cale să îngheț și nu mai știam nimic. Nici cum mă cheamă, nici unde locuiesc, nici ce caut acolo. M-au dus la București, la Spitalul nr. 9. Peste câteva zile m-am trezit în cămașă de noapte, cu un castron de griș în mână. Știam exact cine sunt, unde stau, totul… totul până la melodia aia blestemată.

— Extraordinar. Olimpia începu să se plimbe agitată prin cameră. Și pe urmă?

— Pe urmă, nimic. M-au ținut încă aproape o săptămână – controale, discuții, medicamente – apoi, convinși că sunt normală, m-au externat. Din punctul lor de vedere făcuseră tot ce putuseră – amnezia nu se tratează. Memoria îți poate reveni după o zi, un an sau niciodată. Miliția se convinsese că nu sunt implicată în nici un accident rutier, așa că, fiind în concediu medical, am venit aici.

— Perfect, aprobă Olimpia. Subiectul trebuie să evolueze în câmpul psihologic care a generat starea de șoc. Numai așa pot fi scoase din memorie mesajele informaționale stocate, decodificate și reintroduse în dinamica subiectului cu mediul.

…Ce preocupări poate avea acasă o doamnă, mamă de copil în clasa a IV-a, fără pretenții de „cordon bleu”, de profesie graficiană, dar în realitate casnică?!… Grija de copil – Olimpia avea; casa să fie lună – o femeie venea la două săptămâni să facă curățenie; să spele rufele și să le calce – „Nufărul” era aproape; să croșeteze, să brodeze – Olimpia nu agrea Odiseea și, în special, personajul Penelopa. Jocul de cărți nu-i spunea nimic, băutura îi spunea, dar se abținea, iar în viața ei sentimentală bărbații nu erau admiși, excepție făcând, bineînțeles, ABC, dar și el o enerva destul de des. Rămâneau hobby-urile intelectual-artistice: desenul îi era meseria; muzica, o detesta, socotind-o vinovată de faptul că ea, Olimpia, rămăsese doar cu un apartament de trei camere pe Magistrală în locul unei vile cu piscină amplasată undeva mai departe, mai spre vest; literatura, o accepta, ba chiar o agrea, dar remarcase în ultima vreme că proza nu mai avea un efect pozitiv asupra orizontului ei intelectual, ba chiar din contra, în sensul că citise prea multe tâmpenii. Decizând că are nevoie de o activitate a structurii cerebrale, alesese calea documentării în psihologie și în celelalte științe cu același prefix. Științe grele, pe care nici cei de meserie nu le înțeleg prea bine, darămite ea, care făcuse „Belle arte”! În tot cazul, era plină de bunăvoință, deși în mintea ei, ca s-o citățm, era un „adualism total” în privința celor citite, nediferențiind obiectivul de subiectiv, internul de extern și materialul de spiritual. Speranța ei secretă era că va veni și ziua când va experimenta pe un subiect cele citite… Ziua, mai bine zis seara, sosise, la fel și subiectul…

Olga o privi cu ochi mari și se ghemui adânc în scaun.

— Mi-au spus la spital că amnezia se produce ca urmare a unui șoc efectiv, o lovitură, spre exemplu sau, foarte rar, un șoc emoțional. Îți dai seama, m-au întors pe toate părțile, nici o lovitură,

nimic… Trebuie să mă înțelegi, am fost totdeauna un om perfect sănătos. Reacții normale, poftă de lucru, de mâncare, fac multă mișcare… N-am avut gânduri negre, drame, nimic. Suflet și minte de ingineră, râse ea scurt… Ei bine, ce șoc am avut?!

Olimpia îi aruncă o privire neputincioasă.

— Răspunsul e în tine, murmură ea. E o amnezie lacunară.

— Toate amneziile sunt lacunare, tranșă Olga. Și, apropo, continuă pe un ton fals dezinvolt, când mi-au înapoiat cheile de la mașină, am găsit printre lucruri trei pachete de biscuiți… pe care, precis, nu le aveam când am plecat din Brașov.

— Alimentara, tresări Olimpia și se ridică de pe scaun.

Începu să se plimbe cu pași mari prin încăpere, gesticulând surescitată:

— Înseamnă că de acolo ai cumpărat biscuiții… Asta-i secvența biografică psihologică pe care o atacăm… Mâine dimineață… și Olimpia începu să-i explice cum vor începe ele cercetările, cum va dirija ea întreaga acțiune, doar are fler și experiență în chestii de astea, și cum, în final, totul se va limpezi… O să fie bine! conchise, plină de optimism.

— Bine, o îngână Olga cu voce răgușită. Nu-ți dai seama?! Între orele 19 și 03 sunt opt ore despre care nu știu nimic. Albe. Ca și cum n-ar fi fost… Dar au fost… Ce-am făcut în aceste opt ore?!

Întoarsă în camera ei, Olimpia scoase din geantă una din ilustratele pe care le cumpărase dimineața și începu să scrie mărunt:

„Iubitul meu soț,

E o vreme minunată. Filip e bine. Roagă-l pe Gelu să treacă pe la prietenul lui, medicul psihiatru, și să împrumute câteva cărți, ce-i mai bun despre amnezie și metode noi în psihiatrie. Am neapărată nevoie, trimite-le urgent. Și, nu uita și cărțile mele de psihanaliză, alea trei franțuzești. Poate te

repezi cu ele, ar fi cazul să petreci câteva zile cu familia. Spune-i șefului tău…”

Cum nu mai avea loc de scris, adăugă „Pupăm, O. și F.”

Reciti rândurile scrise cu un aer nemulțumit. Aruncă pixul pe masă și-și consultă ceasul: limbile se suprapuneau peste cifra unsprezece. Se ridică de la masă și înșfăcă din cuier scurta îmblănită. Aruncă o privire asupra patului în care Filip își continua somnul și ieși din încăpere… Timpul o presa, trebuia să se grăbească… și pașii ei se pierdură în noapte.

Capitolul III

A.B.C. rămăsese cu mâna streașină la ochi până când dispăru și ultimul vagon al trenului. Își ridică gulerul paltonului – pavăză prea subțire în calea frigului pe care-l simțea cum i se prelinge pe ceafă – și se îndreptă spre ieșire. Avea dreptate zăpăcita de nevastă-sa: patruzeci de ani este o vârstă care nu-ți mai permite s-o faci pe tânărul dezinvolt, în nici un caz iarna. E o vârstă care cere o căciulă bine îndesată pe urechi, fular în jurul gâtului, ciorapi de lână și – asta era părerea Olimpiei – indispensabili. Flaușați, de bumbac, de preferință chinezești, bine mulați pe coapse și gambe! „Moartea pasiunii!" râsese el sardonic și, bătând cu pumnul în masă, îi comunicase hotărârea lui definitivă „La pensie, cucoană! Atunci să-mi aduci din ăștia!" Adică, ce a vrut el să spună cu „moartea pasiunii", întrebase ea pe ton suav. A cui pasiune se stinge dacă apare în indispensabili, continuase pe același ton blând, prevestitor de furtuni conjugale. Că știe ea, la vârsta lui, bărbaților parcă le ia Dumnezeu mintea: uită de casă, de nevastă, de copil și se dau în spectacol cu fel de fel de creaturi lipsite de scrupule și de bani. Sau el crede că „aia" îl place pentru farmecul lui personal?! Care „aia", se interesase el, complet depășit de turnura conversației, văzându-se devenit soț adulterin din cauza unor indispensabili flaușați… Să-i jure că n-a înșelat-o? De abia atunci ar fi trezit suspiciuni serioase… Să tacă?! Ar fi fost și mai rău, Olimpia n-ar fi scăpat prilejul să-i țină o lecție despre curajul răspunderii. Să încerce un apel la rațiune? Toate femeile sunt sensibile la argumente logice, în afară de soții… A procedat la fel ca oricare soț iubitor și doritor de liniște: a început să poarte indispensabili…

Își cumpără un ziar, îl împături și-l băgă în buzunarul pantalonului. Va citi liniștit în troleibuzul care-l va duce spre Gelu… Care troleibuz, bineînțeles nu se grăbea să apară. Un amic, om cu experiență și abonament pe toate mijloacele de transport în comun, mărturisise la un șpriț: „Ele – mijloacele de transport – apar imediat când nu ai nevoie și invers.” ABC îl bănuia de a fi filoitebist pentru că, după experiența personală, indiferent dacă ești grăbit sau nu, „ele” se lasă așteptate… Mult… ca acum… Treizeci și cinci de minute până sosi multdoritul… În gazetă, numai lucruri interesante… Unii raportau îndeplinirea planului, alții depășirea lui, cei mai grăbiți lucrau pentru unul din trimestrele anului următor. Nelămuriților li se explicau avantajele acordului global, cei interesați erau avertizați de apropierea unui acord final – Filarmonica pleca într-un turneu peste hotare –, buletinul meteorologic era ca și cel din zilele precedente, filmele la fel, programul de televiziune în nota obișnuită a celor din duminicile ultimilor ani, iar pe pagina externă, unde nu era inflație, era șomaj, unde nu era șomaj, era criză, unde nu era criză erau greve, iar unde nu erau greve, șomaj, crize și inflație, erau vești din țările prietene…

Ca de obicei, soneria de la ușa apartamentului era defectă. Ciocăni, discret la început, apoi din ce în ce mai tare, enervându-se la gândul că Gelu mai e încă în pat, la căldurică.

Gelu nu dormea. Sâcâit de un molar care-și manifesta personalitatea printr-o durere rebelă, își făcuse o cafea mare și începuse să studieze o copie a dosarului standard de ofertă pentru licitația de nave de la Hamburg… Studia și nu înțelegea nimic… Îi deschise ușa lui ABC, arborând o mină de savant obosit.

— Am înțeles, se hlizi acesta… Nu pricepi o iotă.

— Dacă pare ușor, e greu, dacă pare greu, e și mai greu… Legea a II a lui Pudder.

— Așa o fi, aprobă plictisit ABC. Fă și tu o cafea, să mai iasă frigul din mine, și se trânti pe un fotoliu în apropierea aerotermei care zumzăia monoton… La cât trebuie să fim la ăia?

La cererea oamenilor muncii din institutul cu multe inițiale, duminica se transformase în zi lucrătoare. Ministerul ezitase să le aprobe cererea – era a treia de acest fel în ultimele două luni –, dar organul colectiv de conducere al institutului își menținuse poziția fermă, folosindu-se de un mic șantaj: dacă nu erau lăsați să lucreze în toate duminicile pe care le vor ei, în toamna viitoare vor participa nu numai la culesul porumbului, dar și la cel al sfeclei și cartofilor, ceea ce ministerul nu putea accepta, alte unități din subordine fiind specializate în acest gen de lucrări. Vrând să evite o posibilă anarhie în viitoarea campanie agricolă, ministerul acceptase.

Gelu aruncă o privire asupra ceasului, se ridică de pe fotoliu și se apropie de fereastră. Afară ninsoarea se oprise; un soare bolnăvicios își trimitea razele anemice, dând speranțe că spre prânz mercurul va mai sălta pe scala termometrelor.

— Mergem cu mașina, decise Gelu.

Mașina era o Dacie, cam bătrâioară și destul de hârbuită. În ultima vreme, era folosită doar în cazuri de forță majoră, Gelu fiind speriat de toanele „bătrânei doamne”. Fiecare drum cu ea era o aventură care se termina ori într-un *service* ori prin aducerea lui nea Biju, mecanicul, care pretindea onorarii de medic primar specialist.

— Nici vorbă, protestă ABC. Și acum mă dor oasele când îmi amintesc cât te-am împins ultima oară. Mai bine pe jos, că ajungem mai repede!

Gelu nu comentă, dar era evident ofensat. Și în autobuz, toate încercările lui ABC de a lega o

conversație fură întâmpinate de o tăcere de gheață. Singura remarcă o făcu atunci când ABC vru să-i afle părerea despre programul la televizor din după-amiaza respectivă.

— Programe la televizor stupide sunt înlocuite de altele și mai stupide – Legea lui Kilman.

— M-ai înnebunit cu legile și regulile astea tâmpite, se enervă ABC. N-ai-vreuna care să rezolve dispariția lui Jipa?

— Orice începe bine se sfârșește rău, orice începe rău se sfârșește și mai rău – Legea a III-a a lui Pudder.

În institut, maiorii fură primiți de unul din directorii adjuncți. Din păcate, dânsul n-avea nimic de adăugat la cele deja știute. Le puse la dispoziție o încăpere în care puteau să aibă conversații netulburate cu persoanele care-i interesau, pe tema dispariției inginerului Jipa sau pe oricare alte teme ar fi dorit. Personal, secretara tov. director le aduse cafelele și maiorii admirară o făptură în buna tradiție a secretarelor popularizate de filmele americane – blondă, trup de liană, mișcări de pendulă.

— Luați loc, vă rog, îi propuse Gelu cu un zâmbet de burlac specialist în arta de a cuceri o femeie. Îl cunoașteți pe Radu Jipa?

Blonda secretară râse strengărește.

— Nu în sensul la care vă gândiți dumneavoastră. Observând privirile lor mirate, adăugă: Probabil ați aflat de reputația lui de cuceritor…

— Și cu dumneavoastră n-a încercat? se miră sincer ABC.

— Ba da, dar când a aflat că inima mi-e dăruită și mai ales cui, s-a cam speriat… Știți, are un deosebit respect pentru ierarhia socială.

Gelu tuși de câteva ori în sec și-și aprinse o țigară.

— Cât de priceput este în meserie, probabil v-au informat persoane mai competente, continuă ea… Totuși…

Și blonda, cu un aplomb specific funcției, le trecu în revistă bârfele de actualitate din existența institutului: cine cu cine se ține, cine pe cine sapă, cine are șanse să urce… După părerea ei, în politica de culise, Jipa făcea parte din facțiunea independentă.

— Ăștia sunt ca niște plante, le explică pe un ton vehement. Nici nu critică, nici nu laudă, nu trag sfori, nu bagă fitile, niciodată nu știi ce-i în capul lor.

Dorin Savu, în schimb, făcea de toate, având și marea calitate de a rămâne – indiferent de microseismele care zguduiau institutul – alături de conducere. Principiul lui în viața profesională era „pleacă ai noștri, vin ai noștri”.

Conversația următoare maiorii o purtaseră cu economista stagiară, colegă de birou a lui Jipa. Dânsa avea o privire tristă, un taior gri antracit și cizme trei sferturi, negre. Părul îi era negru, iar ochii verzi. Maiorul Gelu – care avea cunoștințe în domeniul muzical – socoti că Jipa se află pe o filiație descendentă din ducele de Mantua, pentru amândoi „femeile toate erau la fel, și cele brune, și cele blonde”. Maiorul ABC, care nu avea decât înclinațiile rutiniere ale unui soț banal, își gratulă soarta pentru norocul de a-i fi scos în cale în aceeași dimineață două făpturi de vis.

Trecând clipele de admirație, începură întrebările. Tânăra, al cărui prenume era Ioana, roși la câteva din ele, se bâlbâi la unele răspunsuri, dar până la urmă maiorii aflară că idila ei cu Jipa depășise faza platonică, de altfel și pe următoarele, ea, idila, încheindu-se de Sfântul Ilie. În acea zi, care picase într-o joi, dar pe care familia ei o serbă sâmbătă, fiind onomastica tatălui, Jipa ar fi trebuit să le facă o vizită protocolară, să-i ceară mâna. Îl așteptaseră cu purcel la tavă și vin de

Jidvei, cu nea Costică, decanul de vârstă al familiei, cu verișori și verișoare, cu unchi și mătuși, dar el nu apăruse. Pe la unsprezece, speriată, ce o fi cu întârzierea asta, el care era atât de punctual, mai ales că nici la telefon nu răspundea, se aruncase într-un taxi și, fuga, spre apartamentul lui. Pe drum inima îi bătea nebunește și numai imagini apocaliptice i se perindau în minte: el, asfixiat, el, otrăvit, el, electrocutat. Când a deschis ușa și l-a văzut… și economista stagiară începu să plângă cu suspine.

— Mort? șopti ABC, furat de firul povestirii.

— Mai rău, i se răspunse printre suspine. Cu o femeie în pat.

De atunci, din acea seară de Sfântul Ilie serbat cu întârziere, viața ei se sfârșise.

— *Adieu l'amour, adieu la vie…* Cunoașteți melodia, nu?! întrebă, ștergându-și lacrimile… Ah, franțujii! Numai ei au sensibilitatea de a explica ce e viața unei ființe abandonate.

Maiorii se declarară de acord cu sensibilitatea franțuzească, numai că pe ei îi interesa Radu Jipa. Își manifestase Jipa vreodată dorința de a se strămuta spre vest, avea nemulțumiri la serviciu sau în viața particulară? Tânăra le comunică că ea este membră a organizației U.T.C. și că, dacă ar fi aflat că Jipa nutrește gânduri de transfug, ar fi rupt imediat orice relație cu el – pentru că, nu-i așa, toate sentimentele pălesc în fața dragostei de țară – și ar fi informat pe cine și unde trebuie. Cât despre nemulțumirile sale, dacă existau, ea nu le cunoștea.

— Probabil că le avea, pentru că natura omenească e veșnic nemulțumită, filozofă ea în încheiere.

Îi rugă să fie discreți în privința dramei ei, pentru că, nu-i așa, una e să-ți faci autobiografia în fața organelor de resort și alta e să o afle colegii de serviciu. Scoase din poșetă o bucățică de hârtie pe care notă ceva și i-o întinse lui ABC.

— Ce mult semănați cu el. Dacă vă pot fi de folos, aveți telefonul meu. Puteți să mă sunați oricând, mi-ar face plăcere.

— Femeilor frumoase le plac bărbații anosti, decretă Gelu după ce tânăra dispăruse pe ușă.

— Asta a cui lege mai e? întrebă ABC.

— A mea.

Câteva ciocănituri și ușa se deschise larg.

— Cu ce vă pot fi de folos? se interesă din prag inginera, cealaltă colegă de birou a lui Jipa.

— Luați loc, vă rog!

Se studiară câteva clipe în tăcere, până când ea aruncă o privire ostentativă asupra ceasului:

— Dacă tot ne-au adus azi la serviciu, aș prefera să lucrez.

Era o persoană fără vârstă și fără soț, conchise ABC, remarcând lipsa verighetei. Dealtfel, cine ar fi rezistat lângă o ființă care degaja atâta răceală, încât și în încăpere se făcuse mai frig.

— Colegul dumneavoastră, începu Gelu.

— V-am mai spus, foarte bine pregătit profesional. Nu-i știu simpatiile și antipatiile, nu-i cunosc viața personală și, de altfel, nici nu mă interesează.

— Ce credeți că s-a întâmplat?

— Nu e de competența mea să am opinii în această problemă.

— Bine, mulțumesc, murmură plictisit Gelu.

Maiorii își aprinseră câte o țigară.

— Să trăiți! și în încăpere pătrunse Rujan, tehnicianul care lucra cu Jipa… Nu pot să cred că nea Radu a dat-o în bară cu licitația aia… Păi, ținea la proiectul ăla ca la ochii din cap. Îmi spunea: „Bă, Fane, am să le dau una peste bot șmecherilor ăia de vestici, să vadă și ei ce e aia inteligență românească în acțiune… O să ziceți că ăia l-au momit cu bani și nea Radu a înghițit gălușca și s-a topit în ceață… Nu ține! Păi nea Radu avea bani, dom’le! Tăticu și mămica

dânsului au casă la Predeal… Iarna, vara, închiriază camere. Păi, știți dumneavoastră cât îți cer băștinașii pe o cameră dacă te apucă cheful să bagi aer ozonat în tine?!… Bănișori de la dânșii, păpică așijderea, mașină nu mai vorbim. Nea Radu, salariu barosan, da pe bune, că e specialist prima întâi… O să ziceți, tudori și bălcești are tot românul, ăia i-or fi oferit ceva mai special… Nici asta nu ține! Avea bani depuși în bancă, că a lucrat câțiva ani pe la tropicalii ăia. Avea nevoie de o țigărică, de o băuturică fină, un parfumel pentru domnișoare, pac, o comandă prin Comturist, fără probleme, fără teamă ba de una, ba de alta…” mă înțelegeți dumneavoastră.

— Atunci, după părerea dumitale…, lăsă Gelu fraza neterminată.

— L-au curățat, nici discuție. Păi, când l-au văzut ăia pe nea Radu, că îl știau după reputație, și-au zis, hait, am pus-o de mămăligă. O piatră de picioare și hârșt în apă, că știți dumneavoastră, Hamburg e port. Pe urmă, nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase.

— L-ați văzut înainte de plecare?

— Vineri, și surâse nostalgic. Tocmai îmi spunea că a pus mâna pe una… jar mănâncă. De abia aștepta să se întoarcă. Pe la zece s-a topit, ălora din birou le-a spus că are treabă la minister, da’ eu știam că o șterge la Predeal; era mort după schi, că noi sâmbăta aia de venea, o aveam liberă. Mi-a zis să-l sun duminică spre prânz, că se întoarce pe la trei, că seara avea trenul spre Hamburg.

— Și l-ați sunat?

— Nu. După plecarea lui ne-au anunțat că noi am cerut să lucrăm duminică. Și am avut niște draci, de numai la telefonul ăla nu m-am gândit… A, când a plecat era cu șmecheria aia ambulantă de mergea cu el în delegație.

— Dorin Savu?

— Da. Și-l avertizasem pe nea Radu că ăla e omul dracului, te vinde cât ai zice pește. Dar nea Radu picase cu prietenie pe el: că-i băiat simpatic și că schiază trăznet…

— Mergeau împreună la schi? se interesă ABC.

— Or fi mers, habar n-am, mormăi Rujan.

Maiorii îi mulțumiră și, orele fiind cam înaintate și ei înfometați, își puseră paltoanele, îi comunicară secretarei blonde că întrerup seria interviurilor pe probleme personale și se repeziră vizavi, la „Astoria”. Mâncară, băură și se veseliră până când li se prezentă nota de plată. Apoi se întristară și plecară spre casa familiei Dorin Savu, din Cotroceni.

Le deschise ușa o tânără, pe care ABC o fișă în categoria „de vis”. Bucuria îi era completă, pentru că, după ce trecuse prin visul blond și cel brun, avea în față visul roșcat. Aflară că tânăra e stăpâna casei, că îi așteaptă și e plăcut impresionată de punctualitatea lor. Și maiorii se declarară plăcut impresionați, dar din cu totul alte motive și, tot schimbând amabilități, se pomeniră în living. Gazda le oferi coniac, maiorii nu refuzară, mai ales că se aflau după orele de serviciu, iar licoarea unduia într-o sticlă pe a cărei etichetă scria Martell. Aflară că doamna este casnică, asta era vrerea lui Bobby, de fapt îl chema Dorin, dar dânsa îi spunea Bobby pentru că semăna leit ca virilitate și trăsături morale cu cel mai tânăr vlăstar al familiei Ewing. Dânșii văzuseră serialul? Maiorii confirmară și mai sorbiră o gură de coniac. Ea avea grijă de casă și de educația fetiței, care dovedea un talent precoce la muzică în general și la pian în special. De abia acum găsiră maiorii explicația zdrăngănelilor sinistre ce răzbăteau dintr-o altă încăpere. Dar cum ei nu veniseră pentru a face critică muzicală, o felicitară pe mamă pentru talentul fiicei și trecură la problemele care-i interesau.

— Aveți vreo veste de la soțul dumneavoastră?

Avea. Ce a fost în sufletul ei când aflase că el e spitalizat la Viena, dânșii nu puteau bănui. Dar, slavă Domnului, nu a fost ceva grav. Îi telefonase și îl așteptau.

— Vă reamintiți zilele dinaintea plecării?

Și da, și nu. Adică nimic deosebit, deși nu înțelegea prea bine ce-i interesează. Îl suspectau oare pe Bobby de ceva? Maiorii râseră ca de o glumă reușită și îi explicară că așa e tipicul întrebărilor, că încercau doar să afle dacă nu erau semne ca maladia domnului Savu să se fi declanșat din țară. Adică, dânșii credeau că l-a lăsat pe Bobby să plece bolnav? Maiorii negară energic, departe de ei un asemenea gând, dar… Ei, dacă dânșii insistă… Păi, vineri mâncaseră fasole. O dată pe săptămână țin post, nu, nu era ceva religios, ci doar așa, pentru higiena trupului… Sâmbătă…

— A, da, sâmbătă, interveni Gelu. Domnul Savu a avut zi liberă. Poate a ieșit în oraș…

Nu ieșise nicăieri. Lenevise toată dimineața în pat. La prânz serviseră o ciorbiță de pui dreasă cu smântână, sarmale, că el e mort după ele, mâncase vreo zece, dar să nu se mire dânșii, că ea nu le face mari, ca ardelenii, ci mititele, ca un ou de găină și deasupra presară tarhon și puțin busuioc, că…

— Iar seara, o întrerupse ABC, înghițind în sec.

Seara… seara… parcă Bobby nu mâncase, doar așa ciugulise puțină brânză, o felie de șuncă, cu ochii pe televizor… A, da, băuse o votcă cu gheață și suc de lămâie. Să fi fost asta cauza care-l băgase în spital? Pentru că, duminică, la fel ca la prânzul precedent, el servise tot ciorbă și sarmale. Adică, și asta ar trebui să le fie clar dânșilor, nu semipreparate de la Gospodina, ci făcute de mâna ei, că avea timp și pricepere…

— Desigur, aprobă Gelu. Sunteți prieteni cu Radu Jipa?

Prieteni, cam mult spus, simple relații. Bobby și cu el au mers de câteva ori la schi. Le-a făcut și câteva vizite. Ea nu-l prea agreează. Ca să le spună concret de ce, n-ar fi știut, Jipa este manierat, amabil, dar are o privire… Să nu creadă că-l bârfește, dar prea face pe Cassanova.

— Vă reamintiți când l-ați văzut ultima oară?

Nu-și reamintea și nici n-o interesa să țină minte vizitele lui Jipa. Le înțelegea curiozitatea – deși, după părerea ei, o întârziere de o săptămână nu era exagerată, în sfârșit, sunt de meserie, dacă-i interesează problema probabil că știu ei de ce – dar n-avea ce să le spună, relațiile lor cu Jipa erau practic inexistente.

— Nici la gară, la plecarea lor în delegație, nu l-ați văzut?

Nu fusese la gară și îi părea rău. La toate plecările îl condusese, dar acum Bobby insistase atât de mult să rămână acasă, că e prea frig, că n-are rost, că Andrea, fetița lor, are temperatură și ea cedase…

— Bună seara! O fetiță țâșni prin cameră și se cățără pe genunchii lui ABC. Nenea Ladu, de ce te-ai tuns așa? Elai mai flumos înainte…

— Andreeea!

Roșie de enervare, doamna Savu își recuperă odrasla din brațele lui ABC.

— Imediat în camera ta!… Îl privi perplexă pe ABC, ca și cum atunci l-ar fi descoperit… Are dreptate Andrea, știți că semănați cu Jipa?

Întrebările se epuizaseră, coniacul la fel, amabilitatea doamnei Savu era și ea pe cale de dispariție, lăsând loc plictiselii, încât maiorii își puseră paltoanele, sărutară mâna gazdei și se pierdură în noapte. În drum spre stația de metrou, orbecăind prin labirintul de străzi, iluminate natural de zăpadă, ABC se lansă într-o critică severă la adresa municipalității: de ce nu e

principială și îi favorizează pe doctori? Înțelegea, în timpul vieții trebuie să te ai bine cu ei, că vrei, nu vrei tot ajungi odată pacient, dar ce rost avea să-i popularizezi postmortem, dându-le străzilor numele lor?!

— Ai un cartier cu nume de capitale, altul cu nume de flori sau ce o mai fi… Bun! Îl ai pe ăsta, axat pe intelectuali, perfect, dar repartizează-i, domnule, proporțional pe meserii… Uite, nu-i nici unul de-ai noștri!?

— Parcă am intersectat o stradă „căpitan”, mormăi Gelu.

— De armată, dragă. De ăștia e plin târgul. Dar de-ai noștri, ioc!

În metrou, maiorii hotărâră că totuși într-o seară de duminică trebuie să-și găsească locul și momente de plăcere personală, momente cărora apartamentul lui Gelu le oferea cadrul ideal, datorită damigenei cu un deca de molan care se afla pe balcon, lângă borcanul cu murături și sub o ghirlandă de cârnați afumați.

Ce poate fi mai minunat pentru o seară de iarnă decât să stai la căldurică, să ronțăi cârnați și gogonele, să bei molan și să faci o tablă cu prietenul tău?! Și dacă te mai ajută și zarul și-i tragi „marț” după „marț”, simți așa, o beatitudine care se cuibărește în tine și care – dacă molanul e bun și tu ești în pofte – te și copleșește.

Cei doi se aflau într-o beatitudine încă necopleșitoare, când începu să țârâie telefonul.

— Să trăiți! bubui în urechea lui Gelu vocea plutonierului major Roman.

Roman fusese trimis la postul de frontieră pe unde trece trenul spre și dinspre vest, cu misiunea de a se conversa cu tovarășii colegi de acolo despre Radu Jipa. Roman luase cu el câteva fotografii ale lui Jipa, sperând că trăsăturile virile ale acestuia vor declanșa aduceri aminte în memoriile tovarășilor colegi.

— Se confirmă și ieșirea și intrarea în țară.

— Asta o știam deja, răspunse Gelu.

— Tovarășii care au fost de serviciu în serile respective, după ce au văzut pozele, au dubii: adică, parcă ar fi el și parcă n-ar fi. Ei zic că e ceva în neregulă cu pozele…

— Sau cu omul din tren, mormăi Gelu.

— Sau cu omul din tren, sosi ca un ecou replica lui Roman. Așa zic și tovarășii…

— Altceva? se interesă Gelu.

Răspunsul întârzie câteva clipe:

— Unul dintre vameși a avut o conversație cu Jipa la întoarcerea acestuia în țară. Au stat pe culoar, la o țigară, până aproape de Arad.

— Despre ce au vorbit?

— Nimicuri: cum e timpul dincolo, care mai sunt prețurile. Chestia e că vameșul susține că pe respectivul Jipa vorba îl trăda a fi moldovean get-beget.

— Interesant, murmură Gelu… Bine, Romane! Noapte bună!

Maiorii rămaseră pe gânduri, cugetând la noua perspectivă pe care o aducea apariția unui Radu Jipa moldovean.

— Dacă faptele reale nu corespund teoriei, trebuie să scăpăm de ele, îi comunică Gelu concluzia cugetării… Legea întâi a lui Mayer.

Când se plictisiră de comentarii, table și molan, se culcară.

În dimineața următoare maiorii consumară micul dejun pe scara troleibuzului care-i ducea spre locul unde-i aștepta o condică ce trebuia semnată fără întârziere. O semnară, băură și o cafea și se prezentară într-o audiență la șeful lor pentru a-l informa de progresele anchetei. Care progrese nu se prea vedeau, conchise șeful nemulțumit, așa că își îmbrăcară din nou paltoanele și plecară pe teren.

Prima escală, institutul în care vizitele lor erau așteptate cu plăcere, dovadă zâmbetele calde, tovărășești care le însoțiră pașii până în biroul

secretarei tovarășului director. Aflară că tovarășii cu funcții de răspundere din institut sunt adunați într-un BOB care se continuă cu un BIREX premergător unei ședințe de C.O.M. Conducerea fiind ocupată, maiorii trecură la eșaloanele inferioare, antamând discuții cu tovarășii cu funcții de răspundere mai mici și chiar cu oamenii muncii. De la mic la mijlociu – cei mari fiind în plin BIREX când maiorii își sintetizară rezultatele anchetei fulger – părerile erau unanime: Jipa vorbea englezește, nemțește, o rupea pe franțuzește, dar nici pomeneală de moldovenește. Lucru perfect explicabil, dânsul fiind născut și crescut în apropierea fostei granițe cu Transilvania, păstra în vorbe și în fapte seriozitatea ardelenească în care se încrustase dezinvoltura muntenească, poleite de o crustă subțire oltenească – ea, crusta, fiind doar așa, cât e de bon ton ca să fii în pas cu moda. Cât despre blândețea și dulceața moldovenească, tovarășul nu le manifesta în relațiile de serviciu; poate în cele personale cu tovarășele care i se perindau prin suflet și prin apartament, dar asta n-ar fi fost semnificativ, pentru că este știut că femeilor trebuie să le dai, cel puțin la început, blândețe și tandrețe.

Atunci, cine era moldoveanul din tren, își frământară maiorii mintea prin Piața Buzești, pe Calea Griviței și pe celelalte străzi pe care le străbătură până la apartamentul lui Jipa. Deoarece, percheziția pe care urmau s-o întreprindă cerea prezența a doi martori, sunară la ușa locuinței pensionarilor Vîlcu.

Își încălziră trupurile cu un parfumat ceai de tei oferit de doamna Vîlcu, fumară câte un Snagov din pachetul domnului Vîlcu și apoi, secondați de cei doi pensionari, fericiți de apariția unei breșe în monotonia existenței lor cotidiene, pătrunseră în apartamentul lui Jipa.

Cu un ochi expert, Gelu identifică semnele tipice care definesc locuințele celibatarilor: plăcuta

dezordine ce domnea peste tot, paharele nespălate de la bucătărie, mucurile din scrumieră…

— Nu se poate! se miră doamna Vîlcu. Ce s-o fi întâmplat cu domn' Radu, că altminteri e foarte ordonat.

— O fi plecat în grabă, îl apără Gelu, solidar cu colegul de stare civilă.

— Aș, protestă domnul Vîlcu… Că tocmai voiam să vă spunem, că mi-am adus aminte, adică Nuți, și arătă spre consoartă, și-a amintit. Domn' Radu era acasă în noaptea de sâmbătă dinaintea plecării lui în străinătate… M-am sculat pe la… să fi fost trei, să ciugulesc ceva… Știți, mie organismul îmi cere noaptea, nu mult, o bucățică de brânză, o felie de șuncă… S-a trezit și Nuți, că poftea la ceva dulce, și atunci am auzit vorbă la domn' Radu… Era cu o femeie, dar nu se-nțelegea de ce se certau. Că se certau și căutau ceva, că se auzea zgomot de sertare și de uși trântite. Eu am mâncat două feliuțe de friptură și o conopidă murată, am băut și un strop de vin și ei tot discutau… S-or fi împăcat, că a doua zi nu le-am mai auzit gura și nici pe domn' Radu nu l-am zărit când a plecat spre gară, deși eram cu ochii-n patru să nu-l pierd, voiam să-l rog să-mi aducă o lupă.

Sosiră și colegii maiorilor din echipa tehnică, chemați să descopere probele și indiciile pe care le oferă totdeauna locuința unui dispărut.

Maiorii mai zăboviră la o țigară în apartamentul pensionarilor, încercând să le împrospăteze amintirile legate de Radu Jipa. Dar pensionarii nu mai aveau chef de amintiri, ci de întrebări. O chestionare de rutină, cum fusese aceea din seara când maiorii apăruseră prima oară în viața lor, de acord, legea și reprezentanții ei au dreptul de a se interesa de oamenii muncii fără a da explicații, dar acum?! Domnul Vîlcu menționă că el are cunoștințe juridice și știa, nu din experiență proprie, doamne ferește, dar îi povestise un prieten al cărui cumnat avea un nepot, care…

Dar nu asta era important, esențialul era că nepotul cumnatului prietenului lui fusese nevoit să asiste la percheziția din apartamentul lui proprietate personală care, după percheziție intrase definitiv în proprietatea statului, de altfel intrase și nepotul, dar pe un timp limitat. Pe aceeași filieră, domnul Vîlcu aflase că o percheziție fără prezența proprietarului e justificată doar când respectivul a murit sau, mai rău, e trădător de patrie. Ipostaze în care soții Vîlcu nu-i doreau lui Jipa să se afle, dar dacă totuși… dânșii ar fi preferat-o pe a doua, că „prea e plin de viață domn' Radu și mare păcat ar fi de tinerețile lui".

Unul dintre colegii care activaseră în apartamentul lui Jipa veni să-i anunțe că și-au încheiat misiunea. La despărțirea de pensionari, ABC îi întrebă dacă Jipa vorbește cu accent moldovenesc. Doamna Vîlcu îi răspunse că nu e om fără defecte, că și Jipa le are pe ale lui, dar nu pe ăsta.

— Ceva interesant? întrebă ABC pătrunzând în apartamentul lui Jipa.

— Amprente felurite, i se răspunse.

— Ce să facem cu ele? se enervă Gelu. Păstrați-le pentru colecție. Altceva?

— Nu așa arată locuința unui transfug, se pronunță unul dintre membrii echipei tehnice.

— Dar cum? întrebă ironic ABC.

— Goală. Pe când aici, casetofon, televizor, frigider, ba am găsit și patru cecuri de cinci mii. Trebuie să fii nebun ca în loc să-ți lași banii părinților sau la cine ți-o fi drag, să încapă pe mâna statului… Și apoi, licențiații ăștia, când o șterg, își iau diplomele de studii, nu le lasă pe un raft în bibliotecă, la vedere, să nu se obosească miliția când le-o căuta.

— Ai dreptate, aprobă abătut Gelu.

— Și ar mai fi ceva, interveni cu o ușoară ezitare în glas celălalt membru al echipei tehnice… Vedeți?! și deschise larg ușa șifonierului.

Era plin cu haine. Nimic neobișnuit pentru un șifonier, așa că maiorii își priviră nedumeriți colegul. Acesta își dezbrăcă haina, o puse pe un umeraș și i-l întinse lui ABC:

— Încercați să-l agățați în dulap!

După câteva încercări, ABC găsi o fărâmă de spațiu pe bara dulapului și reuși să agațe umerașul.

— Ce vrei cu chestia asta? se enervă Gelu. Să demonstrezi că Jipa nu mai trebuie să-și cumpere haine, că n-are unde să le pună?

— Când pleci într-o delegație în străinătate, nu te duci îmbrăcat doar în pulover. Îți iei unu-două costume, nu le lași acasă în șifonier.

— Continuă! ceru Gelu, privindu-l cu atenție.

— Asta e tot, concluziile le trageți dumneavoastră.

Maiorii, părăsind blocul și cartierul, se opriră într-un restaurant. Cum, este știut, problemele serioase nu se discută între ciorbă și friptură, mâncară în tăcere și cu poftă. Aprinzându-și o țigară, în așteptarea cafelei, Gelu își privi cu bunăvoință prietenul picat în visarea pe care ți-o dă o masă copioasă:

— Tot ce e bun în viață ori e imoral, ori e ilegal, ori îngrașă… Legea lui Dudley!

— Legi capitaliste, bune la ei acolo, protestă ABC. Vorba e, pentru noi ce-ar fi bun, că treaba nu avansează deloc?

— Cum să avanseze dacă tot ce aflăm nu se leagă în nici un fel? Unul sugerează că Jipa n-ar fi plecat, pentru că toate costumele îi sunt în șifonier, altul susține că ar fi călătorit cu un Jipa moldovean, nimeni nu crede că dispărutul ar fi sabotat licitația…

— Atunci?

— Nu știu. Poate îi dă cel de sus gândul cel bun și se întoarce!

Gelu scoase din buzunar un carnețel și începu să-i răsfoiască paginile.

— Crezi că în agenda telefonică a lui Jipa descoperim misterul? râse ABC.

— Misterul nu, în schimb, avem numerele de telefon a zeci de prenume feminine. O să mă întrebi la ce ne ajută? O să-ți răspund că habar n-am. Dar e o posibilitate. Găsim pe cineva cu voce agreabilă, tu, de exemplu, și-l punem să dea telefoane până o descoperim pe titulara de moment a inimii lui Jipa.

— Zeci de telefoane! se îngrozi ABC.

— Nu te panica! La fiecare literă alegem ultimele două, trei prenume de pe listă.

— Or să se adune la adiționale, protestă sumbru ABC… Gândește-te, ce o să zică șeful, tocmai acum când imperativul este economisirea!

— Păi, nu mergem la serviciu, îl liniști Gelu. Le dăm de la tine de acasă… Gata cu vorba!… „Milițianului îi șade bine cu drumul!”

ABC mormăi că e sătul să i se repete tâmpenia asta și că, dacă are chef de parafraze literare, mai potrivită ar fi pentru o seară geroasă de iarnă „milițianului îi șade bine la căldurică”. Gelu se declară de acord, dar vru să afle dacă amicul se referă la vreun loc anume când pomenise de căldurică, pentru că, din experiența lui personală, ori că ești în casă ori afară, temperatura e cam aceeași, dar barem afară te încălzești mergând.

Străzile trăiau din plin atmosfera sărbătorilor de iarnă: *„le dernier cri”* al punerii în valoare a vitrinelor înțesate cu bunătăți era un iluminat extrem de discret, bazat pe un joc de umbre în care clar-obscurul trecea rapid într-o beznă totală. Feeria din vitrine se estompa armonios în feeria străzilor iluminate de lună și zăpadă. Atmosfera de basm îi întovărăși tot drumul până la Gara de Nord; doar pe Calea Griviței avură un moment de panică, luna intrase într-un nor și ei se văzuseră nevoiți să iodlărească în întuneric pentru a se regăsi.

În gară, puhoi de oameni mișunând pe peroane cu papornițe, damigene, geamantane. Patrule de militari legitimau ostași, patrule de ceferiști încercau să-i depisteze pe cei fără bilet de peron, patrule de milițieni erau cu ochii-n patru la orice act antisocial. În fața restaurantului câțiva oameni ai muncii cu obrajii roșii și glasuri împleticite răcneau romanțe, trecându-și unul altuia o sticlă cu lichid incolor; lângă ei, dregându-și vocile și suflându-și în palme, un mic grup folcloric își împărțea leii câștigați la un „Dă-i Domnul, Doamne!” cântat în troleibuzul 93. Pe la intrări, persoane de ambele sexe ofereau bancnote de zece lei ceferiștilor de pază, solicitând pe șoptite bilete din diferite zone ale țării. Din megafoane, printre păcănituri, o voce metalică anunță pe cei interesați că rapidul X pleacă peste cinci minute, iar acceleratul Y mai întârzie douăzeci de minute peste cele șaizeci deja știute. Vocea se stinse, iar maiorii grăbiră pașii spre peronul 9, acolo unde era tras trenul ce-i interesa.

Îl găsiră pe cel căutat într-un compartiment al vagonului de dormit de clasa a doua. Tovarășul Petre Ion, acesta îi era numele, trăgea dintr-o țigară Kent în timp ce netezea bancnotele dintr-un teanc. Îi întâmpină cu o privire blazată care deveni melancolică când află cine sunt vizitatorii. Până să apuce maiorii să-i explice motivul vizitei, tov. Petre Ion își făcu o succintă autobiografie din care reieșea că dânsul funcționează de cinci ani pe linia vest, că a fost verificat pe linie de cadre și, în general, pe toate liniile, că nu s-a ocupat cu traficul de valută sau cu alte matrapazlâcuri cum mai obișnuiau tovarășii care-l precedaseră în funcție, că părul alb și conștiința omului de tip nou ce sălășluia în el nu i-ar permite să facă bișniță cum probabil vor crede dânșii când vor găsi cele zece perechi de blugi și restul de fleacuri, dar să țină tovarășii cont că seara următoare e a ajunului și el obișnuia să facă pe Moș Gerilă în familie, ocupație

care cerea un sac plin și îl umpluse în vest, nu pentru că acolo ar fi fost mai ieftin sau mai bun, doamne ferește, că e știut că poți să bați tot R.F.G.-ul și nu găsești ceva mai bun ca la „Bucur” sau „Unirea”, dar le luase de acolo pentru că a doua zi n-avea timp de cumpărături, era ocupat cu tăierea porcului, operație la care ar fi fost onorat dacă ar fi asistat și tovarășii, asigurându-i că nimic nu e mai delicios în această vreme a anului decât pomana porcului.

Maiorii declinară politicos invitația, asigurându-l că nu e cazul să aibă tensiune oscilantă, ei nefiind de la „Economic”, ci cu alte probleme. Una dintre ele ar fi dacă-l recunoaște pe bărbatul din fotografiile pe care ABC le scosese din buzunar. De recunoscut, n-ar fi jurat, dar figura îi spunea ceva… Numai să-l lase un picuț să-și reamintească. Că are ochiul câmpului, nu degeaba făcuse armata la 2 Artilerie Călărași, ținea minte fizionomiile… Păi, sigur, călătorise cu el săptămâna ce trecuse. Se urcase la München. Băgase atâta frig în el că-i clănțăneau dinții și de abia după vreo trei coniace i se coloraseră obrajii. Pe urmă se culcase. Făcuseră ei și ceva conversație, dar asta abia după ce trenul trecuse de Viena. Atunci aflase el că individul ar fi inginer, ceva cu avioane sau nave, că-i bucureștean, dar că de neam, de pământ ar fi prahovean, că se și mirase că ăla vorbea moldovenește… Treaba lui dacă era prahovean sau moldovean, dar era domn: la tot ce comandase îi lăsase și lui o mică atenție, ba îl omenise și cu un coniac… Nu dormise cu nimeni în compartiment, trenul era cam goluț, că știu și dânșii, cei cu excursii se duc mai mult vara, ăștia cu delegații, de obicei cu avionul… Nu, nu remarcase să fi conversat cu vreunul din călători… Sigur că-și reamintește: două nemțoaice stafidite, câțiva studenți din ăia bruneții, niște oameni ai muncii care lucraseră nu se știe pe unde și care o ținuseră într-un chef… Bagaje?!… O geantă

diplomat, că ăștia când merg în delegație sunt morți fără ea, și un geamantan. Dar cam ușurel, probabil avusese diurnă mică… Păi, nu, nu la București coborâse… la Ploiești, mie-n sută, că-și uraseră „Sărbători fericite”!… Sigur, la Ploiești și când coborâse pe peron îl aștepta una… Elegantă, numai ce avea pe ea bătea în treizeci de mii, că el… știu dânșii… ochiul câmpului… imediat apreciază… haină de blană din ălea scumpe, căciuliță la fel… Dacă ar recunoaște-o?!… Știe el ce să zică?! Brună, înăltuță, ten de creolă… femeie frumoasă, o vezi, îți încălzește sufletul… Se și mirase ce legătură să aibă cu inginerul?!!… Și ăla, nimic de zis, bărbat bine, dar figură de bleg, nu strunea el o nărăvașă ca aia… Dar nu crede să fi fost ceva intim între ei, poate ceva pe linie oficială, că inginerul, când o zărise, lăsase geamantanul jos, îi sărutase mâna și îi vorbea respectuos. Pe urmă nu-i mai văzuse, dăduse șeful semnul de plecare, că aveau de scos oarece întârziere… Păi, nici nu începea discuție, doar datoria oamenilor conștienți este să ajute organele în orice împrejurare, așa că și el, când or mai avea tovarășii nevoie, spune tot, bunăvoință are, memorie de asemenea… Să trăiască dânșii și să aibă sărbători fericite și să nu uite că dacă le-o pofti inima la o bucățică de șorici fraged sau la un grătar în sânge, el, Petre al lui Ion din Titan, îi aștepta cu inima deschisă și vin pe masă.

Părăsind gara, maiorii hotărâră că încă un drum în frigiderul pe roate, denumit conspirativ troleibuzul 95, ar fi de nesuportat pentru moralul lor. Se aruncară într-un taxi, rumegând în tăcere informațiile primite și aruncând priviri alarmate spre cifrele care se succedau prea repede pe ceasul de la bordul mașinii.

— Domnule, deschise ABC discuția, după ce deschisese și ușa apartamentului, singura explicație ar fi că Jipa a învățat moldovenește la Hamburg.

— Cine o fi ploieșteanca? Gelu lansase întrebarea după ce se instalase într-un fotoliu pe care-l lipise de calorifer… Tânără, frumoasă, purtând o haină de blană foarte scumpă… Cine își permite să dea treizeci de mii pentru o haină?

— Neveste de doctori, de măcelari, cele ai căror bărbați lucrează în alimentație, cele ai căror soți fură și nu sunt prinși sau nu fură și învârt afaceri… Lista e lungă.

— Dar o intelectuală?

— Moda pentru ele cere pardesie matlasate, vătuite, dublate, îmblănite… Cele mai cu stare au câte un cojocel mai vechi…

— De acord, se învioră Gelu. După părerea mea sunt șanse minime ca femeia din gară să fie o relație de serviciu a lui Jipa.

— Stai, domnule, nu te ambala, protestă ABC. Petru al lui Ion susținea că Jipa era foarte respectuos cu persoana… Or, cu ce femei te porți respectuos?… Cu mama și cu șefa…

— Mamă, nu-i era. Poate șefă…

— Puțin probabil. Astea îmbracă haine de blană doar când ies la pensie. Dar nu asta e problema. Cert e că individa era foarte bine îmbrăcată, iar Jipa plin de respect. Când singura reacție pe care ți-o trezește o femeie frumoasă și elegantă este respectul, ceva nu e în regulă… Într-un fel sau în altul depinzi de ea.

— Indiscutabil, aprobă Gelu… Dar cum? Intelectual, în nici un caz, am hotărât că deși avea aerul – mai sunt și frumoase printre ele – nu se potrivea ca îmbrăcăminte… Financiar?! Perfect posibil, având în vedere zecile de mii investite în ținuta ei de iarnă… Social?! La fel de posibil… O văd ca amanta unui tip greu, de la director general în sus și, cine știe cum, reprezentând rampa de lansare a lui Jipa pe treptele ierarhiei sociale… În oricare din ipostaze, tot nu se justifică de ce-i aștepta în gară!

— Jipa trebuia să-i aducă sau să-i comunice ceva foarte important pentru ea.

Gelu își mută fotoliul de lângă calorifer și-și aprinse o țigară:

— Să zicem! S-ar explica și de ce a coborât la Ploiești… Asta ar însemna că Jipa i-ar fi făcut un serviciu… Or, cel care îndatorează își permite să fie dezinvolt… Respectul merge cu prezentarea unui raport…

— Iar ne întoarcem la șefă, se enervă ABC… Și, dacă individa este doar o cunoștință și nu-l aștepta pe el, ci pe altcineva?!

— Tot ce se poate. Oricum, trebuie căutată.

— Doar printr-un miracol vom da de ea.

— Nu te încrede în miracole, bazează-te pe ele!… Legea lui Finagle!… Și acum, la treabă! decise Gelu scoțând din buzunar agenda telefonică a lui Jipa.

În următoarea jumătate de oră Gelu dictă și ABC scrise: în final le ieșiră la socoteală patruzeci și două de prenume, dintre care treizeci aveau și nume. După încă un sfert de oră stabiliră modelul unei conversații tip, iar ABC formă primul număr de telefon:

— Alo! Bună seara! Cu duduia Ada, vă rog!

— La telefon, sosi ca un ciripit răspunsul unei voci grațioase.

— Mă iertați că vă deranjez. Sunt un prieten al lui Radu Jipa, în trecere prin București. Numărul dumneavoastră mi l-a dat el mai de mult, spunându-mi că dacă nu-l găsesc acasă, precis e…

— Nesimțitul! Păi, ce sunt eu, oficiu de obiecte pierdute, Gara de Nord?! Să facă bine să mă șteargă definitiv din agenda telefonică și din gândurile lui… Mai bine s-ar îngriji de blonda aia platinată, că a început să chelească…

Când, peste două ore, maiorii trecură în revistă convorbirile avute, prima li se păru a fi dintre cele mai urbane. În câteva, lui ABC i se trânti telefonul în nas când pomeni numele

împricinatului, în altele conversă cu soții, curioși să afle cine-i Jipa, iar cum ABC se arăta reticent, dânșii îi trimiseră fără menajamente pe amândoi într-un loc bine cunoscut. Avu și câteva discuții lungi, explicative, cu ființe abandonate, unele încă regretând, altele fericite de a fi scăpat de influența malefică a respectivului, unele liniștite, altele emoționate când îi auzeau pomenit numele. Oricum, Jipa se dovedea eclectic în alegere; bineînțeles, avea o slăbiciune pentru intelectuale, dar apăreau și o ospătăriță la Tic-Tac, o coafeză și o persoană cu umor care se declarase de meserie filatoare…

Din păcate, nici una din cele douăzeci și opt – restul până la patruzeci și două nu erau de găsit și asta spunea mult asupra conduitei lor morale, mai ales că ceasurile se apropiaseră de ora 23 – nu era actuala titulară a inimii lui Jipa.

Maiorii încercau să întocmească un tabel sinoptic, în care lunilor anului în curs le corespundeau prenume, nume și ocupații – treaba mersese șnur până-n iulie, o pauză în august și septembrie, apoi titulara pe octombrie și iar pauză – când țârâitul telefonului îi tulbură.

— Cu cine ai vorbit până acum? se auzi vocea Olimpiei. De o oră încerc… Precis, cu prăpăditul ăla de Gelu… Barem, a sunat el, că știi că noi cu adiționalele…

— E și el aici.

— Ce caută acolo? Iar beți?

— Lucrăm, protestă ABC.

— Lucrați? ricană Olimpia… Fii atent, am nevoie urgent de… și începu să-i înșire numele cărților trebuincioase.

— Ce vroia? se interesă Gelu după o vreme, când, în sfârșit, convorbirea se terminase.

ABC își turnă un strop de coniac și oftă:

— Cărțile de psihanaliză… Când continuă, glasul îi tremura ușor… Ăsta nu e hobby de intelectuală.

Gelu aprobă și, arborând o mină serioasă, spuse:

— Vrei să știi părerea unui tip competent?… „Pentru un psihopat 2x2 fac totdeauna 5, pentru un nevropat, 2x2 fac totdeauna 4, dar asta îl enervează”… Legea lui Murphy! Ea încă nu e în nici unul din cazurile astea, așa că nu-ți face probleme.

Capitolul IV

Olimpia dormise prost; jumătate din noapte și-o petrecu încercând să regleze temperatura din cameră: i se părea că e prea frig și se scula, dădea drumul la gaze – când era pe punctul de a ațipi se scula, închidea focul, pe urmă în zăpușeala înăbușitoare se scula din nou, deschidea geamul, după ce arunca peste Filip care sforăia tihnit amândouă păturile. Afară era lună, o lună rece și dispreţuitoare. Și o liniște… nici măcar un câine nu lătra, mai rău ca la București, căci acolo, sub ferestrele blocului, câțiva dulăi vagabonzi își făcuseră obiceiul să dezbată probleme importante și în mod sigur litigioase. La Predeal, însă, nici urmă de câine… Înfrigurată, închidea geamul și încerca să recupereze o pătură de la Filip care o trăgea zdravăn spre el. Și cum se făcuse frig, iar se scula, iar aprindea gazul…

Abia spre dimineață reușise să adoarmă. Și ce, parcă ăla a fost somn?… Coșmaruri nedeslușite, ceva cu urmăriri și lupi care urlau la lună o chinuiseră până când…

— Ollie, Ollie, hai că se închide la cantină.

Ameţită, cu gura iască și cu un junghi sub omoplatul drept, se chinui să se așeze pe marginea patului.

— Cât e ceasul?

— Șapte și jumătate. Nu mi-ai văzut mănușile?

Miracol. Filip, care acasă abia se dădea sculat, bombănind la adresa școlii și a vieții în general, era gata îmbrăcat.

— Te-ai spălat pe dinți?

— Și tu, Ollie… Sigur!… Uite mănușile… Cine le-a pus pe sobă?

Ea le pusese. Să se usuce. Numai că se uscaseră prea tare: un găuroi cât toate zilele se

lăbărța, înconjurat de o aureolă maronie.

— Acum ce mă fac? Îmi îngheață mâinile… răcesc, temperatură, injecții…

— Termină odată! Ia-le acum pe ale mele, și-ți cumpăr altele.

— Ce-ți pasă? Ce, ție îți găurește popoul?!

— Filip! Plecăm imediat la București.

— Sigur, atâta știi! Plecăm… Tu ești de vină, și pe urmă…

Olimpia era pe punctul de a încheia discuția cu o palmă zdravănă, noroc că un ciocănit salvă principiile pedagogiei moderne.

— Olguța! Uite ce mănuși mișto am! Mămica mi le-a dat, să nu răcesc!

Olga, proaspătă și radioasă ca o zi de primăvară, își scutura buclele blonde și-și sticlea dinții.

— Dumnezeule! gemu Olimpia, căutând un antinevralgic.

— Ce-ai pățit? se interesă compătimitoare cealaltă. Ai prins vreo viroză?

— Pur și simplu am visat urât.

— O, eu sunt maestră în coșmaruri! râse Olga voioasă, ca și cum ar fi anunțat o mare ispravă. Hai, Filip, s-o lăsăm pe mămica să doarmă. Noi, ca niște sportivi ce suntem, fugim la cantină și pe urmă, pe pârtie…

Olimpia oftă a lehamite și umplu ibricul cu apă. Ce nervi de oțel are și fata asta! Auzi, coșmaruri… Și arată ca un trandafir plin de rouă… Iar ea… Se târî spre duș. Dădu drumul la jetul rece, numără până la trei, își făcu cruce cu vârful limbii și se năpusti sub șuvoiul înghețat. Frecându-se viguros cu prosopul, se privi cu milă în oglindă. S-a cam îngrășat. Cinci kile, ba nu, vreo zece ar trebui să dea jos… Ce-ar fi să-și ia niște schiuri?… Dumnezeule, și dacă o să cadă? De câte ori se hotărâse să se apuce de schi, o obseda gândul că o să cadă și că pantalonii, care și așa abia o cuprindeau, vor plesni… Și ea…

Pe măsură ce sorbea din cafeaua fierbinte și amară simțea cum creierul i se limpezește și viața capătă nuanțe roz. În fond, nu-i dracu așa negru cum pare! Dacă nu mănâncă nimic și face mișcare, dă jos cel puțin un kilogram pe zi! Și, la urma urmei, nici nu arată rău: buclele roșcate – un fir, două albe nu contează –, câteva riduri dau caracter feței, ochii verzi sclipesc de inteligență și spirit. Și ABC și Gelu, pe care de atâtea ori i-a ajutat cu sfatul și ideile ei, iar acum o trimit aici, să scape de ea… Mamă bună, de acord, dar și femeie de acțiune, inteligentă, capabilă să facă față neprevăzutului cu „en" mare… În primul rând, să rezolve problema copilei ăsteia, Olga, s-o ajute să se regăsească… Le va arăta ea că, deși o considerau bună doar de cratiță și doică, are suficiente resurse să-și construiască o experiență proprie, plină de neprevăzut și realizări.

Vizita la „Complex" se dovedi fructuoasă: pe lângă mănuși, mai achiziționă în timp record și o stămbiță cu floricele mici, o minune, două sticle de lapte demachiant Gerovital – că tot nu găsea la București –, o crăticioară roșie cu flori, două pahare cu buline mari și trei perechi de șireturi, să fie. Rămase șovăitoare în drum. Zăpada topită se transformase într-o mocirlă galbenă pe care o călcau viguros perechi grăsuțe: domni cu paltoane și căciuli de blană, doamne în costumații fistichii în care se afla neapărat și câte o piesă ce arăta veleități sportive între ei, tineri și tinere cu obraji rumeni și schiuri multicolore, purtate ca niște trofee, copii cu săniuțe care se încurcau în bălțoace sporeau aspectul sportiv al străzii.

A șovăit – numai un moment! – în fața plăcintăriei de unde evadau arome suficient de apetisante, s-a oprit în fața centrului de închirieri – lăsăm sportul pe mâine! – și a decis că o țuică fiartă n-a stricat nimănui, mai ales la munte, unde e frig și, prin urmare, e logic să te încălzești cu o tărie…

Stătea la măsuța pe jumătate acoperită de zăpadă, cu obrajii spre soare și ceșcuța fierbinte îi încălzea palmele… În față, peste liniile de cale ferată, se înălța pârtia, furnicând de schiori… Aseară, când îi telefonase, Aby se interesase „Cum merge schiul?”… Bineînțeles, fără nici o intenție ironică, Aby nu-și permite ironii când ea și copilul sunt la munte, dar, oricum, întrebarea a deranjat-o. A oftat de câteva ori prelung, a suferință, să-l dezvețe să mai pună întrebări tâmpite. Când i s-a părut că și ecoul ultimului oftat s-a înșurubat bine în sufletul lui, i-a răspuns pe tonul ferm pe care îl au oamenii muncii în interviurile la radio și televiziune când raportează îndeplinirea sarcinilor de plan. Aby tușise de câteva ori și apoi mormăise ceva nedeslușit, dar ea îl întrerupsese, somându-l să-i trimită urgentisim cărțile de care avea nevoie. Găsise un caz extrem de interesant, îl informase, retezându-i protestele. Aby îi promise că o să le primească mai curând decât se aștepta, dar o să vadă ea… Ce anume, nu mai apucă să afle că i se terminaseră fisele…

Sorbi prelung, în vreme ce aburii parfumați îi gâdilau nările… E credibilă istoria Olgăi? Este cert că viața, în general, și a femeilor în special, e plină de neprevăzut, dar nici chiar așa, să pleci de la Brașov spre București și să te trezești la Spitalul nr. 9, via Târgoviște. Pe de altă parte, fata nu părea nebună și ce interes ar fi avut să inventeze toată povestea?… Olimpia mai comandă o țuică și decise că rezolvarea cazului va cere investigații pe două direcții – paralele, secante, tangente?!, habar n-avea, cert este că erau două – una a faptelor povestite de Olga, și cealaltă, a interpretării realului de către subconștientul Olgăi. Cum subconștientul nu putea fi cercetat, persoana care-l poseda dându-se pe schiuri pe Clăbucet, își concentră gândurile asupra faptelor… Cum ar fi procedat un *„privé”* într-o situație asemănătoare?… În primul rând ar fi fixat

onorariul… Să trecem peste asta, își propuse mărinimoasă… În al doilea rând, s-ar fi așezat în fața unui pahar cu ceva *„on the rocks”* și ar fi meditat. Exact ceea ce face și ea, minus „the rocks”, asta ar mai fi lipsit, că doar e și așa prea multă gheață în jur… În al treilea rând, când băutura și cugetarea s-ar fi terminat… Și Olimpia dădu dușcă paharul, scuipă câteva boabe de piper și porni cu pași decișI…

Deschise ușa „Alimentarei” și intră, lansând un viguros:

— Bună ziua!

Bărbatul ce moțăia în spatele tejghelei întredeschise un ochi și clătină din cap.

— Cine-i șef aici?

Bărbatul deschise și celălalt ochi, fixând-o cu interes.

— Eu… Dar…

Olimpia deschise poșeta și scoase o legitimație pe care o flutură câteva secunde în fața privirii împăienjenite de somn.

— De la București, îi comunică și aruncă legitimația în poșetă.

— De abia am avut inventar, se lamentă vânzătorul.

— Sunt cu alte probleme, îl lămuri ea… Vindeți biscuiți?

Privirea vânzătorului deveni tulbure. Precis l-a turnat careva, își zise și simți cum i se pune un nod în gât. Ce școală au ăștia, dom’le, auzi, întreabă de biscuiți, doar vede că rafturile sunt pline, sta-i-ar în gât, abia așteaptă să-i răspunzi și, pac, vine întrebarea cu telemeaua… sau cu măslinele?! Nu, că de acolo luase puțin, vreo zece kile… Ce i-o mai fi trebuit lui și butoiul ăla de telemea, doar îl avertizase Nina, nevastă-sa: „Potolește-te, Fane, că ulciorul nu merge de multe ori la apă!”, „Ba merge”, râsese el și turnase apă în butoiul cu brânză.

— Tovarășa, așa am primit-o, apoasă, se dezvinovăți, trecându-și limba peste buze.

— Te-am întrebat de biscuiți, se enervă Olimpia.

— Vând, recunoscu vânzătorul și-și șterse fruntea transpirată.

— Pe data de… și Olimpia deschise din nou geanta, scoase un carnețel și începu să răsfoiască paginile…

„M-am nenorocit”, își zise vânzătorul Fane și se așeză moale pe scaun.

— Șapte decembrie, seara, continuă Olimpia, închizând carnetul. Era într-o sâmbătă…

Deci, nu era chestia cu telemeaua, răsuflă Fane ușurat! Dar bucuria îi fu scurtă: nu era asta, era alta și tot de la unu la doi ani încasează.

— A doua zi de Sfântul Nicolae, confirmă el, nedezlipindu-și privirea de pe carnetul din mâna Olimpiei… Știți, tovarășa, eu… noi… soția și cu mine nu serbăm, dar era ziua lui nașu’… Așa că, înțelegeți…

— Ce să înțeleg? îl privi mirată Olimpia.

— Am închis mai devreme… doar un picuț… la șapte jumătate.

— Precis?! îl privi sever Olimpia.

— Sută-n mie, tovarășa, răspunse Fane pe un ton ușor înviorat. Asta-i deviza noastră: cinste, ordine și disciplină. La șapte jumătate fix am tras oblonul.

Olimpia îl privi circumspectă și puse carnetul în geantă:

— Gândește-te bine, îl somă și privirea lui Fane se tulbură din nou… Între șapte și șapte și jumătate ai vândut biscuiți unei tinere blonde, îmbrăcată într-un costum de schi?

— Vândut, vândut! se precipită Fane, după un moment de ezitare.

Doamne, din ce scăpase! Păi, pe asta n-o interesau decât biscuiții. Cine știe ce chestie o fi și cu biscuiții ăștia, dar el era curat în treaba asta.

Olimpia îl privi surprinsă.

— Memoria, și un zâmbet se lărgi pe fața lui Fane. În meseria noastră, dacă n-ai memorie, te-ai ars, tovarășa! Și apoi, toate se leagă: era ziua lui nașu', mă grăbeam să-nchid; domnișoara, scuzați tovarășa, da-ți pica ochiul pe ea, apoi schimbarăm și câteva vorbe.

— Ce vorbe? se interesă Olimpia, ușor amuzată.

— Păi, de, ca omul, se codi Fane. O văzusem când coborâse din mașină, că oprise colea, în față. Afară era cam urâțel și i-am zis și eu că pe o vreme ca aia o păpușică ca dânsa ar trebui să stea în casă, nu să umble singură… Fane se opri cu privirea pierdută-n gol… Ptiu!… Aș fi jurat că era singură.

— Ce vrei să spui? tresări Olimpia.

— Când a venit încoace a aprins lumina în mașină. Nu mai era nimeni cu ea… Când a plecat, era un bărbat, în dreapta ei… Precis!

— De unde să fi apărut? tresări Olimpia.

— Naiba știe, mormăi Fane, parcă cuprins de dubii. Că n-am mai apucat s-o urmăresc după ce a plătit. Mai era unu în magazin și ăsta a vrut o sticlă de nu știu ce. Când i-am dat-o, că n-o mai ia, că-i prea scumpă, să-i dau altceva… Și, tot frecându-mă cu ăla, n-am apucat să văd decât mașina plecând… Da' era un bărbat acolo… Să fi fost de la început și să nu-l fi văzut?…

— Ai recunoaște-o pe tânăra aceea?

— Vai de mine, tovarășa… Memoria, rânji Fane… Păi, și pe dumneavoastră o să vă țin minte toată viața.

Olimpia zâmbi flatată și se îndreptă spre ușă:

— O să mai trec pe aici.

Promisiunea topi voioșia lui Fane și gânduri negre, pline de minusuri în gestiune, începură să-i vâjâie prin cap.

Olimpia se lansă într-un jogging susținut spre pârtia de schi. Gândind în pas alergător, ajunse la concluzia că apariția necunoscutului, zărit de

vânzătorul de la „Alimentară” în mașina Olgăi, dădea o nouă perspectivă cazului. Nouă, dar inutilizabilă… Cine să fi fost bărbatul? Unde urcase în mașină? Unde coborâse?… Atacă vitejește o turnantă, dar picioarele obosite nu reușiră derapajul controlat, schiță prin aer un dublu Axel care în mod normal s-ar fi terminat pe caldarâm, dacă n-ar fi intervenit două brațe salvatoare.

— Unde te uiți? interogă o voce binecunoscută. Mi-ai împuiat capul că ai rămas cu vedere periferică de când jucai baschet și tot timpul cazi ca bleaga?!

— Aby! Nu se poate! Ce cauți… Iubitule!

Olimpia i se agăță fericită de gât, sărutându-l cu foc.

— Ce surpriză… Dragule, cum ai răsărit aici?

Aby o sărută, ce-i drept, dar cu un aer foarte circumspect.

— Am avut treabă prin împrejurimi și m-am gândit să trec să vă văd.

— Ce o să se bucure Filip…

— L-am văzut. Te-am căutat la vilă – vezi că ți-am lăsat cărțile la administrator – și pe urmă pe pârtie. Cine era tipa cu care l-ai lăsat pe Filip?

— O, un caz extraordinar de interesant. Dar îl rezolv, fii fără grijă.

Aby oftă, se uită la ceas și ridică din umeri:

— Olimpia, te rog, ai grijă de Filip. Lasă cazurile…

— Aby, să-ți povestesc, e ceva…

— Altă dată. Acum trebuie să plec.

ABC se opri lângă Dacia neagră cu număr de București.

— Și cum, pleci așa, fără să… Îmi pare rău. Aveam multe să-ți spun. Voiam să te întreb cum merge ancheta cu tipul care s-a volatilizat.

— Bine. Să fiți cuminți.

— Aby, ia și pachetul ăsta. Am cumpărat câteva lucrușoare pentru Filip. Du-le tu la

București, că și așa avem prea mult bagaj…

Rămase privind cu ochi umezi după mașină. Dragul de Aby! Ce drăguț din partea lui să vină…

Prin vâjâiala de schiuri de pe pârtie, Olimpia încercă în zadar să-i distingă pe Olga și Filip. Își găsi o poziție strategică, în fața restaurantului, aprinse o țigară, admiră slalomuri, cristiane și căzături spectaculoase, dar cei căutați, nicăieri. Își prelungi așteptarea în speranța nebunească de a descoperi în furnicarul multicolor vreo cunoștință cu suflet nobil și mașină, s-o repeadă până acasă… Scârbită de potrivnicia sorții, se îmbărbătă la gândul că încă de dimineață se hotărâse să fie femeie de acțiune și, cum acțiunea cere mișcare, porni. Făcu o binemeritată escală la cantină unde-și împrospătă forțele cu cele trei feluri ale meniului. Mâncarea de acolo avea marele merit – o constatare care i se transformase în certitudine încă din primul sejur la Predeal – că-ți zgândărea foamea. Nici vorbă să te socotești sătul, oricâtă bunăvoință și înțelegere ai fi avut pentru slăbiciunile oamenilor muncii din respectivul sector alimentar…

Ajunsă acasă, negăsindu-și odrasla și pe însoțitoarea lui, fu cuprinsă de un zbucium interior în crescendo: oare era bine pentru fizicul și psihicul ei să mai consume câteva feliuțe de șuncă și un colț de cașcaval sau nu?! După ce se liniști psihic, convingându-se că nu era deloc bine, Olimpia se liniști și fizic, înfulecând tot ce-și propusese, plus două felii de cozonac, să fie, căci ce e o masă fără un „dolce” la urmă?!

Turnă câteva picături de rom în cafeaua din ceașcă, își instală scaunul în apropierea focului și începu să răsfoiască una din cărțile aduse de Aby. În cameră se făcuse călduț, cafeaua primise o nouă rație de rom, într-un cuvânt, o atmosferă propice meditației…

Omul, acest univers necunoscut. Într-adevăr, trăim în plin mister, misterul nostru personal,

înconjurați de insule tot atât de misterioase – semenii noștri – și în loc să ne străduim să ridicăm cel puțin un colț al cortinei întunecate, petrecem anii alergând după lucruri atât de futile – casă, mașină, situație… Sau ne spargem capetele, încercând să descoperim „ce-a vrut șeful să spună atunci când a zis”… Când cu mult mai simplu ar fi să privim cu un ochi avizat felul lui, să zicem, de a se așeza pe scaun, celebrul „scaun” despre care literatura ultimilor ani a scris în amănunțime cum se dobândește și, mai ales, cum se păstrează… Iată: te așezi pe marginea scaunului – spaime, nesiguranțe (fel de fel de gânduri despre „cel ce vine din urmă”, știri despre vreo anonimă trimisă „sus”); te așezi comod, semn de siguranță, de mulțumire de sine, „scaunul ăsta va pieri odată cu mine”; scârțâie scaunul, atenție la serviciul financiar, și așa mai departe… Ori, felul în care dai mâna… strângerea de mână concavă a obsedatului, omul are în mod sigur probleme; mâna de lemn a rigidului, mâna puternică și uscată, cu ăsta mergi până-n pânzele albe; mâna umedă, persoana a avut o adolescență tulbure, poate n-ar fi rău să se mai scormonească prin dosar… Foarte interesantă, psihologia aplicată…

Tresări la bufnitura ușii trântită de perete și, în clipa următoare, în brațe îi poposi un turbion rece și umed:

— Ollie, Aby a fost pe pârtie. Mi-a zis „bravo, măi băiete, perfecționează-ți cristiana, nici nu știi când te poate ajuta în viață”. Am vrut să-l prezint Olguței, dar nu știu unde dispăruse… Mi-a spus să-ți spun să-mi cumperi ochelari, că merit și eu atâta lucru… Știi, ți s-a rupt o mănușă. S-a prins în bățul de schi, dar nu-i nimic, poți să ții o mână în buzunar… mie tot mi-ai cumpărat unele noi… Pot să le văd?

Smulsă din universul e-urilor ciclotimice cu caracter obsesional, Olimpia avu oarecari greutăți

de adaptare la contactul cu e-ul viguros al lui Cernea-junior.

— Încetează, Filip… Ai o elocuțiune atât de confuză, încât mă faci să-mi pun întrebări asupra subconștientului tău… Exprimarea exactă, băiete, e semnul unui echilibru interior.

Filip o privea cu ochi mari în care se ghicea o fulgerare de spaimă:

— Mămico, jur că am fost foarte cuminte… Și, să știi, nenea care m-a făcut „huligan" n-avea dreptate. Ce să fac eu dacă puștiul lui, un grăsan ca un ardei umplut, habar n-avea de slalom?! Ce, ăla era monitor?! Păi, după ce-i ia o sută pe oră, habar n-are de elemente…

Strângându-și fruntea în palme, Olimpia oftă prelung. O coborâre în subconștientul fiului era probabil mai plină de primejdii decât explorarea unor peșteri submarine.

— Filip, fii drăguț… termină odată!… Gata! îi tăie vorba copilului, care se pregătea să se lanseze într-o conferință tot atât de bizară și îngrijorătoare ca și cea precedentă.

— Sigur, mămico! și Filip îi zâmbi dulce… Dar te-aș ruga… împrumută-ți copilul cu zece lei!

— Iar? tresări Olimpia. Ți-am spus că banii, pe care oamenii mari îi câștigă atât de greu, trebuie…

— Nu fi îngrijorată, de șapte lei am doborât două nave extraterestre, un X 781 care venea din Venus și o farfurie neidentificată, în mod sigur aparținând forțelor marelui imperiu. Cu zece lei am băut un pepsi la Clăbucet, adică unul eu și altul Ancuța, o tipă mișto venită cu tabăra de schi de la „Trandafirul". E formidabilă, are clăpari Aiax și m-a invitat la 5 la ei, la „Trandafirul", să privim la Tivi coborârile de la Chamonix. Mămico, îmi dai voie, că profa lor a spus să-ți cer permisiunea… Și pe urmă, mergem cu ei la „Porumbița", că și ei mănâncă tot acolo…

Printre principiile care-i guvernau activitatea pedagogică, Olimpia îl număra și pe acela al dezvoltării spiritului de independență al odorului. Cum, în plus, nu înțelesese mare lucru din vorbele lui Filip – singura idee clară era că exista undeva o formă organizată de educație în care se află și o profesoară, or, cine e mai indicat să se ocupe de tinerele vlăstare decât dascălii? – încuviință, adăugând:

— La ora 8 ești acasă. Dacă nu, te-ai ras de ochelari și celelalte. Vezi, ia puloverul alb, dar ai grijă să nu-l murdărești. Și schimbă-ți șosetele, să nu răcești… Olga știe de combinația asta a ta?

— Sigur, a vorbit și cu tova Ancuței… A, uitasem, te așteaptă la cofetărie…

După plecarea lui Filip, Olimpia se echipă rapid, sorbi ultimele picături din ceașcă și plecă în căutarea Olgăi. O găsi la o masă, privind indecisă lichidul din paharul pe care-l avea în față.

— N-aveam chef să mă înfund în casă. Consideră-te invitata mea la o plimbare, îi zâmbi Olga.

— Ce beai? se interesă Olimpia, curioasă ca de obicei când era vorba de lichide.

— Habar n-am. Ăștia o vând sub numele de oranjadă. Hai!

— Apropo, și Olimpia se opri privind-o intens. Ce imagine ți se formează în subconștient când rontăi biscuiți „Berceni”?

Olga îi aruncă o privire piezișă și râse subțire:

— Un tânăr brun care fredonează „Parole, parole” și fumează Dunhill… Miros de lavandă triplă.

— Hm, excelent, mormăi Olimpia. Exact cum mă așteptam. Și nu mai râde… Tu te dădeai pe doage și eu asudam din greu pentru tine.

Olga dădu un șut într-un bulgăre de zăpadă, vru să spună ceva, dar se răzgândi. Când ajunseră în apropierea „Alimentarei”, Olimpia o strânse de braț și-i șopti:

— Fii atentă! Eu intru. Exact peste două minute intri și tu. Te faci că nu mă cunoști. Te duci direct la vânzător și ceri trei pachete de biscuiți… Ai înțeles?

— *Oui, mon général*, și Olga clipi șmecherește.

— Bună ziua! bubui Olimpia din prag.

— Iar! tresări Fane și simți că începe să i se zbată ochiul stâng.

— Pentru un supliment de informații, susură Olimpia.

— Supliment, supliment, bolborosi Fane… De-ar fi doar un supliment, ar fi o treabă, dar inima lui îi zicea că e vorba de toată rația, că ochiul ăsta care i se zbate e semn care nu minte.

Ușa magazinului se deschise. Fane aruncă o privire tulbure blondei care intrase și-și remută atenția pe Olimpia, așteptând să afle care ar vrea să fie „suplimentul”.

— Trei pachete de biscuiți, vă rog! ceru Olga.

— De care? întrebă Fane, neîntorcându-și privirea spre ea.

— Uită-te la domnișoara! îl somă Olimpia.

Fane holbă ochii la Olga, și-i raportă docil Olimpiei:

— Am privit-o, tovarășa.

— Și?

— Și… e bine, bâlbâi el.

— N-ai mai văzut-o până acum?

— Se poate, că la noi vine multă lume.

— Pe șapte decembrie, seara, sugeră Olimpia.

Fane își îngustă privirea, o cercetă lung, se scărpină în bărbie, apoi își masă nasul și în sfârșit declară:

— Da… Parcă… Să nu fie cu supărare, n-ați vrea să faceți câțiva pași, o rugă pe Olga… Nu, nu așa… Așa, ca și cum vă îndreptați spre ușă… Dânsa e, nu încape discuție, și un zâmbet i se lăți pe față. Știți, tovarășa, domnișoara are un stil al

dânsei de a mișca din… mă-nțelegeți, și-i făcu cu ochiul Olimpiei. Așa ceva nu se uită.

Olimpia râse și-l amenință cu degetul:

— Ne mai vedem noi! și, împingând-o pe Olga, care-i privea nedumerită, ieșiră.

— Ce-a fost asta? se interesă Olga în timp ce se îndepărtau.

— Ai încredere în mine, se învălui Olimpia în mister.

— Bine, joc pe mâna ta, râse Olga. Ți-aș face o propunere: există undeva, nu departe de aici, un loc cu nume încântător… „Robinson”… Ce-ți sugerează cuvântul „Robinson?”

…Canibală… acesta ar fi epitetul ce s-ar fi potrivit privirii Olimpiei. Privirea cu care, în mod sigur, deși cartea păstrează o tăcere prudentă, s-a uitat eroul la grăsuțul Vineri în acea vineri în care l-a întâlnit prima oară. Pe urmă, desigur, pragmatismul anglo-saxon a învins și, renunțând la o plăcere imediată, dar de scurtă durată, Robinson l-a cruțat și l-a pus să muncească, faptă mărinimoasă ce și-a găsit răsplata în aceea că hărnicia celui de-al doilea a procurat primului un lung șir de cine savuroase…

— Ce spui, crezi că l-aș scandaliza pe chelner dacă aș mai comanda un șnițel?! se interesă prudentă Olimpia.

— Draga mea, după o ciorbă de burtă, trei șnițele, o porție de papanași și două înghețate, nimic nu-l mai poate uimi.

— Bine, oftă Olimpia. Ce facem acum?

— Hai să bem o cafea, în față la „Predeal”. Au un băruleț încântător…

Era liniște, penumbră, mirosea a cafea naturală și fotoliile erau comode.

— Deci… spuse Olimpia, scoțând din buzunar câteva foi scrise… Am luat aici niște note… Ascultă și ia aminte…

— Nu mi-ai spus cum ai procurat cărțile.

— A, mi le-a adus Aby. Am vrut să-ți fac o surpriză. Aseară am dat un telefon… și azi le-a adus.

— A fost și pe pârtie, tresări Olga… Ciudat, îmi pare cunoscut. Unde lucrează?

— O muncă de teren… În fine, nu contează… Mai bine, ascultă… „Rolul psihanalistului este de a deveni un loc de întâlnire: locul în care celălalt va putea să întâlnească propriul său adevăr”… Vezi?

— Bineînțeles, numai că…

— Fetițo, o să facem lucruri mari împreună. Problema e ca și rezolvată. Vom coborî în abisul subconștientului și acolo vom găsi urmele celor ce s-au întâmplat, ce te-a făcut să uiți acele ore…

Olga strânse pleoapele înfiorată, apoi, revenind parcă din întuneric, scutură scrumul țigării pe farfurioară…

— Scumpo, chiar crezi în chestiile astea?… Eu încep să vorbesc, tu asculți, și pe urmă îmi spui tot: de ce-mi place profiterolul, de ce am oroare de pisici și gândaci de bucătărie…

— Sigur, sigur, o să fie greu, dar dacă vei avea încredere… Deci…

— Am impresia că nu-i cel mai potrivit loc, murmură Olga, arătându-i cu țigara cuplurile felurit asortate din jur. Știam că pentru o ședință de psihanaliză se cere liniște, singurătate și un divan, nu?!

— Ha, ha, râse emfatic Olimpia… Divan! Celebrul divan! Ai să râzi, copilă, dar clasicul divan e totalmente negat de ultimele apariții în literatura de specialitate! Mai exact, e vorba de două lucruri diferite: în analiza strictă, într-adevăr se utilizează divanul: analistul stă în spatele pacientului, nu intervine timp îndelungat, rolul lui se mărginește în prima fază la trierea materialului…

— Prin urmare…

— Ai puțină răbdare… Psihologia pe bază analitică a renunțat la divan: analistul stă în fața pacientului, intră în conversație, dar n-o îndrumă, nu dă sfaturi. Mai există și psihoterapia simbolică în care…

Olga râse, astupându-și urechile cu palmele:

— Destul, m-ai convins. Sunt gata de orice.

— Perfect. Va trebui să înveți câțiva termeni: supraeu, relații oedipiene, frustrații, stadiul anal sublimat, arhetipuri, complexul sânului matern, angoasa castrării…

Olga începu să râdă în hohote nestăpânite. Un domn cu apreschiuri de focă și o tânără într-un pantalon atât de mulat încât părea pictat pe piele se întoarseră intrigați.

— Cum, și tu crezi că eu am asta, adică… angoasa aia?

— Râzi, tu, râzi, Harap Alb… Dar de Freud ai auzit?

Olga își ștergea ochii, străduindu-se să redevină serioasă:

— Iartă-mă, dar angoasa de care vorbeai m-a luat pe nepregătite… Freud?… da, desigur… ca tot omul. Frustrații sexuale, nu? Și, uite așa, toată lumea se gândește la același lucru. Visezi o ghitară, o broscuță, un felinar, un gard, poți visa și un tramvai, că tot aia e. Serios, tu chiar crezi în bazaconiile astea?

— Ignoranța e mama tuturor relelor, oftă doct Olimpia… Și să mai știi un lucru: rezistența e o reacție tipică; sunt atâtea lucruri pe care le credem clasate în fundul sertarului… e mai bine să uit, spunem… Și, pe urmă, ce se întâmplă?! E ca și cum totul ar începe să miște… Și cu cât se deschide ușa închisorii, cu atât ne încleștăm mai tare de gratii… Așa apare agresivitatea și angoasa.

Încurajată de aerul buimac al Olgăi, continuă:

— Primo: ar trebui să determinăm dominanta personalității tale.

— S-o determinăm, acceptă Olga și sorbi din cafea.

— Deci, există personalități cu dominantă narcisistă…

— De, știu eu, rosti Olga tărăgănat, uitându-se în oglinda aburită de pe peretele din față.

— Mai există personalități orale…

— Care vorbesc mult?

— Nu, care-și găsesc satisfacții mai ales prin gură: gurmanderie, logoree… Ele au un fel de bulimie afectivă… Și personalități anale…

Olga ridică sprâncenele, își înăbuși un hohot de râs și îngăimă:

— Să trecem…

— Există e-uri abandonice sau e-uri rigide, cu vechi sentimente de culpabilitate, ascunse, dar care, urcând la suprafață, declanșează starea de angoasă.

— Ceea ce nu înțeleg bine este ce trebuie să devin eu, pacientă ori medic? Văd că îmi administrezi o informație precisă și bogată.

— Draga mea, i-o întoarse Olimpia cu vădita satisfacție a argumentului bine găsit, ca să te pot analiza trebuie să știi și tu ce căutăm.

— Scumpă prietenă, pentru a-ți ușura sarcina, repet ceea ce ți-am mai spus: sunt un eu normal, fără obsesii, fără complexe. Trăiesc, sau cel puțin așa făceam până de curând, în prezent, fără regrete sau pofte refulate. Fac sport și mă bucur de clipă. Am avut câteva amoruri care au murit de moarte bună – ori eu, ori partenerul s-a plictisit – fără reproșuri sau crize. Îmi fac meseria conștiincios, dar nu sunt tipul de femeie savant sau femeie-activist…

— Vreun complex oedipian…

— Vai, sărmanul tatăl meu, compătimi Olga. E un tip șters, cu ochelari, contabil. Tot timpul stă cu nasul vârât în vreo „situație”.

— Poate complexul sânului matern…

— Mama are o personalitate mai viguroasă, dar cu măsură. Ți-am spus parcă, am plecat de mult de acasă, mai întâi la liceu, pe urmă la facultate… Dacă mă gândesc, singura maladie de care sufăr e un exces de sănătate…

— Da, da, așa e la început… când vom coborî însă în adâncuri, când vom descifra…

— Olimpia, este 19:35.

— Filip! sări Olimpia, strângându-și la iuțeală mănuși, foi, ochelari. Doamne, cât visez o vacanță adevărată, eventual într-un sanatoriu, în care să nu am grija nimănui, nici a mea măcar. Să iau pilule la ore fixe și…

— Scumpo, am impresia că ar trebui să coborâm un pic în subconștientul tău, să vedem cauzele primare care-ți…

Olimpia dădu a lehamite din mână și ieșiră.

Nu era tare frig, doar atât cât să facă aerul gustos, ca o șampanie acidulată. Totul era nemișcat sub lumina atât de greu de descris a lunii pline. Pomi, case, troiene, drumul lucios erau precise, definitive parcă și în același timp gata să se spulbere ca imaginile unui vis pe care încerci să-l mai reții deși deșteptătorul sună cu furie.

— Prinde-l! strigă Olga, aruncând un bulgăre.

Cealaltă, luată pe neașteptate, tresări și alunecând, se pomeni într-un troian moale. Și, cum nu numai în orice bărbat zace un copil, Olimpia profită de o clipă prielnică și îi puse o piedică Olgăi, care se prăbuși cu capul în mormanul pufos. Se auzi un geamăt deznădăjduit; gâfâind sacadat, Olga se zbătea, strângând cu pumnii zăpada care o orbea. Olimpia, speriată, încercă s-o ajute dar cealaltă, orbită încă, o lovi, zvârcolindu-se să-i scape.

— Olga, Olga, sunt eu, ce-i cu tine?!

Încetul cu încetul, Olga se liniști, rămânând întinsă pe zăpadă. Apoi, se ridică, sprijinindu-se în mâini. Respiră adânc, cu ochii larg deschiși.

— Ți-e mai bine? Te-am lovit, iartă-mă… Uite, ai zăpadă pe față.

— Dă-mi o țigară… Nu, lasă, a trecut…

— Dar ce s-a întâmplat?

— Exact ca în coșmarurile mele… Aveam impresia că sunt într-o beznă mare, că mă cufund în ea, că mă soarbe… Și mi-era groază… Nu știu cum să-ți explic… Mi-era groază de ceva ce se întâmpla în bezna asta… Ceva oribil… Parcă mă fulgerase o lumină mare în care văzusem… Și acum, lucrul acela îngrozitor continua, deși eu nu-l mai vedeam, nu puteam face nimic…

— Asta visezi în fiecare noapte?

— Aproximativ… Merg pe o alee… Plouă… Cred că e noapte, dar se vede undeva o lumină… Eu merg spre ea… Pe urmă, e o fulgerare mare, nu știu ce, dar lumina asta mă lovește, mă doare… Exact senzația pe care am avut-o adineauri… Mi-e frică. Olimpia, crezi că sunt nebună?!

— Hai, fetițo, fii serioasă…

— Știi, uneori îmi spun… poate că amnezia mea a fost prima fază a bolii… Și acum, coșmarurile. Uneori, chiar când sunt trează, un gest, un loc, o figură pe care o văd… Cred că ai avut și tu senzația asta… mergi pe o stradă, într-un oraș necunoscut și deodată ai senzația că ai mai fost pe acolo… Uite, când am văzut casa aia, cu margarete… eram sigură c-o știu, că am fost acolo. Și mă cuprinsese groaza, ca și cum casa ascundea ceva oribil… M-am forțat să intru în curte… Trebuia să știu… Pe urmă, lătratul câinelui a risipit totul… Nu trebuia să plec din spital… Mi-e frică, auzi? Niciodată nu mi-a fost atât de frică.

Ajunseră la vilă. Bătându-și bocancii să-i scuture de zăpadă, cele două femei tăceau, evitând să se privească. Holul le primi ospitalier, cu lumină pașnică și căldură tihnită.

În fața ușii, Olga râse jenată:

— Vreau să te rog… Poți să-mi împrumuți cartea aceea…

— Ce carte? tresări Olimpia. A, da, cu plăcere… Stai puțin… Măgaru' de Filip n-a venit. O să-i arăt eu… Poftim… *Triumfurile psihanalizei…* Vrei să iei loc?

— Nu, mulțumesc, mă duc să citesc.

Olga intră în cameră, aprinse focul. Așezată pe marginea patului, începu să răsfoiască paginile…

„…există un eu voluntar și altul, ascuns, involuntar… orice complex și refulare sunt inconștiente… În orice ființă umană se află un potențial de energie și luciditate neexploatate…"

După o vreme, suspină, se ridică, merse la chiuvetă. Dădu drumul la apa rece și se spălă îndelung, până simți mâinile și obrajii amorțindu-i. Se privi în oglindă, trecându-și pieptenul prin păr. Se îmbrăcă, stinse lumina și ieși. În pragul vilei, privi ceasul. Era zece și un sfert.

Capitolul V

Femeia, o brună cu ten de creolă, se oprise la masa lui. Rugămintea murmurată îi stârni o revărsare de adrenalină în sânge. Zvâcni în picioare, își supse burta, trase umerii, drept ca la onor la general, se prezentă, adăugând că este încântat de o companie atât de fermecătoare. Vagonul trecu peste un macaz, ea se clătină, el o sprijini – poate un picuț mai mult decât ar fi fost nevoie – ea îi zâmbi, el își trecu limba peste buzele uscate, amândoi se așezară, iar ea scoase din poșetă o țigară. El se repezi cu bricheta, ea îi zâmbi – de altfel, de când apăruse o ținuse într-un zâmbet, avea și de ce, dantura îi era impecabilă – și el recepționă primul rotocol de fum în ochi. Țigara era Kent, pe degetele care o țineau observă inele – aur și pietricele – iar pe umerii ei, câteva familii de nurci sau bizami se transformaseră într-un troacar *„tête de negre”*. Dânsa mai avea o față senină, nas cârn și ochi *„noisette”* și ar fi trebuit să fii monstru sau un navetist înăcrit să nu binecuvântezi Buzăul, pentru că după cele trei minute de oprire în acea gară ea apăruse la masa lui. Acum erau la Mizil, trenul nu oprise, cum nu se oprea nici fulgerul pe care-l simțea pendulând între inimă și minte. Bazele unei prietenii intime trebuiau puse cât mai degrabă, și nu oricum, ci cu un whisky mare, pentru ca ea să capete încredere în solvabilitatea lui financiară. Apoi, este știut, cu cât situația este mai prosperă, sentimentele sunt mai împărtășite. Simți o prezență în spate și se mira în ce comuniune de idei se află cu chelnerul care sosise taman când dorea să-l cheme.

— Aișii ierai? se interesă vocea din spate. Șe Dumnezeu, te-am căutat piste tăt.

Mirat, întoarse capul: un bărbat înalt, prezentabil, tâmple argintii, o figură cunoscută.

— Ai comandat șeva?

— Nu încă, răspunse tânăra.

El simți că se spulberă ceea ce spera să se înfiripe și privi resemnat cum bărbatul cu tâmple argintii și figura din ce în ce mai cunoscută se așează lângă tânără.

— Eu vă cunosc, tresări el, întinzând acuzator spre perechea din față furculița cu o bucățică de cașcaval pane înfipt în ea… Ești Radu Jipa.

— Fuji, domnule de aiși, râse gros bărbatul cu tâmple argintii… Așela-i prahovean, iar eu din Ieși.

— Unde-i Jipa?

— Caută-l, surâse parșiv „ochi *noisette*”.

— L-ai așteptat în gară, protestă el.

— Șe vorbiești, domnule, interveni cu blândețe „tâmple argintii”… Pe mine m-a așteptat doamna.

— Nu e adevărat, se enervă el. Jipa a coborât la Ploiești.

— Noi ne-am urcat la Buzău, susură tânăra.

— Ce, Buzău? țipă el. Dânsul s-a suit la München. Am martori.

Cei doi începură să râdă în hohote…

— Cafeaua! se auzi din depărtare vocea chelnerului.

Simți o mână pe umăr și apoi vocea urlându-i în ureche:

— Cafeaua!… Gelule, dormi ca o valiză în gară. Păi, ce sunt eu, maică-ta sau amanta ta, să-ți aduc micul dejun la pat?!

Gelu întredeschise ochii: ABC sumbru, în pijama în dungi, cu o ceașcă în mână, se proțăpise în fața patului.

— Nu puteai să mă mai lași puțin? mormăi îmbufnat. Un sfert de oră și dezlegam misterul.

— Dezlegai pe dracu, se enervă ABC… Ziceai să nu pun ceasul să sune, că tu la șase ai reflex condiționat și ești în picioare…

— Mă băiatule, eram în plină anchetă, protestă sobru Gelu. De asta n-am putut… Amușină aerul și se ridică zâmbind din pat… Simt aromele unui *breakfast* tipic englezesc.

Ouă cu șuncă, duș, bărbile rase, o ultimă privire în oglindă și cei doi părăsiră apartamentul, nu înainte ca Gelu să promită solemn că după masă va ajuta la spălatul vaselor.

De abia intrară în biroul lor și telefonul începu să țârâie. Era secretara șefului care le declară că-i caută de o jumătate de oră, nu pentru că i-ar fi fost dor de glasurile lor, cum încerca s-o convingă Gelu, ci pentru că șeful îi dorea… Un șef care așteaptă este un șef nervos, iar de la un șef nervos te poți aștepta la orice. Străbătură drumul până la biroul șefului într-un pas ușor alergător, încriminându-se reciproc pentru ce avea să li se întâmple…

…Șeful, colonelul George Banciu, îi primea cu zâmbetul pe buze și cu ceștile de cafea aburind pe masă.

— Luați loc, copii… Ia să auzim! îi invită el.

Raportară, încurajați de zâmbetul cald al șefului. Schimbară opinii, șeful glumi – îl amenință pe Gelu că în anul ce vine neapărat o să-l însoare – apoi se declară mulțumit de rezultatele muncii lor, pomeni ceva de o primă excepțională de sfârșit de an, le ură succese, și îi mângâie pe obraji…

…Ce minunat ar fi fost, oftă Gelu, înțepenit în poziție de drepți în fața colonelului Banciu, care ascultase cu o privire sumbră raportul lor. Epuizară și concluziile și colonelul rămăsese în aceeași tăcere înghețată.

— Mda! E o idee! aprobă el într-un târziu… Sunteți liberi!

Pe drumul de întoarcere cei doi își șterseră frunțile transpirate. În birou îi aștepta Roman. Și în instituția lor dispozițiile și dispoziția transmițându-se de sus în jos, plutonierul major Roman suportă

preaplinul nervos al maiorilor. Când atmosfera se limpezi, Roman le raportă în amănunt activitatea lui la granița vestică a patriei, părerile tovarășilor de acolo și certitudinea lui:

— Jipa a intrat în țară.

Cunoscându-i de pe vremea locotenenței, Roman își permise o sugestie:

— Ar trebui să ne interesăm dacă vreunul din cadavrele neidentificate din ultimele zece zile nu are semnalmentele lui Jipa.

— Nici unul, îi tăie elanul ABC. Spuneai că vameșul care a stat de vorbă cu el până la Arad susține că Jipa vorbea cu un pronunțat accent moldovenesc.

— Da, confirmă Roman. Ne ajută cu ceva chestia asta?

— Enorm, murmură sumbru Gelu. Toți cunoscuții lui pretind că nu are pic de accent regional, iar Jipa din tren, moldoveanul, a coborât la Ploiești.

— Deci, mă duc la Ploiești, oftă Roman, ridicându-se de pe scaun. Ce trebuie să fac?

— Iei legătura cu tovarășii de acolo. Le explici că încercăm să-l găsim pe Jipa sau o persoană cu semnalmente asemănătoare cu ale lui. De asemenea, ne interesează o femeie – tânără, în jur de treizeci, ten de creolă, păr negru, atrăgătoare, extrem de elegantă – haină de blană din cele mai scumpe… Cum au ceva, să comunice imediat… Pleci cu mașina, cu tovarășul Cernea. Dânsul merge la Predeal să discute cu părinții lui Jipa.

Rămas singur, Gelu deschise mapa pe care o avea în față. Din mai multe fotografii, prinse pe prima filă, Radu Jipa îl privea zâmbitor. Femeile care-l însoțeau – Jipa fiind în fiecare instantaneu într-o altă companie galantă – zâmbeau și ele. Fundalul pentru zâmbete era variat: mare, munte, o stradă, un parc. Gelu le studie concentrat sperând într-o revelație, dar în final se mulțumi cu

identificarea plajei Mamaia și cu depistarea tandreței lui Jipa, în diferite nuanțe, de la parteneră la parteneră. Filele următoare conțineau conversațiile pe care maiorii le avuseseră cu diferite persoane pe marginea cazului Jipa. De nicăieri vreo scânteie care să lumineze calea spre dispărut. Piesa avea patru acte: *plecarea* – fără nici un dubiu, la data și ora stabilite, însoțit de colegul Dorin Savu; *Hamburg* – a fost, a văzut, a pierdut – totuși, un mare semn de întrebare, n-avea voie să piardă, proiectul era cel mai bun, iar el un specialist de primă mână, știind să se descurce în situații dificile; *întoarcerea* – la data stabilită… totul ar părea în regulă dacă n-ar fi mărturia a doi oameni care prin meseria lor se presupune că ar avea memorie vizuală și auditivă antrenată – Jipa vorbea cu accent moldovenesc!; *sosirea* – Jipa dispare de pe peronul gării din Ploiești în compania unei frumoase elegante… Morala piesei?! Una singură: cel care s-a întors nu e cel care a plecat, cel plecat a rămas, cel venit nu e binevenit, dar trebuie găsit. Scenariul era simplu: arginții trădării l-au tentat pe Jipa, i-a luat și a părăsit scena, făcând loc tot unui personaj din galeria negativilor. Reprezentația, cel puțin până acum, se termină cu răul care învinge binele, dar, la cererea spectatorilor, organele de resort trudesc la schimbarea finalului.

Începu să răsfoiască paginile agendei în care Jipa își nota numerele de telefon. Din lista pe care o întocmise cu ABC mai rămăsese de căutat cam o duzină de prenume feminine din cele mai diverse. Principiul, fundamental în multe anchete, „*cherchez la femme”* nu dăduse rezultate în cazul Jipa. Dar speranțele rămâneau până la epuizarea celor douăsprezece prenume lipsă la apel în seara precedentă.

Ridică receptorul și formă primul număr… Bibi era „șefa” și lipsea momentan… Șefă la ce? se interesă el. Șefă pe copane și piepturi, pe ficăței

și pipote, pe găini de treizeci și patru și rațe ungurești și pe alte minunății înghețate sau congelate… „Fortuna?” hazardă el… „Neptun”, i se răspunse. E tânără domnișoara Bibi, întrebase el, mai mult de dragul conversației, intuind că relația lui Jipa cu persoana nu era pe bază sentimentală, ci de aprovizionare… Domnișoara Bibi era doamnă, având acea vârstă și poziție în ierarhia socială când toate femeile devin doamne.

Cecilia și Giselle nu răspundeau… Numărul patru, Jojo, era la munte cu părinții, îi comunică bunica respectivei. Domnul Jipa o pregătea la matematică, ambiția părinților și a ei personal fiind să reușească în vară, la treaptă, o trecere spectaculoasă de la o „prelucrare prin așchiere” la o „matematică-fizică”. Șanse ar fi fost, comentă bunica, fata având cap și pricepere, dar concurența era mare, iar ei pile nu prea aveau. Dânsul nu cunoștea pe nimeni care?… Din păcate, nu, așa că mulțumi și o șterse pe tânăra Jojo de pe listă.

Era vremea vacanței: Mihaela plecase la schi cu soțul, îi comunică un glas în care predominau acutele. Voce de soacră, gândi Gelu și căpătă imediat confirmarea, persoana recomandându-se ca atare. Trecu la numărul șase, Oana, care tot la munte și tot la schi era dusă. Dânsa nu era măritată, nici măcar logodită, așa că plecase cu o colegă. Ca să-ți faci schiul cu o amică trebuie să fii ori fără pic de *sex-appeal,* ori să ai o mamă pe care e mai comod s-o minți. Pentru a-și risipi îndoielile, Gelu se interesă dacă doamnei, mama Oanei, îi sunt cunoscute numele și persoana inginerului Jipa. Doar numele, răspunse mama, persoana n-apăruse niciodată în casa lor. Fusese un flirt banal, care nu depășise plimbarea în parc sau filmul la grădină, fiind august luna în care Oana îl cunoscuse. Dealtfel, fata nici nu prea avusese timp de flirtat pentru că tocmai în acea lună la întreprinderea unde lucra se dădea bătălia hotărâtoare pentru îndeplinirea planului, iar ea, ca

magazioner trei, participa din plin la fluxul producției. Nici nu dormea acasă, venea de două-trei ori pe săptămână să-și schimbe lenjeria și fuga la muncă. Apoi a venit septembrie, planul a fost îndeplinit, iar Oana a reînceput să lucreze doar dimineața și să doarmă nopțile acasă. De atunci n-a mai auzit de Jipa și nici pe Oana n-a întrebat-o.

Raluca, numărul șapte, susținea un referat la Cluj, dânsa fiind de profesie inginer și pe funcție de cercetător științific principal III. Știind cam cum merg avansările în institutele de cercetări, Gelu transformă funcția în coordonate de vârstă și ajunse la concluzia că persoana ar număra spre cincizeci de primăveri, un pic cam mult pentru a mai bănui o idilă cu Jipa. Ca în viața ei să fi apărut și alt bărbat în afara soțului, ar fi fost îngrozitor, îi comunică tovarășul de la serviciul de Cadre al institutului, dânsa fiind propusă spre promovare într-o funcție care cere principii morale sănătoase. Tot omul mai greșește în afara căminului, dar nu când îți vine aprobarea de la sector și minister de a deveni cadru de conducere. Altfel, tovarășa Raluca ar fi o tovarășă demnă de toată încrederea, fără nici o absență la învățământul politic și cu toate rudele în țară.

Sonia era o fostă colegă de facultate a lui Jipa. De la banchetul de zece ani de la absolvire nu-l mai văzuse până într-o după-amiază ploioasă de noiembrie când hazardul îi făcu pe amândoi să coboare din mașina 34 în stație la Leonida. Serbară revederea vizavi, la Podgoria, depănând amintiri și sorbind cafele și câte un coniac. Radu promisese că îi va depista pe ceilalți amici din vechiul lor grup și va organiza „o seară trăznet, ca pe vremuri”. De atunci, tot aștepta un telefon, dar… „Radu e Radu, promite multe, uită repede.” Gelu mulțumi dar nu îndrăzni să-și informeze interlocutoarea că ar fi cazul să caute alt organizator pentru următoarele reuniuni ale foștilor studenți.

La Tatiana, după al șaptelea apel, tocmai când voia să renunțe, o voce somnoroasă îi răspunse. Tatiana lucra în schimbul de noapte, nu-l cunoștea pe Jipa și, în general, nu cunoștea pe nimeni și nimic până nu-și bea cafeaua. Așa că, dacă avea chef de conversație, să revină… și lui Gelu îi vibră prelung în ureche zgomotul receptorului trântit în furcă.

Ulpiana era ardeleancă, căministă și momentan la cursuri, fiind studentă în anul IV la Farmacie. O colegă binevoitoare îl informă că respectiva putea fi găsită în fiecare după-masă în sala de lectură a căminului, „toceala” fiind distracția ei favorită și putea fi recunoscută după dioptriile minus șase la ochelari, gabaritul supradepășit și acneea în plină efervescență.

Numărul unsprezece, Violeta, era casnică, avea un mariaj fericit și nu înțelegea ce erau insinuările despre un oarecare inginer Jipa… Nu erau insinuări, ci numărul ei de telefon în agenda respectivului. Putea da o explicație?!… Nu putea și nici măcar n-o interesa… Păcat că nu-și aduce aminte, va fi obligat s-o convoace la secție împreună cu soțul, să aibă o discuție pe tema asta… Parcă, parcă își reamintea… Era în august… nu, la începutul lui septembrie. Îl întâlnise la o cunoștință comună. Individul se ținuse scai; ea-l pusese la punct, el nimic. Ea, iar la punct, el, tot mai insistent. Nu știa de unde făcuse rost de numărul de telefon, că ea nu i-l dăduse… O sunase de câteva ori, dar ea îi explicase cât de atașată este de soț și el renunțase… Numărul unsprezece răsuflă a plâns în receptor când Gelu îi declară că povestea e cam neclară și se cere limpezită printr-o convocare la secție. Printre suspine, ieși la iveală rolul hazardului în relațiile umane: doamna obișnuia să-și facă aprovizionarea de toamnă în Piața Amzei. Tocmai cumpărase cele trebuincioase când în față îi apăruse inginerul cu o sticlă de coniac albanez sub braț. Și-au spus

„Bonjour” și când să-și zică și „Au revoir”, începuse ploaia: torențială. Unde să se adăpostească ea și plasele cu vinete, gogoșari și celelalte albituri, decât în apartamentul inginerului?!… Situația se repetase pentru că, știa și dânsul, conserve pentru iarnă sunt multe de pus, iar septembrie fusese deosebit de ploios. Conservele și ploaia duraseră cam până în prima decadă a lui octombrie, dar îl ruga să nu discute cu soțul influența factorilor climaterici asupra aprovizionării, dânsul fiind o natură violentă și geloasă, așa cum sunt toți bărbații care au consoarte mai tinere cu douăzeci de ani. Nu că i-ar fi fost frică de bătaie, deși soțul are mână grea, dar ar durea-o suspiciunea infidelității.

Zizi fusese logodită cu Jipa prin mai sau iunie. Acum, logodnicul era un tânăr dintr-o țară în curs de dezvoltare, dar între timp mai rupsese câteva logodne. Asta-i era soarta, fără noroc la bărbați și fără ocupație. Pe Jipa îl iubise sincer și chiar locuise vreo trei săptămâni în apartamentul lui, dar îl părăsise dintr-o incompatibilitate a sentimentelor: observase că pe inginer îl interesa mai mult trupul decât sufletul ei. Și chestia asta n-o putuse suporta, ea fiind o natură eminamente sentimentală, cum pot să-i confirme și colegii tovarășului maior de la Secția 21 care o anchetaseră în diferite ocazii…

Gelu își permise o scurtă pauză pentru a sorbi din cafeaua fierbinte, adusă de plutonierul de serviciu… O anchetă merge șnur doar în romane. El dăduse zeci de telefoane, consumase sute de impulsuri, acumulase adiționale, pierzând timp și bani, și degeaba. Mai rămăseseră doar trei din cele patruzeci și două de nume și prenume între care își puseseră speranța să descopere amorul de moment al lui Jipa. Și dacă și cele trei restanțe deveneau speranțe spulberate?!… Să ia agenda, număr cu număr, filă cu filă și să încerce?! Și, dacă iubita de decembrie n-are telefon?!… Sau dacă, în sfârșit,

dă de ea și individa îi spune: „Da, domnule, sunt prietena lui Radu… Îl așteptați să se întoarcă?!… Așteptați-l că și eu îl aștept… Nu știu nimic și… Bună ziua!” Să-ți vină să te sui pe pereți. Indiscutabil, e de invidiat viața organelor legii din romanele polițiste!

În fond, de ce o căuta pe respectiva?! Din discuția cu Rujan, colegul de serviciu al lui Jipa, aflase că ultima pasiune a inginerului era de dată recentă. Or, pentru un bărbat cu temperamentul lui Jipa, o întâlnire de amor era o datorie morală înainte de a lua drumul vestului. Dealtfel, și soții pensionari Vîlcu declaraseră că Jipa își petrecuse noaptea dinaintea plecării în apartamentul proprietate personală, în companie galantă, discutând și, probabil, făcând ceea ce fac toți burlacii cu doamnele care le calcă pragul casei în nopțile geroase de iarnă. Pe maiori nu-i interesa activitatea amoroasă a nopții respective, ci discuția care o însoțise. Poate ceva din conștiința încărcată a lui Jipa va fi răbufnit în conversație, poate amorul de decembrie al inginerului, cu intuiția caracteristică sexului, va fi simțit ceva în neregulă în conduita morală a partenerului, poate… o mulțime de „poate”, de aceea individa trebuia găsită.

Stinse țigara, ridică receptorul și formă un număr… Cecilia nu răspundea. Încercă la Giselle și, după al doilea apel…

— Alo! rosti o voce învăluitoare.

— Domnișoara Giselle? se interesă Gelu.

— Da… dar…

— Sunt maiorul de miliție Gelu Ionescu. Ne puteți ajuta într-o problemă, de aceea mi-am permis să vă deranjez. Îl cunoașteți pe inginerul Radu Jipa?

— Desigur… râsul gâlgâitor continuă câteva clipe… Doar e logodnicul meu, nu?!

Gelu tresări, dar prea îi fusese potrivnică soarta în ultimele ceasuri ca să nu caute o

confirmare definitivă:

— Logodna, și tuși de câteva ori jenat, datează de la începutul lui decembrie?

— Precis vă numiți Ionescu și nu Iosefini?! sosi răspunsul pe ton ironic.

Asta e! Și Gelu oftă lung, ușurat.

— Domnișoară, trebuie neapărat să stăm de vorbă.

— Dar acum ce facem? râse ea.

Râse și Gelu și îi ceru adresa.

Îmbrăcă paltonul, își puse galoșii și porni…

* * *

În mașină, pe drumul Ploieștiului, ABC și Roman tot răsuceau în fel și chip cele aflate până acum, doar-doar le-or potrivi de o manieră logică.

Roman susținea că, de când se întorsese, Jipa se ascundea de frica represaliilor că ratase afacerea cu navele. Oricare om cu mintea întreagă, după ce înșală, statul, încearcă să dispară. Nu rămăsese în vest pentru că e știut că românul, în general, și intelectualul, în special, se aclimatizează greu în societatea de acolo. Inginerul se volatilizase în Ploiești vest, Roman avea o explicație și la chestia asta, pentru că orașul ocupa o poziție-cheie pe harta patriei. De aici se desfac magistralele feroviare spre cele patru puncte cardinale. În plus, maiorul n-avea de unde să știe, dânsul fiind sugar pe vremea aceea, Ploieștiul devenise orașul salvării naționale încă de pe timpul bombardamentelor din război, când tot bucureșteanul se ruga „Du-i, Doamne, la Ploiești!”. În varianta Roman, cheia drumului spre Jipa era femeia din gară. Era genul care posedă Mercedes pe motorină și vilă la munte. Găsind femeia, descopereau vila în care, mai mult ca sigur, se ascunde Jipa.

ABC râse și ripostă cu ironie ușor voalată că de aia aprecia el sistemul din instituția lor, că e

democratic, permite și subofițerilor să gândească. Dar și democrația are o limită, așa că să facă bine să nu mai repete bazaconiile astea. Varianta lui era clară, luminoasă și, mai ales, singura, fiind formulată de însuși tovarășul colonel Banciu la consfătuirea de lucru din dimineața zilei curente. Punctul *unu* – Jipa și Savu pleacă. Punctul *doi* – Jipa îl înlătură pe tovarășul Savu, știindu-l cât de atașat este intereselor valutare ale întreprinderii. Punctul *trei* – vânzarea și dispariția trădătorului. Punctul *patru* – o oficină de spionaj (toți cititorii de romane polițiste autohtone știu că sediul mondial al spionajului pentru România se află pe axa München-Hamburg încă de pe vremea celui de-al treilea Reich; aceste întreprinderi murdare sunt conduse de foști „SS" de o longevitate remarcabilă, respectivii semănând oarecum cu eroii din basme, dar invers, în loc să crească într-un an cât în zece, îmbătrânesc în zece cât într-un an, arătând acum, la patruzeci de ani de la căderea Reichului, la fel de proaspeți și vioi ca în acele vremuri de tristă amintire; ei racolează indivizi declasați, dar vorbind românește, îi pregătesc în cantonamente speciale unde-i învață fel de fel de chestii distructive și apoi îi trimit în misiune în România; aici li se înfundă destul de repede, pentru că organele sunt vigilente, îi demască în câteva zile, nu înainte de a pune mâna și pe suporterii autohtoni; în loc să le fie învățătură de minte, spionii șefi se încăpățânează, trimițând mereu alți spioni mărunței care, bineînțeles au aceeași soartă. E foarte curios că nu-și dau seama că perseverând în tactica asta au ajuns să se facă de râs în toate romanele polițiste!) – deci, o oficină de spionaj trimite în locul lui Jipa pe unul din oamenii ei. Punctul *cinci* – individul coboară la Ploiești, unde este așteptat de o tânără elegantă făcând parte din rețeaua pe care trebuia s-o contacteze; cei doi dispar. Punctul *șase* – miliția intră în acțiune, tatonări, o oarecare limpezire și acum, cu toate

forțele, pe filiera ploieșteană. În loc de concluzii, cam ce obiective l-ar interesa pe spion?!

— Care ar putea fi? întrebă și Roman.

— Extrem de variate, murmură gânditor ABC. Uite, acum se desfășoară în întreaga țară recensământul animalelor domestice… Poate îl interesează cum decurge acțiunea, să afle procentul de creștere la bovinele tinere sau la porcine… Asta ar fi o formă de spionaj zootehnic. Dar poate fi spionaj industrial sau științific, noi având realizări deosebite și în domeniile acestea…

Responsabil de succesul în *„Ploiești connection”,* Roman coborî în fața sediului miliției din oraș, iar ABC își continuă drumul spre locul copilăriei lui Jipa… Pentru cei care cunosc Predealul, casa părintească a inginerului n-ar trebui descrisă, fiind aidoma oricărei alte vile din perla numărul doi a Văii Prahovei. Cei care încă n-au călcat prin localitate își pot imagina cuibușorul pe care-l visează în clipele de stres, așa arătând casa în care Jipa își petrecuse anii până la vremea studenției.

ABC apăsă pe sonerie și în prag apăru o doamnă – statură impozantă în lung și-n lat – îmbrăcată într-un costum de schi roz. Doamna nu era mama, nici din familie nu făcea parte, dânsa închiriase o cameră, cam pipărat ce-i drept, dar altceva nu găsise, iar dacă dânsul venise tot pentru…, atunci bătuse drumul degeaba.

— Pe mine mă căutați? întrerupse o voce ușor cântată fluxul informațional.

În fața lui apăruse o femeie puțintică la trup, cu privire mirată și zâmbet tremurat.

— Da, doamnă, confirmă ABC. Unde am putea sta de vorbă?

— Poftiți. Ușor fâstâcită, își șterse palmele de poalele șorțului. Deschise ușa unei camere, invitându-l să ia loc.

— Sunt maiorul de miliție Cernea, se recomandă el, arătându-i legitimația.

— Vai de mine, se frânse glasul femeii. Ce s-a întâmplat?

— Nimic grav, o liniști zâmbitor ABC. Am nevoie de câteva date despre fiul dumneavoastră.

— Radu, tresări ea… A pățit ceva?!… Vasile… Vasile, începu să strige.

Pași grei bubuiră pe hol și în cameră năvăli un bărbat mătăhălos.

— Ce-i? se interesă, privind crâncen spre ABC.

— Dânsul… domnul… tovarășul… e de la miliție… Radu!

— Radu? privi mirat bărbatul spre ABC. Ce-i cu el, că e plecat în străinătate?

— Nu vă alarmați, protestă moale ABC.

— Cum să nu ne alarmăm, domnule, se enervă tatăl, că miliția apare doar când se întâmplă ceva.

ABC ezită câteva clipe:

— Băiatul dumneavoastră trebuia să se întoarcă de o săptămână din delegație…

— Și, ce-i cu asta? se oțărî tatăl. O mai fi avut treburi de rezolvat acolo, că de aia îl trimit mereu pe el, că-i cel mai bun.

— O fi cel mai bun, dar acum a ratat o tranzacție care face ca statul să piardă o cifră cu multe zerouri la coadă… Și asta în dolari.

— Nu se poate!

Tatăl se lăsă moale pe un scaun, iar mama îl privea prostită, cu palma lipită de gura deschisă.

— Totul e posibil! filozofă ABC. Vă rog să vă liniștiți și să încercați să răspundeți cât mai exact la întrebările mele. Vă atrag atenția că purtați întreaga responsabilitate a răspunsurilor pe care le veți da… Știați că fiul dumneavoastră are intenția să rămână în străinătate?

— Ce-s bazaconiile astea? și pumnul tatălui bubui pe tăblia mesei… Radu, transfug?! Se vede că nu-l cunoașteți… A fost de zeci de ori în străinătate.

— Poate acum tentația a fost mai mare.

— Oricât de mare ar fi fost, Radu nu devenea transfug… Viața lui e aici, alături de prieteni, de noi. Aici își are bucuriile, și tristețile… Înțelegeți, Radu e român, încheie patetic bătrânul.

— Și alții, până rămân, sunt români, ripostă ABC… Deci, nu știați nimic?!… Tăcerea prelungindu-se, continuă… Când l-ați văzut ultima oară?

— Înainte de plecare, șopti tremurat mama. Sâmbătă… pe 7… A venit cu acceleratul de 8:50.

— Singur? se interesă ABC.

— Da… Ne adusese câteva pachete de unt și niște portocale. Și-a luat schiurile și s-a dus pe pârtie. S-a întors la prânz, a mâncat și s-a culcat, că era cam obosit. După-masă am stat la taclale.

— Despre?

— Of, doamne, doamne, se lamentă mama. Ne tot țineam de capul lui să se însoare. Că tare ne-ar încălzi inimile să ne vedem cu niște nepoți în preajmă. De câte ori deschidem discuția, Vasile se enervează, iar Radu râde, că să nu-l mai batem la cap, că lac să fie, că broaște-s destule… Da' atunci, sâmbătă, fără să-l mai întrebăm noi, ne-a zis că-i venise și lui timpul să se însoare. Ce s-a bucurat taică-său! A scos o sticlă de coniac să serbăm. Eu, potop pe el, știți, curioasă ca orice mamă: că cine-i fată, de unde e, ce meserie are, da' părinții, familia ei ce zice și, mai ales, când ne-o aduce s-o cunoaștem… Of, doamne, doamne… Răducu râdea, Vasile zicea să las băiatul în pace, deși era și el curios să afle, da' nu se făcea să-ntrebe el… O cheamă Jizela, Radu zice că-i nume de balet, o fi, da' numai serioasă să fie, că Radu are un suflet să-l pui la rană. Cică e creatoare de modele, adică n-are un serviciu regulat. Asta nu mi-a plăcut. Și-i cam tinerică pentru el… dar dacă ei se iubesc…

— Și dumneata crezi că cineva care-și anunță părinții că se însoară devine tam-nisam transfug?

izbucni tatăl.

Mama îl privi mustrător și continuă:

— Pe la șapte, Radu zor nevoie să plece. Că ne-am și mirat, că la ora aia n-avea tren. Da' el zicea că are o treabă… Cam bănuiam eu ce treabă să fi fost aia… Una cu fustă, precis! Că l-am și certat „Răducule, acu, că te-nsori, mai lasă-le, doamne iartă-mă! Ce o zice logodnica ta dacă o afla că mai ești încurcat și cu alta?"

— De unde știți că era vorba de o femeie? întrebă curios ABC.

— De unde, de unde, bombăni mama. La vreo trei zile după aia eram la coadă la carne și mă vede una și-mi zice „*Bonjour*, madam Jipa! L-am văzut pe Radu sâmbătă seara. Era cu o mândrețe de fată. Una blondă… Stăteau în mașină și discutau…" I-am mormăit un răspuns ăleia, dar simțeam că mă frige la inimă. Și doar îl rugasem să se potolească.

— Cine-i persoana? întrebă ABC pe ton neutru și, cerând din ochi încuviințarea, își aprinse o țigară.

— Nu știu, că tot la asta mă gândesc de când am început să vă povestesc… Da' nu-mi aduc aminte… E important?

— Oarecum, răspunse ABC, mascându-și deziluzia sub un ton enigmatic… Gândiți-vă, trebuie să vă reamintiți!… Trase de câteva ori din țigară și continuă… Vorbiți-mi despre el!

— Ce să spun, domnule? rosti mohorât tatăl… Că e deștept și foarte priceput în meserie, ai aflat dumneata de la serviciu… Că-i plac femeile?!… Cărui bărbat nu-i plac… Că bea moderat, că fumează… puțin, dar bun, pufni bătrânul privind disprețuitor „Appolonia" care fumega în mâna lui ABC… Altfel, ca tot omul, dar e băiat bun și n-a rămas el printre străini.

— Are prieteni în Predeal?

— Are, că-i băiat sociabil. Dar cei din generația lui s-au cam răspândit prin țară cu slujba,

cu familia… Și el pica din ce în ce mai rar pe aici, mai mult iarna, la schi.

— Singur sau cu…? lăsă ABC întrebarea neterminată.

— Nu cu femei, veni răspunsul tăios… Iarna trecută și în primăvara asta a venit cu un prieten, coleg cu el, domnul Savu… tare simpatic și de treabă, și figura tatălui se încălzi cu un zâmbet… A! tresări, privindu-l fix pe ABC… Doar au plecat împreună în Germania… Domnul Savu ce zice?

— Nici el nu s-a întors încă.

Mama începu să suspine înăbușit, iar în privirea tatălui se strecură o undă de resemnare.

— Întreținea relații cu străini? se interesă ABC.

— Nu, domnule, șopti bătrâna… Noi nu știm.

— Bani?!… E mână spartă sau…?!

— Ca burlacii, răspunse tatăl, aruncând o privire verighetei de pe inelarul lui ABC. Are salariu bun, nu l-am auzit vreodată să se plângă de bani, dar nici nu economisea.

— Are vreun hobby mai costisitor?… Observând privirea mirată a bătrânilor, adăugă… colecționează timbre, monede sau mai știu eu ce?

— E om normal, răspunse tatăl cu o undă de mândrie în glas… Colecționează femei, și un surâs îi fulgeră pe chip… Da’ acum gata, se-nsoară.

— Of, doamne, doamne, jeli mama.

Străbătând curtea, ABC întoarse capul: bătrânii rămăseseră în pragul ușii, ținându-se de mână. Nu-l urmăreau cu privirea, probabil îl și uitaseră, gândurile lor erau la Radu, singurul lor copil care… Care ce făcuse? se întrebă ABC. Părinții reușiseră să-i zdruncine convingerea că fiul a rămas în occident… Atunci? Nici el nu știa ce să mai creadă… Și femeile astea care mișunau ca furnicile în viața inginerului! Una brună îl așteaptă la Ploiești, o logodnică la București, o blondă în mașină la Predeal. Prea multe femei își vâră coada în ancheta asta, murmură scârbit și

deschise poarta: ca într-o străfulgerare observă pirueta, apoi dublul Axel și în brațe îi poposi… un trup de femeie… era Olimpia!

* * *

Expunerea lui Roman îi captivase pe colegii ploieșteni. Fotografiile trecură din mână-n mână și fiecare își notase în carnet semnalmentele celor căutați. Din păcate, cu toată bunăvoința, nimeni nu părea a-i cunoaște. Doar unui tânăr locotenent, sosit cu întârziere la ședința operativă, chipul bărbatului i se părea familiar. Nu știa unde și când îl văzuse, dar în mintea lui întâlnirea cu Jipa era într-un fel legată de nunta verișoarei lui. Evenimentul avusese loc la Moreni, pe la începutul lui noiembrie, chiar în prima sâmbătă din lună. Roman îl ascultă cu răbdare și, când locotenentul termină, ridică receptorul și formă numărul de telefon al institutului unde lucra Jipa. Așteptă până când căpătă răspunsul la întrebarea pe care o pusese: Jipa fusese la serviciu în prima sâmbătă a lui noiembrie. Locotenentul privi mofluz poza, dar, tânăr și încăpățânat, îl rugă pe Roman să i-o împrumute, să o arate verișoarei, poate ea își va aduce aminte. Plictisit, Roman i-o dădu, dar atrase atenția că îi interesează ce a făcut individul în ultima săptămână, nu nunțile și zaiafeturile la care participase în trimestrele precedente. Femeia – aici erau toți de acord – era mai ușor de găsit. Deși Ploieștiul este în plină expansiune economică, numărul persoanelor de sex feminin în a căror garderobă se găsesc haine de blană de zeci de mii de lei e totuși destul de redus. Cineva pomeni la repezeală câteva nume, altcineva, mai mare în grad, îi ordonă sec să închidă gura; oricum, Roman fu asigurat că sunt șanse ca persoana să fie reperată rapid, bineînțeles, dacă era ploieșteancă. Tot locotenentul cu nunta verișoarei semnală un aspect pe care nimeni nu-l luase în considerație:

condițiile meteorologice puteau îngreuna considerabil mersul anchetei: dacă vremea se încălzea brusc, era de presupus că individa va trece la altă vestimentație. Or, în municipiu, multe lucruri nu se găseau, dar brune cu ten de creolă erau din plin. Ce-i drept, nu arbitre ale eleganței, dar dispărând „semnalmentul principal" din descrierea persoanei, cum te mai descurci printre brune?! Într-adevăr, factorul timp devenea deosebit de presant, deși prognoza meteorologică pe următoarele zile le era favorabilă, preciză Roman. O echipă operativă plecă spre locurile unde mișunau brune elegante, o altă echipă începu confruntarea fotografiilor lui Jipa cu cele din arhivă, iar Roman fu instalat la un birou unde i se aduseră cârnăciori de casă și sărmăluțe calde.

„Ploiești connection" debuta sub auspicii favorabile.

* * *

Când Giselle apăru în pragul ușii privindu-l întrebătoare, o ceață coborî pe creierul lui Gelu, risipind minuțiosul plan de acțiune pe care-l pusese la punct în troleibuz.

— Mă puteți privi și cu gura închisă, propuse tânăra după câteva clipe. N-ați mai văzut de mult o femeie? se interesă compătimitoare.

Privirea lui Gelu rătăcea, pe trupul din față, agățându-se de punctele de reper: un sutien îngust, îngust, îngust și un slip și mai îngust. Altceva nimic… a, nu, o pereche de clipsuri, dar pe astea le remarcă mai târziu.

— Am halucinații? se interesă el închizând ochii și întinzând un deget înainte.

— O, pardon, râse dezinvolt tânăra și dispăru în casă… Poftiți!… Tocmai vroiam să probez o rochie.

— Probați-o, propuse Gelu plin de speranțe. Își scosese șoșonii și aștepta în hol.

— Ați căpătat glas? Un halat de casă în culori pastel ascundea acum reperele care-l fascinaseră… Maiorul Ionescu?!

Gelu aprobă grav și îi sărută mâna.

— O cafea?! Și, nemaiașteptând răspunsul, Giselle dispăru.

Gelu aruncă o privire prin cameră: pe masă, pe scaune, pe jos, cupoane de mătase, stofă, dantelă, cutii cu găici, nasturi, catarame, tipare din Burda.

— Un adevărat haos, se scuză Giselle apărând cu ceștile în care aburea cafeaua.

— Croitoreasă? se interesă el, făcându-și loc pe un fotoliu.

— Creatoare de modă… Fondul Plastic…

— Unicate… două mii bucata, continuă Gelu pe același ton.

— Eleganța se cere plătită, râse ea.

— Da, și „iubirea se cere păzită”. Rimează și, pentru că veni vorba, să discutăm puțin despre inginerul Jipa, logodnicul dumneavoastră…

— Mai exact, nu el e logodnicul meu, ci eu sunt logodnica lui. Sau cel puțin așa vrea el să creadă. Radu e un tip fermecător, dar are un fix: e convins că mă iubește. Mai mult, pretinde să-l iubesc și eu. E obișnuit cu succesul la femei și nu concepe că eu pot să fiu indiferentă.

— Și chiar sunteți? insistă Gelu fixând-o curios. De ce, nu e genul dumneavoastră?

— Numai pe un bărbat în genul dumneavoastră l-aș putea iubi nebunește, răspunse ea privindu-l inocent.

— Domnișoară, protestă Gelu, înecându-se cu cafeaua.

— Vedeți, ăsta este defectul meseriei dumneavoastră. O neîncredere permanentă… Iar cu Radu… Dacă v-a trimis să mă convingeți că mă mai iubește și trebuie să ne luăm, spuneți-i că *„all it’s over”,* cum zic supușii reginei Elisabeta.

Gelu o privi chiorâș, își aprinse o țigară, trase câteva fumuri și întrebă:

— Adică, cum să mă trimită el?!

— Știu eu… e un tip cu resurse. Poate sunteți amici și a trimis oficialitatea să-i pledeze cauza. Știa că se apropie sorocul…

— Care soroc? o privi Gelu interesat.

— Pentru turneul pe care mi-l programase: Sfântul Ștefan, vizită la părinții lui și serbarea mamei, Revelionul și inelele de logodnă la Poiana, din nou Predeal pentru Sfântul Vasile și onomastica tatălui, în sfârșit, spectacolul de gală, nunta, de Sfântul Ion.

— Ați uitat Boboteaza, surâse Gelu… Domnișoară, sunteți încântătoare, dar vom glumi altă dată. Acum, vă rog, să-mi răspundeți cât se poate de exact… Când l-ați văzut ultima oară pe Radu Jipa?

— La începutul lui decembrie pe… rămase câteva clipe gânditoare… nu știu… Am văzut un film la Scala și pe urmă ne-am mutat vizavi, la Lido… Era într-o miercuri… Precis, miercuri… De ce, el spune altceva?

— Deci, miercuri patru decembrie, își notă Gelu în carnet. Ce ați făcut în zilele de 6, 7 și 8 decembrie, respectiv vineri, sâmbătă și duminică?

— Pe zilele de respectiv vineri, sâmbătă și duminică și chiar luni am fost la Oradea. Așa că nu sunt eu criminala, am alibi.

— Domnișoară…

— Știu, să fiu serioasă, că altfel schimbați foaia și mă văd într-un interogatoriu de „gradul III”. Asta presupune o acțiune fizică asupra corpului meu, nu? întrebă, fixându-l languros.

— Vă repet pentru ultima oară că nu glumesc.

Duritatea din vocea lui risipi zâmbetul din privirea fetei.

— La Oradea am fost la nunta unei foarte bune prietene. Am plecat vineri la prânz cu avionul de la Băneasa. Am dormit la părinții prietenei

mele. Sâmbătă, nunta, care s-a prelungit până duminică spre dimineață. Duminică am dormit… tot la părinții prietenei, iar luni la prânz m-am întors… Mulțumit?

— Încă nu. Numele persoanelor.

— Domnule, dumneata chiar ești serios?! îl privi Giselle alarmată.

— Foarte.

Tânăra rupse o foaie dintr-un carnet și începu să scrie. Din când în când, ridica privirea sperând să surprindă un zâmbet care să-i certifice că totul nu era decât o farsă.

— Dar ce s-a întâmplat? izbucni ea.

— Se întâmplă că Jipa întârzie cam mult cu întoarcerea de la Hamburg.

— Radu… transfug?! Nu se poate, râse ea, evident ușurată. El e cel mai convingător propagandist al nedezlipirii de glie… Aici ați greșit-o!

Gelu îndoi foaia pe care Giselle scrisese numele arădenilor și o aranjă grijuliu în carnețelul lui.

— Imposibil, continuă Giselle. Imposibil repetat la infinit. Cred orice despre el, dar asta nu… Dar cu cele trei zile care vă interesau, ce era?

— Avem și noi micile noastre secrete, surâse Gelu… Stinse țigara și se ridică… Mulțumesc pentru cafea! Excelentă!

— Cu plăcere și altă dată! Dar nu în interes de serviciu…

— Trebuie să am un motiv ca să vă vizitez, ripostă el cu prudență.

— Ce nevoie aveți de motiv?… A, uitasem că sunteți neîncrezător, deși v-am făcut o declarație.

— O mențineți? întrebă el grav.

— Cine are curajul să-și schimbe declarația făcută în fața miliției? oftă ea.

În fața blocului, agitație: o furgonetă plină ochi cu scaune, mese, saci și, peste toate, un copilaș cu un tablou în brațe. În jur, mișunau

familia și șoferul, iar sprijinită de un oblon era o oglindă ciobită într-un colț. Gelu se opri, apreciindu-și imaginea reflectată: un bărbat înalt, suplu, figură de intelectual rasat. Adică, nimic schimbat față de ultima sa imagine pe care o văzuse în dimineața respectivă în oglinda din apartamentul lui ABC. Și atunci, de unde interesul pe care i-l arătase *„cover girl*-ul" pe care-l vizitase în probleme de serviciu? Astea preferă genul viril sau pe cel cu bani, or el nu făcea parte din nici una din categorii. Să ajungă să stârnească pasiuni? El, căruia nici în tinerețe nu i se întâmplase așa ceva?! Să fi ieșit, în sfârșit, la iveală magnetismul latent pe care și-l știa, dar pe care încă nimeni nu-l observase?! Doamne, ce viață ar fi, se bucură și fixă insistent o tânără care în principiu ar fi trebuit să sucombe sub șarmul lui.

— Unde te uiți, bă aragaz cu patru ochiuri?! îl interpelă juna. Vrei să mă dărâmi?

Gelu își luă ochelarii de pe nas, le șterse lentilele și porni spre stația de troleibuz.

Ajuns la birou, scoase șoșonii și paltonul și se postă în fața ferestrei admirând fulguiala de afară. Gândea și rontăia dintr-un covrig. Tihna îi fu de scurtă durată, pentru că ușa se izbi de perete și în încăpere pătrunse ABC:

— Am găsit-o! declară triumfător… Logodnica… Dragoste mare, dom'le!

— Dragoste, pe dracu! mormăi Gelu și-și trecu limba peste grăunții de sare din matricea pietroasă a aluatului… Am stat de vorbă cu ea. Iubire e doar în mintea inginerului, pentru că totul e… „*over*"… Iar în sâmbăta dinaintea plecării lui Jipa era la Oradea, la o nuntă… Cu altă femeie și-a petrecut el noaptea.

— Poate cu blonda din mașină.

— Asta de unde a mai apărut? se enervă Gelu.

ABC îi povesti cele aflate la Predeal.

— Când l-om găsi pe Jipa, prima întrebare pe care i-o pun e: „Domnule, ce naiba le faci de le

zăpăcești pe toate?” promise Gelu… Pe asta blondă unde Dumnezeu s-o căutăm?

— Logodnica cum e?

— Superbă, murmură visător Gelu… Se pare că aș fi genul ei.

— Nu mă-nnebuni? se hlizi ABC. Ai ajuns să stârnești pasiuni și în timpul serviciului?!… Atenție, băiete, zici că e superbă: asta ori are vreun interes la tine, ori te-a luat peste picior, ori e nebună, ori…

— Ori tu ești tembel, întrerupse Gelu enumerarea… Ți-ai văzut familia?

ABC se posomorî și aprinse o țigară.

— Văzut! Copilul, de capul lui pe pârtie, iar mă-sa alerga zăbăucă pe străzi. Cică are de rezolvat un caz și n-are timp să-l supravegheze pe Filip. Îmi venea să-i dau o mamă de bătaie, noroc că mi-a dat ăl de sus forța să mă abțin! Dom’le, să nu te-nsori, iar dacă totuși o faci, nu lua intelectuală. Au personalitate și chestia asta îți ruinează sănătatea.

Telefonul începu să sune. Gelu ridică receptorul și avu o conversație în care alternau: „Da”, „Bine”, „Desigur”. În final promise că va veni și puse receptorul în furcă.

— Doamna Savu, îl informă pe ABC. Soțul ei s-a întors din spitalizarea vieneză și-și continuă programul de refacere în apartamentul personal. O deplasare până la noi i-ar dăuna, așa că…

— Du-te, du-te, aprobă ABC.

— Ne ducem, precizâ Gelu. Pe drum o să-mi dai povețe din experiența ta conjugală…

Domnul Savu dădu la o parte pledul ecosez care-i acoperea picioarele și se ridică din fotoliu: un bărbat solid, cu trăsături agreabile și zâmbet trist. Maiorii fură invitați să ia loc. Partea feminină a familiei Savu dispăru discret și bărbații își aprinseră câte o țigară.

— Sunt consternat! declară domnul Savu. Ce putea să se întâmple cu Radu?

Maiorii ridicară din umeri și sorbiră din cafeaua, adusă de doamna Savu.

— S-o luăm de la început, propuse Gelu.

— Am plecat duminică seara, iar luni la ora 14 eram la Viena. Speram să ne aștepte cineva din partea firmei partenere, dar n-a venit nimeni. Cât ne-am fâțâit să găsim un hotel convenabil, s-a înserat. Ne-am dușat, ne-am schimbat hainele și am ieșit să mâncăm. Amândoi am comandat la fel: omletă cu ciuperci, salată, bere. La un sfert de oră după ce ne-am întors la hotel, am început să mă simt rău, frisoane, vomă… și pe urmă nu mai știu!

— Cum, nu mai știți? îl privi curios ABC.

— Mi s-a explicat la spital că am fost o zi în comă alergică, urmare a unei puternice intoxicații cu barbiturice… Incredibil! În viața mea n-am luat așa ceva. M-au întrebat de ce am vrut să mă sinucid… Auzi, să mă sinucid! Scoase dintr-un portofel câteva hârtii și le întinse maiorilor… Aici e totul… Diagnostic, fișă medicală, rețete…

Maiorii cercetară cu atenție filele, dar scrisul doctorilor este ilizibil și în graiul matern, darămite într-o limbă din care nu știau o boabă.

— Le ducem noi la institut, propuse Gelu.

Zâmbetul trist se șterse de pe buzele domnului Savu.

— Chiar voiam să vă rog… La spital, când mi-am revenit, a apărut domnul Goldmann, avocatul firmei vieneze partenere. Dânsul mi-a spus că Radu mă adusese acolo și tot el îi anunțase și pe ei. Mi-a urat grabnică însănătoșire, asigurându-mă că nu trebuie să-mi fac griji în privința plății spitalizării, pentru că totul va fi suportat de către firmă.

Domnul Savu se ridică din fotoliu și începu să se plimbe agitat prin încăpere.

— Când am ieșit din spital, m-am dus la firma respectivă să le mulțumesc… I-am stupefiat cu mulțumirile mele: habar n-aveau de prezența mea la Viena… Și, bineînțeles, nu exista nici un

avocat Goldmann printre salariații lor!… Ce ziceți?!

— Zicem că ar fi bine să scrieți o declarație foarte amănunțită cu toată povestea… Jipa, în orele pe care le-ați petrecut împreună, vi s-a părut preocupat, tensionat…? întrebă Gelu.

— Nu. Dispoziția lui era cea obișnuită, adică excelentă. Mi-a povestit de schiul pe care-l făcuse cu o zi înainte la Predeal. Restul drumului a citit.

— Documentele pentru licitația de la Hamburg erau la el?

— Desigur. Doar era șeful delegației. Mi-aduc aminte că i-am propus să mai aruncăm o privire prin material, dar a râs și mi-a spus că niciodată nu fusese mai sigur de succes.

— Bine, domnule Savu. Vom trece mâine să luăm declarația pe care o veți scrie și să continuăm discuția.

Norocul le surâse: când ieșeau din curte, un taxi le apăru în față. Mai târziu, în apartamentul lui Gelu, cu un pahar de votcă în mână, ABC întrebă:

— Ce părere ai?

— O poveste ciudată, dar individul pare sincer.

— Cine să fi plătit spitalizarea?

— N-ai auzit, Goldmann!… Unde să-l găsim?

— Crezi că ne-ar strica o deplasare la Viena? oftă ABC.

Capitolul VI

Frânturi din paginile pe care le răsfoise îi reveneau în minte „…principala întrebare la care trebuie să ajungă pacientul este *pentru ce*?… El trebuie condus spre convingerea că în sine e un mecanism ascuns pe care vrea să-l scoată la iveală și să-l distrugă, ca pe un dușman… A lua cunoștință înseamnă a transvaza din rezervorul inconștient în cel conștient… poate exista în individ o scotomizare[1], adică evitarea cunoașterii realității…”

Vorbe!… Ca o pânză de păianjen, cuvintele țes fraze, sufocându-te. Generalități aplicabile tuturor, guvernate de imponderabilele „dacă” și „poate” și singura concluzie e că fiecare caz e un unicat, o ecuație pe care doar hazardul o rezolvă…

Olga era ingineră prin formație și structură. Prin urmare, detesta casele vechi, mâncărurile cu sos, dantelele și romanele rusești. Într-un cuvânt, complicațiile. E drept, o ajutase și norocul. Nu avusese complexe niciodată, nici măcar în adolescență, fusese scutită de acneea juvenilă, amoruri nefericite și guturai. Era suficient de deșteaptă ca să înțeleagă că nu tuturor li se întâmplă la fel, dar considera că o atitudine rațională te poate scuti de cele mai multe neplăceri care îți strică în mod sistematic dispoziția și tenul.

„Ești atât de sănătoasă, că mă apucă migrena când te privesc”, îi comunicase o dată o colegă care se afla în plină dramă sentimentală. Olga zâmbise, înțelegând subtextul. Ea nu avea niciodată drame. Considera că principalul în existență este forma: psihică și fizică. Făcea prin urmare sport, dormea cu fereastra deschisă, evita volumele din colecția „Romanul de dragoste” și aventurile cu colegii de slujbă. Și totul mersese ca pe roate…

Iar acum, această incertitudine plină de spaimă… Cum era posibil să i se șteargă din minte, ca și cum ar fi trecut peste ea un burete uriaș, o parte din existență?… Ce ascundeau cele opt ore care trecuseră între oprirea în fața acelei alimentare anodine și afurisite, și momentul în care fusese găsită în mașină, cu rezervorul gol?… Era sigură, în străfundul minții sale trebuia să se afle ascuns un motiv grav care făcea ca toate circuitele creierului să se fi blocat. Și ce putea fi atât de grav încât minunata ei rațiune, rodată și unsă ca un motor perfect pus la punct, să se ascundă înspăimântată? Săvârșise ceva odios, pe care subconștientul, dintr-un instinct de apărare, îl învăluia în straturi groase de uitare?… Suferise vreo agresiune monstruoasă, imposibil de suportat?… Fizic, se simțea în forma obișnuită… Atunci, era bolnavă… încetul cu încetul, petele negre se vor înmulți, creierul va ceda copleșit și… Nu, inadmisibil!

Se simțea în stare să lupte cu orice, era incapabilă însă să-și imagineze o existență privată de rațiune. Dar cum să învingi necunoscutul și insesizabilul? Examinând cu toată luciditatea situația, înțelegea că se învârte în cerc și că mereu revenea la punctul de plecare. Era o situație fără ieșire… Sau, dintr-un instinct de apărare, prefera s-o socotească astfel…

Un pasaj din cele citite îi reveni brusc în minte: „…o priză a conștiinței trebuie captată nu rațional, ci afectiv, trebuie trăită și simțită… conform testului viselor simulate ale lui Ferenczi, bolnavul trebuie pus în starea de vis în trezie și condus spre a crede că visul se realizează”.

Oftă, se scutură și privi în jur. Mersese în neștire, cufundată în gânduri, luptând cu fiecare dintre ele, și pierduse noțiunea spațiului și timpului… Vremea se schimbase brusc, cerul înstelat de mai adineauri se acoperise, aerul își pierduse limpezimea geroasă. O înconjura o ceață

moale, lipicioasă. Sub picioare, zăpada nu mai scârțâia energic, ci se lipea învăluitoare, ca nămolul unei mlaștini, iar trâmbe umede opreau privirea și se insinuau în ochi, în gură, încercând parcă să se strecoare până în străfundul ființei.

Privi ceasul la lumina brichetei… unsprezece fără un sfert… Se uită în jur, încercând să se regăsească în ceața din ce în ce mai densă. Avu un zâmbet șters, gândindu-se că ceața asta groasă este exact metafora potrivită pentru starea ei… „Ei, dacă îmi mai vine să râd, nu e pierdut totul”, își spuse, grăbind spre haloul luminos al unui bec…

Când ajunse, recunoscu plină de stupoare alimentara spre care i se îndreptaseră gândurile… „Are dreptate Olimpia, mare lucru și subconștientul! În vreme ce reflectam la mersul în cerc, el, săracul, trecuse la cârmă și mă orienta tocmai acolo unde conștientul ar fi trebuit să mă îndrume”. Se opri în fața alimentarei și privi concentrată vitrina decorată cu borcane de gogoșari și cutii de tăieței. Stăteau ca niște proaste în vitrină și se uitau la ea mute, fără să-i spună nimic. Tot prezentul era mut, iar trecutul… inexistent, sau mai exact se oprea aici, în fața magazinului.

O vagă senzație de amețeală sau de neputință o făcu să se sprijine de zidul prăvăliei. Închise ochii încercând să-și revină. Zăpada de pe streașină îngustă îi răcorea din când în când fața cu o pulbere fină, suflată de micile adieri… Ce liniște… Atunci parcă ploua. Da… se întunecase și ploua…

Lăsase farurile aprinse, coborâse…

„Îmi amintesc picurii de ploaie care mi se prelingeau pe sub gulerul vindiacului și senzația aceea neplăcută. Am intrat în prăvălie. Era doar vânzătorul. Ochii mici, lucioși, zâmbetul acela, jumătate autoritar, jumătate lingușitor… Pe urmă a spus ceva, nu-mi amintesc… Trebuie să-mi amintesc… o obrăznicie… Ceva cu fetițele… M-a

agasat, mă dezbrăca din priviri… Am căutat ceva comestibil, mă grăbeam să ies… Am cerut biscuiți… Am întins o hârtie de 25 de lei… Mi-a dat cinci, ba nu, patru pachete… n-am așteptat să-mi dea restul, voiam să scap de privirile lui… Sigur, așa a fost… Doar și el își amintește… Oare își amintește? Sau, pur și simplu a spus așa, de gura Olimpiei?… Deci am ieșit… S-a luat după mine?… nu, s-a oprit, intra cineva, ne-am încrucișat în ușă… Bărbat, femeie?… Bărbat, s-a dat la o parte, lăsându-mă să trec… Și pe urmă? Ce puteam să fac? Am intrat în mașină?! Sigur, aici lângă bordură, m-a văzut și vânzătorul… cu un bărbat… I-a spus Olimpiei că în mașină era cineva, un bărbat… Poate că a văzut o altă mașină!… Mai era cineva cu mine?… Un bărbat… un bărbat…”

Zgomotul creștea încet ca torsul unei pisici uriașe. Parcă trezită din somn, Olga se desprinse de zid, făcând un pas înainte. Mașina cu farurile aprinse stătea în fața ei lângă bordură.

— Doriți să urcați?

Olga se scutură și zâmbi. Din mașină o privea un bărbat.

— Domnișoară, merg spre Sinaia. Dacă vreți, pot să vă duc…

Se apropie de geamul lăsat și privi atentă. Bărbatul – tânăr și sportiv – părea civilizat. De ce nu?…

— O, vă mulțumesc… Nu știam cum să ajung… Ce noroc…

Înăuntru era cald și mirosea a țigări bune.

— Sunteți foarte amabil.

— Ca toți bărbații, când întâlnesc tinere fermecătoare, râse el.

„Un bărbat brun, țigări Dunhill și *Parole, parole…*” Când mai spusese asta?… Și de ce brun, când idealul ei erau blonzii sportivi… Probabil cântecul…

— *Parole, parole,* fredonă ea în surdină.

Bărbatul îi arătă un set de casete în bordul mașinii.

— E acolo, o casetă Ferrodinamic.

— Sunteți un adevărat vrăjitor.

— Nu-i așa? O melodie romantică… Ca întâlnirea noastră…

— Eu, o misterioasă necunoscută…

— Blondă. Iar eu…

— Un misterios necunoscut… Brun…

— Blond. Poftim, domnișoară. Vrei s-o pui dumneata? E pe la mijloc. E la modă melodia asta.

— O dau mereu la radio, șopti Olga, scoțând pachetul mototolit de țigări.

— Doriți un Kent?

— Vai, dar sunteți un adevărat vrăjitor. Aveți cumva și Dunhill?

Bărbatul râse:

— Știți, noi vrăjitorii din ziua de astăzi, mai avem și lipsuri. Unde spuneați că mergeți?

Olga nu-i răspunse… Din difuzor se auzea vocea aceea bărbătească, gravă, insinuantă… Jurăminte de dragoste… Vorbele cădeau grele, precipitat… Și glasul femeii, strident, disperat…

„…Mi-au plăcut reacțiile dumneavoastră când m-ați văzut în mașină. Vă atrage primejdia! Altă femeie ar fi țipat, ar fi strigat după ajutor… Ați zâmbit… Aveți nervii tari… Conduceți bine, dar cam riscant… Mi-ar plăcea să fim parteneri într-o aventură neobișnuită… Undeva, singuri, într-o cabană înzăpezită…”

Nămeții alunecau ca niște fantome speriate pe marginea șoselei. O lumină licări, undeva departe, în fața mașinii.

— Aproape am ajuns, domnișoară. Unde să vă las?

Olga tresări. Deschise ochii… Privi prin parbriz. Drumul se întindea în față, decupându-se treptat în beznă. Părea cunoscut…

Bărbatul?… …parcă se juca cu o brichetă, masivă, plată… Fața i se zărea greu în întuneric,

doar anumite părți apăreau cu limpezime: păr brun, tuns scurt, sprâncene îmbinate, fruntea tăiată sever, luminată de jos de flacăra brichetei, așa încât obrajii și gura rămâneau în umbră…

„Luați-o drept, la vreo sută, două sute de metri la stânga. Atenție, derapează… Drace, ce beznă… Ăștia se culcă odată cu găinile… Băgați într-a doua, e destul de pieptiș… Acum, încet… Este ultima casă, aproape în pădure. Cel puțin așa mi s-a spus… Un gard verde de fier… E lumină… Da, aici trebuie să fie…”

— Aici! țipă Olga.

Mașina oprise brusc. Bărbatul de la volan o privi mirat.

— Ce-i cu dumneavoastră, vă este rău?

Cu o privire năucă, Olga fixa, ca-n transă, gardul verde.

— Nu vă simțiți bine?… Vă conduc. Pare să nu fie nimeni acasă. Lumina e stinsă… Prietenii dumneavoastră s-or fi culcat.

— Da, e întuneric. Olga căută o țigară și mototoli pachetul gol. Puteți să-mi dați o țigară?

— Cu plăcere… Să deschid geamul? Poate, aerul curat…

— Mulțumesc. Trase cu sete fumul tăios care îi fulgeră plămânii. Își trecu palma peste ochi, apoi privi din nou curtea în care se ghicea casa întunecată.

Smuci portiera, ieși cu greu și se opri, trezită de aerul rece. Bărbatul ocoli mașina și o prinse de braț, susținând-o. Olga porni cu pași de automat, împinse poarta care se deschise cu un scârțâit strident. Înaintară pe alee. Casa, pe care margaretele din cioburi colorate luceau stins în lumina farurilor, se înălța tăcută.

— Aici, în stânga, trebuie să fie o fereastră.

— Da, este, mergem acolo?

Un țipăt neașteptat țâșni din pieptul femeii. Bărbatul se răsuci, căutând alarmat motivul spaimei. Olga, cu ochii închiși, părea încremenită.

— Ce e, ce vi s-a întâmplat?

— Ah, lumina… lumina asta insuportabilă.

— Bine… dar e întuneric!? Vreți să bat?

— Nu, nu acum… altă dată… atunci…

Bărbatul o privea consternat. Fereastra arunca spre ei o privire oarbă, ca un ochi acoperit de albeață. Strigătul ei spărsese liniștea, stârnind câinii din vecini. Undeva, la o casă, se aprinse o lumină, o siluetă se ivi în prag.

— Să mergem, aici nu-i nimeni. Să vă dea ceva, un pahar cu apă, să vă liniștiți.

Olga se lăsă purtată de brațul bărbatului. Când ieșiră din curte se opri, respiră adânc și se desprinse ușor.

— Nu am nimic. Iertați-mă.

— Ce s-a întâmplat, dom'le? se interesă o voce groasă.

Lumina unei lanterne jucă câteva clipe pe chipurile lor.

— Domnișoara a venit aici… la rude sau la prieteni… S-a simțit rău… Și nu-i nimeni acasă…

— Păi, cum se vede. Domnul doctor n-a venit de astă vară.

Olga culese de pe gard zăpada moale și înghiți lacomă. Senzația de frig îi arse cerul gurii, gâtlejul. Ușurată, tuși, apoi întrebă:

— Cine spuneați că este proprietarul vilei?

— Cum, cine? Domnul doctor Eusebiu Pavel. De la București… Nu-l cunoașteți?

Vocea devenise bănuitoare. Lumina lanternei se ridică din nou spre fețele lor.

— Cred că… În fine, avem prieteni comuni, îngăimă Olga… Și chiar, n-a venit din vară? Sunteți sigur?

— Ei, sigur! pufni vocea. Foarte sigur. Și nici nu vine până după Bobotează. Mi-a dat telefon pe la începutul lui decembrie să mă roage să mai aerisesc din când în când și să dau drumul la gaze, să se dezmorțească odăile.

— Aveți cheile de la casă? tresări Olga.

— Ne ajutăm și noi ca între vecini, ignoră bărbatul întrebarea.

— În prima sâmbătă a lui decembrie, insistă Olga… Poate niște prieteni de-ai dumnealui…

Bărbatul ridică din umeri, stinse lanterna și o băgă în buzunarul șubei:

— Nimeni. Bună seara.

— Fiți bun, se repezi Olga… Aveam o treabă urgentă cu domnul doctor… N-aveți adresa lui din București?

— Undeva prin Dorobanți, ezită bărbatul… Căutați-l la Policlinica artelor… Acolo lucrează…

* * *

— Și tipu'? Ce-ai făcut cu el?

— Care tip?

— Păi, cel cu mașina.

Olga râse voioasă:

— Olimpia, ești incomparabilă… Eu îți povestesc o reușită extraordinară a testului lui Ferenczi, și tu… M-a dus până la gară – foarte civilizat – mi-a sărutat mâna și a dispărut din viața mea… De fapt, cred că s-a bucurat că a scăpat așa ușor, îți dai seama că era convins că are de-a face cu o nebună autentică…

— De, spuse Olimpia cu îndoială.

— Ascultă, și tu mă crezi nebună?

— Nu, dragă, deloc. Mai vrei puțină cafea?

Discuția avea loc în camera Olimpiei, în dimineața zilei următoare. Olga venise pe la 8, proaspătă și zâmbitoare, și-i înșirase la iuțeală această poveste abracadabrantă. Bine cel puțin că urechile fragede ale junelui Filip fuseseră cruțate: acesta, foarte prins de frumoasa Ancuța, plecase cu noaptea-n cap la întâlnirea de pe pârtie… Mare noroc cu spiritul de independență al tinerei generații!

— Dacă ar fi să discutăm la calm aventurile tale…

— Dar asta și vreau. Chiar nu înțelegi cât de ușurată sunt?

— Bineînțeles. Mie mi se zbârlește părul când mă gândesc. Parcă ar fi o poveste cu fantome.

— Dimpotrivă, a fost vorba de o stare oniroidă, grefată pe realitate.

— Poftim?!

— Ei, asta-i bună. Citez chiar din cartea pe care mi-ai dat-o.

— Păi, acolo era vorba de psihanaliză, refulări, transfer. Un fel de discuție lungă și tihnită în care jonglezi cu simboluri și instincte. Iar tu te apuci să pui în practică, cu necunoscuți, mașini și casetofoane, litera cărții! Nu e sănătos, scumpo. Păi, unde am ajunge dacă tot ce citim o să și facem? Glumă, glumă, dar…

— Sunt foarte serioasă. Nu pot să-mi explic clar cele întâmplate. Probabil, refăcând condițiile serii aceleia, am declanșat niște reflexe în subconștient. Important este că a existat acel bărbat, există și casa. Deci, a fost ceva.

— Dacă acolo s-ar fi întâmplat ceva grav, ar fi aflat miliția.

— Poate că doar pentru mine a fost grav. Oricum, voi afla.

— Vei afla, vei afla… Cum, aș vrea să știu?

— Simplu. Prin doctor. Eusebiu Pavel, Policlinica artelor.

— Și chiar te duci la el? o privi admirativ Olimpia.

— Maestre, să abandonez psihanaliza taman când mi s-a deschis apetitul? o privi mustrător Olga. Chiar nu mă crezi în stare să dovedesc un biet doctor, care pe deasupra mai și are legături cu artele?

— Dragul meu Watson, fii prudent. Păcat că trebuie să rămân aici. Nu că mă laud, dar am oarecare experiență… Și atunci, eu ce să fac?

— Schiază. Face bine la… ten…

— La siluetă, voiai să spui. Voi supraveghea casa… Și pe vecin, bineînțeles. Pare o figură dubioasă, decretă ea și-și aprinse o țigară… Ai luat adresa?

— Mesteacănului 5. Și copilul, ce faci cu el?

— O, are resurse nebănuite. Se descurcă el. Lasă-mi numărul de telefon. Uite-l pe al meu. În patru, cinci zile vin la București. Dacă e ceva urgent, trimiți o telegramă.

Olimpia îi strânse mâna „bărbătește”, o privi cu înduioșare și-i ură cu glas tremurat:

— *Vaya con Dios, darling.*

* * *

Sala de așteptare a unui cabinet medical constituie un tipar bine cunoscut literaturii secolului; apare discret în literatura franceză, ajunge la înflorire în cea engleză, se afirmă într-un spirit novator în proza rusească și strălucește în romanele fluviu americane. Ce am mai putea adăuga în cazul special al Policlinicii artelor, în acea zi din iarna anului 1980 și…?

Poate ar trebui să vorbim despre mijloacele de propagandă audiovizuală… În locul binețiutelor reviste care sunt răsfoite nervos de pacienții de pe alte meridiane, aici se introdusese o inovație spectaculoasă: pe zidurile vopsite în culori pastelate se răsfățau desene cu linii gingașe, dar în culori mobilizatoare, înfățișând câteva teme esențiale din viața medicală a capitalei: un morcov uriaș și foarte proaspăt îmbrățișat de o tânără încă și mai proaspătă, din gura căreia ieșeau cuvintele: „morcovii – izvor de sănătate”. Mai într-o parte, un bețiv cu fața rumenă, din ale cărui buzunare ieșeau două sticle pântecoase, declara: „alcoolul, cea mai nocivă otravă”; mai era și o imagine foarte interesantă, în care apăreau tot felul de muște supradimensionate, având ca text: „insectele, cărăușii microbilor”. Peretele din față era ornat cu

o lozincă impunătoare „Lucrători din domeniul sanitar, să sporim productivitatea cu sută la sută!”.

Sub mijloacele de propagandă se aflau vreo zece, cincisprezece pensionari… Se făcea conversație, se tricota, se arătau poze de familie… Într-un cuvânt, o atmosferă destinsă, prietenească… Bolile și beteșugurile de tot felul păreau exorcizate de glasurile molcome care comunicau tihnit simptome, medicamente și ceaiuri, rețete de chec și ora cea mai potrivită pentru a găsi cașcaval la Leonida… Era ca un fel de club în care mereu aceiași oameni vin la oră fixă, se văd, se cunosc… Din când în când, mai ieșea unul din cabinet, mai intra altul… Și la răstimpuri regulate apărea o femeie care ștergea linoleumul cu un șomoiog ud, înnoroiat, bombănind ceva…

Singurul element distonant îl constituia tânăra care apăruse pe la mijlocul dimineții, tulburând cu totul atmosfera. Era o adevărată sfidare, atât prin sănătatea ei evidentă, cât și prin vârstă. Bătrânii o primiră neliniștiți. Știau, din experiență, că tineretul este nerăbdător, așa că o informară că se intră numai în ordinea numerelor de pe biletele eliberate de tovarășa de la fișier. Dânsa are bilet? N-avea, dar avea o urgență. Corul pensionarilor protestă vehement și se trecu la măsuri eficiente pentru păstrarea ordinii și legalității: numerele ce urmau să intre, prin rotație, se postară în fața ușii, de strajă… Așa că toată atmosfera se dusese dracului. Conversațiile încetară, unii ațipiră, pe alții îi înnegurară gândurile despre boală și singurătate, iar câțiva, cei mai vigilenți, n-o scăpau din ochi pe tânăra care se foia ca o fiară în cușcă, bătea din picior, își consulta mereu ceasul. Ba chiar, la un moment dat, cu un gest sfidător scoase o țigară pe care o aprinse tocmai sub afișul în care un individ subnutrit, cu figură cenușie și privire disperată, strivea sub picior un pachet de țigări, declarând: „Vreau să trăiesc!” Asta se întâmpla în

partea stângă a afișului, în dreapta, același individ, împlinit la trup, cu privirea optimistă și culori în obraji, moraliza un puștan care ascunsese un chiștoc aprins la spate: „Fiecare țigară îți scurtează viața cu șase minute!” …într-un târziu, tânăra observă că rămăsese singură.

Se duse spre ușa cabinetului, se opri nehotărâtă, apoi respiră adânc și apăsă pe clanță.

Doctorul scria ceva într-un registru și părea plictisit de moarte.

— Numele, prenumele, adresa.

Tânăra nu răspunse; înaintă câțiva pași, fixându-l cu un soi de înverșunare tăcută.

— Numele, prenumele, repetă doctorul, nedezlipindu-și privirea din registru.

Făcând un gest nervos, ca și cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare, fata rosti cu un anume automatism:

— Zissu Olga, Ilioarei 45, bloc B, scara II, apartament…

Ochii i se mișcau iute detaliind chipul doctorului: fața pătrată, bine rasă, părul tuns scurt, cu fire albe… silueta îndesată, mâinile cu degete butucănoase.

— Păi, nu țineți de noi… Mergeți dumneavoastră la…

Bărbatul ridică ochii, privirea obosită se însufleți, căpătă o sclipire apreciativă. Se lăsă pe spătarul scaunului, scoase din buzunar o țigară mototolită pe care o bătu de cristalul biroului.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară… ezită, privi în registru… domnișoară Zissu?

Olga se apropie de birou, se aplecă până când fața i se găsi la aceeași înălțime cu aceea a bărbatului.

— Mă cunoașteți? Priviți-mă bine, mă cunoașteți?!

Bărbatul tresări, țigara îi scăpă printre hârtiile de pe masă…

— Nu înțeleg. Ce doriți, domnișoară?

Femeia, în aceeași poziție incomodă, rosti, articulând cu grijă cuvintele:

— Vă amintiți? V-am dus cu mașina acum trei săptămâni… Era noapte…

Bărbatul se ridică și se îndreptă nervos spre fereastră. Scotoci din nou după o țigară, o scoase, o aprinse, trase un fum.

— Nu cred. Exclus. Probabil mă confundați.

Femeia își îndreptă trupul. Scoase și ea o țigară și se așeză pe scaunul din fața biroului.

— Doctore, este foarte important pentru mine. V-am dus cu mașina mea la Sinaia, la vila dumneavoastră.

Bărbatul o privi din ce în ce mai uimit:

— Extraordinar. Chiar am o casă la Sinaia. Numai că… în mod sigur nu eram eu. N-am mai fost la Sinaia de astă vară. Totuși, este uimitor… de unde știți dumneavoastră…

— Păcat… Speram că ați fost dumneavoastră. Atunci totul s-ar fi lămurit. Vreți să-mi dați un foc?

Se apropie de ea, oarecum șovăitor. Aprinse bricheta, apropiind-o de țigara fetei. Aceasta avu o reacție neașteptată. Îi încleștă mâna, privind fix flacăra brichetei. Corpul i se încordase țeapăn, ca tetanizat. Doctorul, speriat, încercă să-și smulgă mâna. Bricheta căzu, stingându-se. Fata se moleși, ghemuindu-se pe scaun. Își apăsa palmele pe ochi.

— Domnișoară, vă e rău? Să vă dau un calmant?

— Nu, mulțumesc. Nu-i nevoie. De la spital mi-au dat o sacoșă plină. Iau în fiecare seară, să pot adormi.

Răsuflă adânc și deschise ochii. Privind fața speriată a celuilalt, nu-și putu stăpâni un hohot mic, nervos.

— Doctore, nu-s nebună. Mi s-a întâmplat însă o chestie bizară. Vă rog să mă scuzați. Cert este că am avut o amnezie. Atât îmi amintesc. Am dus acum trei săptămâni la Sinaia, în strada Mesteacănului nr. 5, un bărbat… Nu-mi amintesc

cum arăta… Cum casa de acolo e a dumneavoastră, am crezut că…

Doctorul pufni nervos.

— Casa mea este într-adevăr la adresa asta. Dar nu aveai cum să duci pe cineva acolo. E încuiată, nelocuită…

— Nu, nu. Sunt sigură. Era o fereastră luminată… Poate niște prieteni de-ai dumneavoastră au venit să-și petreacă weekend-ul… Sâmbătă, șapte decembrie…

— Șapte, șapte, mormăi doctorul, răsfoind paginile unei agende… Poftim, eram sigur, am fost de gardă la spital. Iar pe amici nu obișnuiesc să-i invit decât când sunt și eu acolo… O privi câteva clipe și continuă pe ton blând… E o confuzie, domnișoară…

— Am dus pe cineva acolo, se încăpățână Olga. Și-mi amintesc precis fereastra luminată.

— Foarte bizar… În fine, cine știe… Poate vreun hoț… Am să verific…

— Un hoț care face autostopul în Predeal pentru a ajunge la locul faptei în Sinaia, murmură ea neîncrezătoare… Nu… Era așteptat… Fereastra…

— Luminată, mormăi doctorul și începu să strângă hârtiile de pe birou.

— Și știu ce s-a întâmplat, continuă Olga pe ton precipitat. Adineauri, când îmi aprindeați țigara… Vă rog să mă iertați… V-am speriat…

— Nu e vorba de nici o sperietură. Dar vii dumneata, o necunoscută, și…

— Doctore, adineauri, cum spuneam… Am văzut exact ce s-a întâmplat… Am alergat după bărbatul acela, cine o fi… Știu. Am alergat pe alee… voiam să-i dau bricheta. Își uitase bricheta… Un Ronson. Asta e. Am revăzut scena, ca și cum s-ar fi întâmplat acum.

Doctorul o privi cu îndoială, vru să spună ceva, apoi oftă obosit.

— Domnișoară, îmi pare rău, dar n-am cum să vă ajut.

— Totuși…

— Luați câte un calmant… Acum, mă scuzați, e târziu, consultațiile s-au terminat. Mă grăbesc.

Olga îl privi lung, apoi se sculă, își potrivi cureaua genții pe umăr, îi zâmbi frumos și ieși. Pe hol se opri în fața unei lozinci pe care o citi cu atenție: „Oameni ai muncii din domeniul sanitar, să ne înscriem cu toate forțele…” Pe lângă ea trecu o femeie elegantă într-o blană scumpă, răspândind un miros pătrunzător de garoafe. Intră pe ușa rămasă întredeschisă…

— Servus, iubito. Hai să-ți spun una bună. Ai văzut-o pe aia care a ieșit?…

Ușa se închise cu un trosnet sec.

„Avea dreptate scumpul și necunoscutul doctor să vrea să mă vadă plecată…”

* * *

A doua zi se duse la slujbă. Se sculă la șase, făcu conștiincios jumătate de oră de gimnastică în fața geamului deschis, apoi un duș rece. În oglinda liftului se privi atentă. Fața bronzată cu buze rotunde și tari, ochii limpezi, șuvițele deschise care se încolăceau în jurul gâtului puternic… Schiță un zâmbet, admirându-și dinții albi, cu smalțul lucios. Curată, sănătoasă, în formă… Apele mâloase în care o aruncaseră cele două pastile de somnifer rămăseseră undeva, în amintire… Mai avea o săptămână de concediu, dar simțea nevoia unui hamalâc organizat în care să se arunce cu trup și suflet…

Când terminase stagiatura, sprijinindu-se pe o origine sănătoasă, o minte sănătoasă și niște relații la fel de sănătoase, se transferase într-un institut de cercetări. N-o entuziasma știința pură, dar oricum, o considera preferabilă transhumanței spre cine

știe care șantier al patriei. Ca peste tot în viață, și într-un institut de cercetări acționează legea compensațiilor: bani mai puțini, dar serviciu lejer. În profesia ei, femeile care optau pentru cercetare erau ori urâte și deștepte, ori tinere și frumoase. Categoria a doua, din care făcea și ea parte, era destul de slab reprezentată și tocmai de aceea la mare preț. Fusese primită cu brațele deschise – la propriu și la figurat – de savanții de gen masculin. Cum, este știut, cercetarea predispune la reverie, dânșii, de la mic la mare, se visau poposind în patul ei. Câțiva, mai îndrăzneți, chiar încercaseră să transforme visul în realitate, dar ea reușise printre slalomuri pline de diplomație să evite aventurile de serviciu. Doar șeful, un holtei mai bătrâior care nu trăise decât pentru îmbunătățirea calității betonului armat, odată cu apariția ei se lăsă pe tânjeală cu știința, asaltând-o cu insistențe de licean îndrăgostit. Romantismul târziu al șefului se repercută negativ în întregul colectiv: dispărând interesul științific al liderului, dezinteresul îi cuprinse și pe ceilalți. Planul de cercetare era în pericol, asta n-ar fi prea grav, dar, în acordul global, orice nerealizare înseamnă o penalizare. Cu o lună înainte, în absența șefului, colectivul se întrunise într-o ședință fulger, analizând implicațiile financiare ale situației create. La concluzii, o somaseră ori să cedeze insistențelor amoroase ale șefului, ori să se transfere. Erau singurele soluții, spuneau experții, pentru ca șeful să redevină savantul preocupat de calitatea betonului, iar ei să-și ia salariile nediminuate. Deși i se explicase că din fericirea colectivului decurge fericirea personală a fiecăruia, ceruse un „*time-out”* de gândire. Hazardul i-l prelungise, iar acum, statutul de amnezică o elibera de interesele colectivului… O întâmpinară priviri curioase – aflaseră despre sejurul la „Central” – dar civilitatea opri întrebările indiscrete. Și apoi, nevroticul cu patalama trebuie menajat, el este

piatra de încercare pentru conducerea colectivă a oricărei întreprinderi: poate să spună orice și oriunde fără teama de a fi bubuit pe diferite linii de respectivele organe…

Pe la amiază se simți cuprinsă de o neliniște chinuitoare. Avea senzația că pereții se strâng, că planșetele și hârțoagele o privesc scormonitor. Aerul plin de praf îi usca plămânii și o persecuta gândul confuz că a uitat ceva foarte urgent care trebuia neapărat făcut. Sufocată, smulse vindiacul din cuier, mormăi ceva despre niște analize și coborî în goană treptele…

Strada bucureșteană, agreabilă primăvara și magnifică toamna, era de-a dreptul hidoasă sub ploaia amestecată cu zăpadă murdară. Mulțimea aceea, care indiferent de oră și anotimp mărșăluiește amestecându-se cu mașini, milițieni și tarabe, se strecura zgribulită și tăcută, stropită de jerbele de apă murdară pe care le ridicau nepăsători șoferii. Oamenii evitau morocănoși bălțile, se opreau la vreo coadă, se îngrămădeau în autobuzele rare. Olga se simțea însă ca un elev care a chiulit de la ora de matematică și, ronțăind un covrig uscat, privea cu plăcere vitrinele, cele mai multe, din păcate, în curs de amenajare… Pe bulevard, înghesuială multă. Se apropie rând pe rând de locurile în care mulțimea se învălmășea cu predilecție – dat fiind că unde-i coadă e și ceva bun, n-are importanță ce, omul propune și hazardul dispune – și află că se dădea cașcaval, glucoză și langoși cu brânză. Cum era într-o dispoziție în care predominau pofte ale spiritului, renunță cu destulă ușurință. Alese deci cultura. La drept vorbind, avea chiar de unde alege. Mai întâi căzu în *„arrêt”* ca un copoi în fața prepeliței lângă un cinematograf care propunea publicului un nou film românesc, „Bocet vesel”. Hm, bizară combinație… bocet, înțelegea ea – o dramă probabil, ceva sumbru și puternic, cu muzică concretă și costume populare stilizate, dar ce căuta aici „veselia”?!… Să fie o

satiră, în care sunt înfierate bocitoarele de profesie, cele ce din durerea semenilor se căpătuiesc cu mașini și vile?! Cercetă pozele-reclamă, dar nu o lămuriră cine știe ce. Actorii aceiași, îi văzuse evoluând în slujba Thaliei și a Melpomenei. Decorul, la fel de cunoscut, aceleași case cochete de țară din ciment și prefabricate, același apartament care pare să fi satisfăcut pentru totdeauna năzuința scenografilor de reflectare a realității. Oricum, n-avea rost să riște, mai ales în situația ei confuză. În fața cinematografului Patria era omor curat. Doar miliția călare lipsea. „Salamandra" deslușI ea de la distanță titlul care polarizase interesul miilor de bucureșteni. Din gloată se smulseră două tinere în costume de camuflaj – ținută adecvată de fapt probei prin care trecuseră – cu părul vâlvoi, transpirate, cu rimelul amestecat cu albastrul pleoapelor – dar evident victorioase… „Tu, eu l-am văzut de trei ori. Da mai vreau să-l mai văd o dată și singură, să mă pot bucura în tihnă"… „Am auzit că e una mortală, doi metri și patruzeci de kile"… „Mda… Merge… Dar să vezi ce scene trăznet. Ce să-ți spun, când îi pune electrozii și el începe să bâțâie, e teribil… Și când vine ăla mare, n-am înțeles dacă era doctor sau asistent, dar era în halat, și-l aruncă pe sfrijit pe geam… Abia aștept, tu…"

Și ea care se credea nebună! Doamne, unde s-or fi ascuns oamenii normali, că de nebuni dai peste tot… Oricum, de coșmaruri occidentale în Eastman color n-avea nevoie, avea coșmarurile personale.

În cele din urmă hotărî că cel mai bine ar fi s-o ia spre casă… Se dovedi că optimismul și condiția fizică îi erau totuși în ordine și, legănată dulce între spinările care miroseau a câine ud, se pomeni în Berceni, apoi în dulcele cămin materializat într-un impozant C3 de forma unei suprapuneri fragile de cutii de chibrituri… Olga era alergică la mirosuri. Trecea prin adevărate

suplicii ori de câte ori se insinuau pe sub ușă damfuri de ceapă prăjită ori de pește de la vecini. De aceea, când intră în holul strâmt cu mochetă cenușie, se opri intrigată. O mireasmă grea de garoafe o izbi drept în frunte.

De unde naiba venea parfumul ăsta, pipărat, dens, ca și cum un braț zdravăn de flori ar fi zăcut pe undeva, într-un vas cu apă neprimenită?… În cameră, mirosul era și mai puternic… Poate venise cineva, un bărbat care o aștepta cu brațele pline de flori, ori vreo prietenă care uitase de mania ei… Imposibil, nimeni nu avea cheia… Din ce în ce mai intrigată, făcu rondul apartamentului. Pustiu, liniște și miros de garoafe. Totul părea în ordine, la locul lui – de altfel nici nu era greu de controlat, cele câteva fotolii, canapeaua și masa care-i slujea de birou se vedeau dintr-o privire… Să fi intrat vreun hoț? Nici n-ar fi fost cine știe ce efort, întotdeauna neglijase să-și pună yală ori vreo broască mai sofisticată. Ce să-i fure? Sărmanul hoț, ce dezamăgit ar fi în casa asta pe jumătate goală, fără agoniseala ce umplea până la refuz apartamentele obișnuite… Și pereții, la fel de goi. Doar un afiș cu un balon roșu de la expoziția unui caricaturist la modă și două icoane pe sticlă pe care i le oferise un flirt care lucra pentru fondul plastic. Cercetă totuși, într-o doară, caseta de metal în care își ținea cele câteva bijuterii fără valoare: toate erau la locul lor. În dulap, frumos înșiruite pe umerașe, bluzele, cele câteva rochii pentru ocaziile în care era imposibil să se prezinte în eternii ginși. Totuși… se uită gânditoare la o jachetă mai veche: unul din buzunare, cu căptușeala afară, arăta că o mână neglijentă cotrobăise pe acolo… Curios, din ce în ce mai curios. Ce hoț bizar… intră, parfumează totul cu miros de garoafe și iese la fel de sărac – ori de bogat, parcă mai poți să știi cu hoții din ziua de azi?!

În ciuda lucidității și a stăpânirii de sine de care dădea în general dovadă, un fior de neliniște o

cuprindea într-un mod evident, deși încerca să-l ignore. Renunță la investigații și porni hotărâtă spre bucătărie. Hoț, nehoț, ar fi cazul să mănânce… un ouț moale, cu țelină rasă? Asezonată cu un strop de ulei-amestec, care îi va da un gust parșiv de pește… Zâmbind, dădu să arunce cojile în cutia de gunoi. Ridicând capacul, rămase uimită: printre resturi se zărea un șervețel mototolit, pătat cu… sânge!… Nu, era doar ruj de buze, de un roșu intens. Luând șervețelul cu două degete, îl apropie de nări. O mireasmă ușoară de garoafe se împrăștia din hârtia mototolită… Hoțul era o femeie?!

După vreo oră, în care efectuă în cele două camere o percheziție atât de amănunțită încât ar fi umplut de invidie orice specialist, fu silită să facă un scurt bilanț al cercetărilor. Concluzia era clară: nu-i lipsea absolut nimic! Ba dimpotrivă, descoperise cu această ocazie un inel pe care-l pierduse cu vreo doi ani în urmă, căzut în spatele toaletei, vreo cinci batiste rătăcite prin cele mai curioase locuri, o colecție de nasturi însumând 15 piese și câteva monede. Sub dulapul din bucătărie găsise două cepe și trei morcovi chirciți, iar, în dulap, sub un teanc de prosoape, un pachet de scrisori de la un iubit din studenție. Prin urmare, ceva rezultate avusese. Din păcate, ele nu puteau să-i atenueze neliniștea.

Prăfuită, asudată, cu o ceașcă de ceai în mână, privea îngândurată șervețelul mânjit de ruj. Cum naiba ajunsese acolo? Și mirosul acela… Trase aerul pe nări, dar de data aceasta nu se mai simțea nimic. Să fi fost o simplă impresie? Cine avea interesul să intre în casa ei și, mai ales, pentru ce?

Se întunecase. Geamurile blocului vecin, luminate, lăsau să se vadă scene tihnite, cu bărbați, femei și copii care se mișcau alene, ca pe o uriașă scenă de teatru. Cu fruntea rezemată de geam, Olga privea, sorbind din când în când din ceaiul răcit. La o fereastră – era probabil bucătăria – se

zărea un bărbat care mânca. Prin încăpere – care se ghicea caldă și curată – o femeie se învârtea grijulie. Trecând pe lângă bărbat, îi încolăci gâtul cu brațul și-și lipi obrazul de umărul lui. Dacă ar fi fost vară și geamurile deschise, s-ar fi auzit râsetele lor. Olga se întoarse cu spatele la scena aceea care o emoționase. Era un regret, invidie?… Privi camera ei: câteva mobile, pereții goi. Lumina, prea puternică, dădea încăperii aspectul unui decor părăsit de actori. Poate ar fi timpul – suspină ea – să intre în rândul oamenilor: un bărbat, vreo doi copii, câteva kilograme în plus, sacoșa în mână și grijile obișnuite i-ar alunga la iuțeală angoasele și restul de gărgăuni mai bine decât orice tranchilizante!

Soneria telefonului o făcu să zâmbească. Glasul destinului! Să fie oare cel menit să-i facă dorității copii și să-i scoată un număr suficient de peri albi pentru a o pune în rândul lumii?

— Alo… Domnișoara Olga Zissu?

Vocea era virilă, promițătoare.

— Chiar ea…

— Ce noroc am avut… Te-am căutat mereu. Credeam că am notat numărul greșit.

— Alo, cine este?

— Dan Opreanu. Vă amintiți, nu?! La Predeal… M-ați dus cu mașina la prietenii mei, la Sinaia… Mă auziți?

Olga lăsă receptorul să cadă pe măsuță. Privi aiurită în jur. Pipăi orbește, găsi ceașca, bău cu sete. Apoi se repezi la telefon, și începu să strige în receptor:

— Dan… Dan Opreanu, nu-i așa?… Exiști deci…

Râsul bărbatului gâlgâi în receptor:

— Bineînțeles că exist… și mă bucur că nu m-ai uitat. Olga, n-am lăsat atunci, în mașină, o brichetă?…

— Da, sigur că da, se precipită ea.

— Dumnezeule, mi-ai luat o piatră de pe inimă… Ai vreun program în seara asta?! Aș vrea să te văd… Sunt la Brașov, vin cu o delegație la București. Trenul sosește la 20:30. Mă aștepți la capătul peronului.

— Dan Opreanu… Deci așa te cheamă, murmură Olga.

— Dan Claudiu Opreanu, râse el… Scuză-mă, mi se termină fisele… Mă aștepți, de acord?!

— Cu nerăbdare, surâse ea.

— Dar fără flori, completă Dan… Nu uita bricheta! Sărut mâna!

La naiba cu toate gândurile aiurite! Bărbatul existase, exista, avea și un nume. Și peste trei ore avea să-l vadă. Și avea să-i spună că nu este nebună. Închise ochii, strângând pleoapele. În întuneric se distinse o față, părul brun, tuns scurt, sprâncenele îmbinate; flacăra brichetei lumina de jos, făcând să se decupeze fruntea tăiată sever, lăsând în umbră obrajii și gura. Bricheta… o brichetă Ronson, de aur, cu un relief în formă de trifoi… „Este *port-bonheur*-ul meu… Nu mă despart niciodată de ea, mi-e teamă să nu am vreun ghinion…” Alergase să i-o dea… Sigur, vedea brazii întunecați, simțea ploaia înghețată pe obraji… Într-o parte, în stânga, o pată de lumină pe verdeața udă… Nu!

Strigătul o trezise. Se uită buimăcită în jur. Oh, pereții aceia atât de cunoscuți… Un balon roșu, enorm, printre norișori albi, roz… Își privi mâinile tremurătoare. Ceașca clănțănea mărunt pe farfurioară. Dumnezeule, din nou! Și ce țipăt! Ce-or fi zicând vecinii? E complet nebună! Să aibă răbdare! Peste trei ore va vorbi cu el, îi va spune totul, va afla ce a fost, de unde venea spaima asta nebună, orele albe, senzația că se zbate într-o ceață înăbușitoare și primejdioasă. El va râde, desigur, și la telefon a râs, deci nimic grav nu se produsese atunci, normalitatea lui fusese fără echivoc. Va lua

bricheta, va aprinde două țigări, una i-o va da ei, vor fuma, vor vorbi, și, poate…

Bricheta! Unde poate fi bricheta?…

…Gara de Nord era mohorâtă și întunecoasă. O mulțime de oameni preocupați, grăbiți umpleau peroanele, se îngrămădeau la Informații, supravegheau neliniștiți bagajele și copiii care se târau cu ochii aiuriți de nesomn. Rumoarea aceea specială a zecilor de voci care se pierd într-un zgomot confuz era reverberată de acoperișul de sticlă cenușie. Vocea, care din vreme în vreme se auzea prin megafoane, părea să psalmodieze cuvinte neînțelese… poate spunea *„partir c'est mourir un peu"*... poate anunța trenuri care veneau de nicăieri ori trenuri care nu voiau să mai vină… Lume, lume multă, amestecată, țărănci cu copii și desage, soldați în termen bocănind greoi și râzând sfios în palmă, indivizi cu identitate confuză și priviri furișate…

Fata înaltă, subțire, dreaptă atrăgea privirile ostenite. Părul îi strălucea viu și avea pe buze zâmbetul nerăbdător al celei ce vine la prima întâlnire. Se învârtea prin fața vitrinelor, privea ceasul de la mână confruntându-l mereu cu ceasurile mari, rotunde, agățate deasupra peroanelor… O remarcă și bătrânul milițian care patrula prin mulțimea amestecată. Ochiul lui format îl observă și pe tânărul curățel care luase urma fetei… Numai că el recunoscu sub surâsul cuceritor pe Gică Matache zis „Ceferistul", cunoscut *pickpoket* specializat în căile ferate. Și cum ochiul versat al milițianului văzu că Gică privea mai mult poșeta decât picioarele fetei, lucru neobișnuit dacă ținem seama de faptul că picioarele erau lungi, zvelte și se modelau foarte sugestiv prin blugii strâmți, oftă bătrânește și-și spuse că e cazul să se țină prin preajmă, nu de alta, da' să nu dea fata de bucluc… Și se postă lângă ea… Trenul anunțat se ivi duduind impresionant, se opri cuminte lângă peron și din el începu să

curgă valul pasagerilor. Milițianul observă că Gică – remarcându-i probabil prezența – se făcuse nevăzut. Mulțimea se rărise și, curios, se întrebă cum o fi arătând bărbatul pe care-l aștepta făptura asta care și lui, om în pragul pensiei, cu două fete inginere, la casele lor, îi mersese la inimă. „Dane!” fata făcea semne cu mâna, cu un zâmbet care lumina mai tare ca un bec de 60 wați. Milițianul privi grupul de bărbați, căutând să deducă după metoda unuia Șerloc și nu mai știu cum, șmecher de american cu care îl tot sâcâia Nunuța, aia mai mică, care-i mult așteptatul Dan. Pe doi îi excluse, erau prea bătrânei și bani nu păreau să aibă, or asta era fată cu pretenții, unul era țăran get beget, or, cine a mai auzit țăran să-l cheme Dan? Că ăsta-i nume de cadru superior, nu spune și poezia „Dan, căpitan de plai?” Mai rămăsese unul, năltuț, intelectual după „Diplomatul” pe care-l hâțâna în mână, deși de la o vreme, nici proba asta nu mai este concludentă…

Bărbatul ajunse lângă ei, fata se repezi la el și milițianul își zâmbi în barbă, pregătindu-se să vadă un sărut ca în „Strada Hanovra”, numai că… Bărbatul se opri uimit, o privi pe fată cu răceală, mormăi ceva și se depărtă grăbit. Iar fata rămase cu mâna întinsă și cu lacrimi în ochi…

„Bată-i Dumnezeu de… Păi, să nu-i iei și să-i pui să frece podelele, da știi, să le facă lună, să le iasă ifosele și dracii din ei”… Strivi între dinți o sudalmă și, privind fata care se depărta cu pași dezolați, își potrivi centironul și începu să patruleze furios doar, doar o găsi vreun vagabond pe care să-și verse focul…

…Se hotărâse să facă un duș. Totdeauna când era în dificultate făcea duș. Acum, stătea sub jetul fierbinte și se freca cu disperare, întrebându-se peste câte stopuri trecuse când venise acasă. Le număra concentrată, refăcând traseul, încercând să vadă străzile, să reconstituie ochii rotunzi, verzi, liniștitori, galbeni ca pupila unei feline enorme,

gata să se repeadă, roșul ca un fier încins, vestitor al primejdiei.

Momentul acela, în care fața cunoscută, ori care i se păruse cunoscută, o privise cu ochi reci, goi – „Scuzați-mă, cred că este o eroare” – momentul acela îl ținea departe, îl alunga cu încăpățânare, la asta se gândi altă dată, da, este clar, este o eroare, există o explicație, simplă desigur, numai că nu-i vine în minte acum, altă dată… Mai bine s-ar spăla pe cap, tot s-ar alege cu ceva, cel puțin ar fi curată…

Telefonul? Opri apa, într-adevăr, suna telefonul. Suna oare sau era o simplă închipuire? Se înfășură într-un prosop și, fugind cu tălpile ude pe linoleumul alunecos, se năpusti spre telefon.

— Alo, Olga?…

Își privea picioarele, apa care se strângea într-o băltoacă rotundă, albăstruie.

— Alo, mă auzi? De ce nu ai venit la gară?

— Dan… rosti neîncrezătoare.

— Te-am așteptat. Ce s-a întâmplat, n-ai putut veni?

— Păi… Eu… Bine, izbucni ea, furioasă, cum se poate, eu am venit, dar tu…

— Stai, nu te ambala. La ce tren m-ai așteptat?

— Rapidul de Târgu Mureș. Sosirea la 20:31, linia 7, rosti într-o suflare Olga.

— Iartă-mă, de o mie de ori iartă-mă. E vina mea. Trebuia să-ți fi spus că vin cu rapidul de Cluj care sosea la 20:47… Sunt un cretin… Și ca orice cretin, am un fix: vreau să te văd… Cât mai curând.

— Și eu am același fix, suspină Olga.

— Sunt la „Ambasador”. Din păcate, nu pot părăsi hotelul. Ți-am spus, sunt cu o delegație străină… Să te rog să vii tu, nu îndrăznesc, dar…

— Consideră că ai îndrăznit. Într-o jumătate de oră sunt acolo. Ce cameră ai?

— Te aștept în hol… Apropo, nu uita bricheta. De când am rătăcit-o, toate îmi merg anapoda.

— A… E neplăcut, dar nu știu cum s-a întâmplat. Știi, bricheta… Nu o mai găsesc.

— Poftim?

— Bricheta pe care ai uitat-o. Am căutat-o peste tot. Poate au luat-o hoții…

— Ce tot spui? Ce hoți?

— Am să-ți explic. Nu te supăra. Vin în jumătate de oră.

Capitolul VII

— Sunt trei etape distincte: București – Viena, Viena – Hamburg și Hamburg – București.

Cele trei degete ale mâinii lui ABC se apropiară de ochii lui Gelu. Acesta le privi câteva clipe, oftă, apoi le împinse cu delicatețe lângă celelalte două:

— O imagine demnă pentru un afiș de genul *„Go home*, yankeule". Oricum, ai face bine să-ți mai tai unghiile.

— Te-a lovit veselia, ricană ABC. Ce o să mai râdem când s-or împlini promisiunile lui Gibi!

Dimineața îi raportaseră colonelului Banciu noutățile din ziua precedentă. Gibi le apreciase eforturile, dar îi avertizase că dacă ancheta continuă în ritmul „un pas înainte, doi pași înapoi" au toate șansele de a fi transferați la serviciul de documentare sau… Cuvintele șefului avură un efect mobilizator asupra energiilor lor, încă latente la ora aceea.

Gelu, care din adolescență cochetase cu literatura, se apucă să compună telexul pentru Interpol-Viena. Colegilor vienezi li se transmiteau numele celor doi ingineri cu rugămintea de a trimite informații despre sejurul lor acolo. ABC, având ceva afinități cu limba germană – din salariul lui se plăteau orele în care tânărul Filip încerca să se acomodeze cu limba respectivă – aruncă într-un dosar actele referitoare la spitalizarea vieneză a inginerului Savu și se îndreptă spre birourile în care activau experții în probleme lingvistice. Pluralul fiind eminamente feminin, ABC intră cu zâmbetul pe buze și cu o ușoară roșeață în obraji. Roșeața se datora prezenței în încăpere a expertei în italiană: o jună colegă care se încăpățâna de mai multă vreme să-l bombardeze cu ocheade pline de promisiuni

tulburi. Deși în instituția lor – ca de altfel și în toate celelalte din întreaga țară – acest gen de relații între oamenii muncii nu era încurajat, ba chiar înfierat; ABC simțea că statutul lui de soț *„high fidelity”* era în pericol. Simțea și se opunea cu îndârjire. Avusese chiar și o discuție cu tânăra, când îi povestise despre căminul lui fericit, despre soție – bună, iubitoare, sensibilă, în sfârșit, minciuni scuzabile și necontrolabile, dar fără nici un efect. „Dacă nu-și temperează insistența, va trebui să acționez ferm, decise ABC: ori povestesc totul la sindicat, ori am o aventură cu ea. În ambele cazuri va suferi, dar va învăța să respecte bărbații însurați.”

Înmână documentele, se așeză pe un scaun și, căpătând permisiunea, își aprinse o țigară. Juna care-l agresa cu privirea începu să se fâțâie prin încăpere și el simți cunoscutul bufeu de adrenalină vâjâindu-i prin trup. Stinse țigara și-și pironi privirea pe actele răsfirate pe masă.

— Autentice, veni confirmarea într-un târziu.

— Perfect. Am o rugăminte… va trebui să le traduceți.

După o jumătate de oră, ABC, așezat pe alt scaun, în altă încăpere, aștepta ca medicul să termine de citit documentele traduse.

— O intoxicație banală, mormăi doctorul… Niște barbiturice, nici prea multe ca să-l curețe, nici prea puține ca să n-aibă nimic… Ăștia au cam exagerat… Niște spălături, două, trei zile în spital și „*au revoir*”… Nu-l ții zece zile decât dacă vrei să-i papi bănișorii.

— Crezi că după trei zile puteau să-i dea drumul din spital? îl privi interesat ABC.

— Dom’le, nu e vorba de ceea ce cred, ci de ceea ce știu. La noi, în cazuri din astea, după trei zile te reintegrezi în câmpul muncii. La ei nu știu cum e treaba, că n-am apucat vreo documentație la fața locului, dar oricum l-au ținut prea mult… Numai dacă…

— Numai dacă?! îl îngână ABC.

— Dacă persoana, intoxicatul care va să zică, ar fi de un *naturel* mai fragil și-ar face ceva complicații. Dar din acte, și bătu cu arătătorul în foile răsfirate pe masă, nu rezultă așa ceva.

— Atunci?

— Omul a avut damblaua să stea în spital zece zile, a plătit pentru chestia asta, iar ăia, că doar știi și tu de la informarea politică cum sunt capitaliștii, i-au înghițit bănișorii și n-au zis nici pâs… Doctorul luă o foaie de pe masă și i-o arătă… Asta e o chestie interesantă și să-ți spun și de ce, ca să-ți deschid orizontul cultural… Dacă barbituricele erau din cele obișnuite, cantitatea necesară pentru a-l trece pe individ în starea de intoxicat ar fi fost mare. Cantitate mare egal pilule multe, egal intenție de sinucidere. N-am auzit de vreun asasin care să-ți toarne un pumn de pilule într-un pahar de bere și să te oblige să-l bei în timp ce mănânci omletă cu ciuperci… Sunt și alt gen de pilule, dar nu pentru publicul consumator, cu o concentrație de 10:1 față de cele obișnuite. Cu o pilulă din astea e suficient să-i spui amicului „Uite la aia, e mortală!”, ăla întoarce capul, că încă n-am văzut bărbat care să reziste tentației să se uite după o damă bine, tu, pac, pilula în pahar, ăla e însetat și dă dușcă băutura și după o oră are exact aceleași simptome ca și inginerul nostru…

Doctorul scoase din sertarul biroului o cutiuță cu bomboane. Își alese una, ezită câteva clipe și împinse cutiuța spre ABC. Acesta o privi scârbit și-și aprinse o țigară. Crănțănind bomboana, doctorul adună foile de pe masă și le prinse cu o clemă.

— Deci? întrebă ABC.

— Treaba e simplă: amicul pretinde că nu a comandat la cină și barbiturice. Mâna care i le-a pus în pahar poate fi a partenerului de masă, a chelnerului, a barmanului… Las lista deschisă,

poate ai alte preferințe… Eu, să fiu în locul tău, l-aș juca câștigător pe celălalt comesean.

ABC aprobă mașinal din cap, luă teancul de foi și se ridică de pe scaun. Pe culoar se întâlni cu responsabilul cu abonamentele la presa centrală, apoi cu un tovarăș de la sindicat care răspundea de timbrele pentru „Crucea Roșie”, apoi cu un tovarăș de la UTC care-i plasă un bilet la „Polivalentă” și, în final, cu un coleg care-l rugă să-i țină locul ca „ofițer de serviciu” în noaptea ce urma. Pe ăsta îl refuză ferm, dar, oricum, era o dimineață ghinionistă.

La aceeași concluzie ajunsese și Gelu, nu numai în privința dimineții, dar și a anchetei. În cazurile pe care le rezolvase, de la locotenență și până la maiorat, totdeauna fusese ajutat și de fler. Al lui, al colegilor, al superiorilor… De data asta flerul lipsea de la întâlnire. Sau întârzia… nepermis de mult… Își sprijini bărbia în palmă și începu să deseneze romburi pe ziarul de pe masă. Nu-l auzi pe ABC când intră; tresări doar când un teanc de foi ateriză peste romburile hașurate.

Singura perspectivă care se deschidea din relatarea lui ABC impunea o deplasare spre casa Savu. Maiorii se echipaseră și se îndreptau spre ușă, când începu să sune telefonul.

O voce de soprană de coloratură, după ce află că vorbește cu însuși maiorul Ionescu, îl rugă să aștepte câteva clipe.

— E de la institut, răspunse Gelu privirii întrebătoare pe care i-o adresa ABC.

— Te pomenești că s-a întors Jipa.

— Încă nu, oftă Gelu și puse receptorul în furcă. S-a întors persoana care plecase la Hamburg pentru a afla cum a decurs licitația și ce s-a întâmplat cu proiectul standard… Așa că…

— Gata, skipăre, cap compas Gara de Nord.

Unul din membrii clanului Cernea era marinar. După fiecare voiaj, o vizită și un cadou erau rezervate pentru Olimpia și ABC. Vizitele

erau așteptate cu plăcere – poveștile marinărești au o savoare aparte – iar cadourile erau mereu aceleași, maiorul și soția posedând acum o remarcabilă colecție de carpete cu țigănci, odalisce, căprioare și alte exemplare ale faunei montane și lacustre. Alt avantaj al acestor vizite era că maiorul se familiarizase cu terminologia marinărească, folosind-o apoi în diferite ocazii, mai ales când nu era cazul. De asemenea, și nu pe ultimul loc, trebuie menționat faptul că discuțiile marinărești nu se pot concepe fără consumarea de „albitură”. Maiorul adoptase cu entuziasm acest argument și implicațiile lui, Olimpia însă nu se lăsă convinsă. În fond, cum te puteai aștepta ca o femeie să înțeleagă viața navigatorilor! Ajunseseră la un compromis: în timpul vizitelor, ABC avea voie să consume albitură cu neamul lui, dar a doua zi era „de vardie” în casă.

În cabinetul directorului era reunit întreg Birex-ul institutului, plus reprezentantul forului tutelar. Figuri pământii cum au bolnavii de ulcer sau cei care au probleme cu realizarea indicatorilor la export. Responsabile de atmosfera glacială din încăpere erau atât caloriferele, care se pare că aveau SRL, cât și veștile hamburgheze. Reprezentantul forului tutelar anunță pe ton neutru:

— Copia proiectului standard care a fost depusă la licitație nu coincide cu originalul.

Un membru al Birex-ului tuși de câteva ori și cel întors de la Hamburg continuă:

— Câteva aspecte sunt demne de reținut. În primul rând, proiectul care a ajuns la licitație este sub orice critică sub aspectul științific și al justificării economice. În al doilea rând, nu a fost depus la sediul firmei care asigură licitația, ci expediat prin poștă.

— De unde? se interesă Gelu.

— Chiar din Hamburg. În al treilea rând, foile care formează materialul sunt bătute la mașină, pe

când în cel original erau xeroxate, fiecare fiind ștampilată pe verso.

— Jipa nu știe să bată la mașină, comunică o voce din grupul Birex-ului.

— Parcă e mare filozofie, mormăi ABC. Încercă să le împărtășească din experiența lui în domeniu, dar Gelu îl întrerupse:

— Sunt înregistrate toate mașinile de scris din institut?

— Conform legii, răspunse sec responsabilul pe problemă.

În drum spre casa Savu maiorii își cumpărară covrigi. În timp ce înaintau prin zăpada fleșcăită, mestecau și conversau:

— Până azi dimineață mai aveam o speranță că totuși Jipa e tipul care a intrat în țară, spuse ABC.

— Am rămas și fără speranță, și s-au schimbat și datele problemei. Nu ne mai interesează Jipa, ci cel care a venit în locul lui. Și, mai ales, unde-l găsim?

— Ce mă intrigă este că în ochii tuturor Jipa era mai presus de orice bănuială. Chiar nimeni să nu fi mirosit ceva despre ce pregătește el?

— Ai vreo idee cum am putea afla? se interesă Gelu.

ABC îl privi chiorâș și dădu cu piciorul într-un bulgăre de zăpadă:

— Ideea e simplă, complicat e s-o punem în practică. Bunică-miu, să-i fie țărâna ușoară, de câte ori făceam o boroboață, își scotea cureaua, mă privea blajin și-mi spunea „Băietane, bătaia e ruptă din rai!” Și începea să mă croiască.

— Și bunică-miu la fel, oftă Gelu. După câte știu, metoda se păstrează și astăzi în educația copiilor.

— Sigur că da, se entuziasmă ABC. Cu rezultate excelente, îți spun din experiența cu Filip. De aia mă și gândeam, dacă merge la copii, care

sunt naturi dificile, de ce n-ar putea fi încercată și la maturi?!

— Fă o informare în sensul ăsta, poate se aprobă.

— Apropo, domnișoara pe care ai vizitat-o ieri spunea că Jipa îi fixase un program riguros pentru sărbătorile de iarnă?

— Așa pretinde ea și înclin s-o cred. Nici eu nu înțeleg ce urmărea Jipa. Știe că va rămâne în occident, dar își asigură părinții că la întoarcere se va însura. Pleacă, dar își lasă casa plină ca și cum s-ar fi dus la băi, la Sovata. Mai mult, pică cu amor pe junǎ și o asigură că nici nu concepe să nu petreacă împreună sărbătorile oficiale și cele religioase ce vor urma întoarcerii lui.

— Poate a fost silit să rămână, ripostă ABC.

— Cine să-l oblige? Nici nu ajunsese bine acolo și i-a servit colegului o porție de barbiturice.

— Hm, colegul… Să nu fi simțit că berea are un gust mai aparte?!

— De unde să știe el cum e berea austriacă?! Dar nu aici e cheia… trebuiesc găsite femeile…

— Care, dom'le? panică ABC.

— Jipa, când pleacă din Predeal e în compania unei tinere. Noaptea, din apartamentul lui Jipa pensionarii Vîlcu aud și vocea unei femei. Cel care seamănă cu Jipa și vine în țară în locul lui este așteptat la Ploiești de o femeie. Cea din Predeal era blondă, ploieșteanca brună…

— Blondă sau brună, eu pe toate le iubesc, fredonă ABC.

— Tu, poate, dar la el cred că relația era de altă natură. Ideal ar fi să fie aceeași individă.

— Ideal ar fi s-o găsim, ripostă ABC.

Sunară îndelung și, într-un târziu, se auziră pași apropiindu-se de ușă. Le deschise inginerul, soția plecase la patinoar cu puștoaica, el frunzărise presa și-l furase somnul.

— Și mie mi se întâmplă, îl consolă ABC scoțându-și paltonul.

Inginerul îi rugă să-l scuze câteva clipe până pregătește cafeaua și le sugeră să-și umple așteptarea cu un pahar de coniac. Maiorii procedară în consecință, iar ca plăcerea să le fie completă își aprinseră și câte o țigară.

Mai târziu, după ce suflase delicat în caimacul din ceașcă, Gelu propuse gazdei:

— Încercați să ne povestiți cât mai detaliat tot ce-ați făcut din momentul în care ați ajuns în Viena.

Savu privi concentrat coniacul din pahar, sorbi un pic și începu cu voce nesigură:

— Deci, era trecut de două când am coborât din tren. Am așteptat vreo jumătate de oră sperând să apară cineva din partea firmei partenere. În timpul ăsta i-am propus de câteva ori lui Radu să dăm un telefon, să-i anunțăm că am sosit, dar n-a fost de acord.

— De ce? întrebă ABC.

— Se enervase. Zicea că e impolitețe crasă din partea lor și că o să le plătim cu aceeași monedă. În sfârșit, pe la trei, poate chiar un pic mai devreme, ne-am suit în tramvai, am mers trei, patru stații și am coborât la hotelul la care Radu mai fusese și altă dată. Am luat o cameră cu două paturi. Am făcut un duș, ne-am ras și am plecat să mâncăm.

— Jipa a primit sau a dat vreun telefon?

— Nu… Sigur nu.

— Până în momentul în care ați ieșit din hotel ați băut ceva?

Inginerul îi privi mirat:

— Un pahar cu apă de la chiuvetă… Cu mult clor, dar mi-era sete.

— Pe drum, până la restaurant, v-ați mai oprit undeva?

— Am căscat ochii pe la vitrine. Radu a cumpărat un ziar, eu o vedere… Atât… La restaurant am dat comanda și, până să ne aducă omleta, am băut o bere.

— Vi s-a părut că are un gust mai deosebit?

— Nu… Adică, da, tresări inginerul… Nu prima, a doua! Radu mă rugase să-i cumpăr un pachet de țigări. Când m-am întors, chelnerul ne umpluse din nou paharele. Mi-aduc aminte că mi s-a părut teribil de amară, la care Radu a ripostat că habar n-am ce e o bere bună… După ce am mâncat am plecat spre hotel… Pe urmă știți ce s-a întâmplat.

Povestea fu întreruptă de soneria telefonului. Inginerul își consultă mașinal ceasul și ridică receptorul.

— Da… *Bonjour*, răspunse cu voce abătută… Aseară… Aruncă o privire disperată maiorilor, acoperi receptorul cu palma și se scuză… O prietenă a soției mele. O pisăloagă… Mai bine! răspunse interlocutoarei. Nu, nu pot… Exact… Peste o oră cred că se întoarce. Te sunăm noi. Puse receptorul în furcă și mormăi… Femeie nebună. Eu, de abia mă mișc prin cameră și ea, zor, nevoie că ne-a luat bilete la un concert de muzică simfonică.

Conversația telefonică îl enervase. În privire i se citea nemulțumirea, iar mâna îi tremura ușor în timp ce lua ceașca.

— În spital… sugeră Gelu direcția de continuare a narațiunii.

— De fapt era o clinică particulară. M-au îngrijit excelent, am stat într-o rezervă. Când mi-am revenit mă simțeam foarte slăbit. Cu toate injecțiile și vitaminele lor, starea de sfârșeală nu mi-a dispărut zile de-a rândul.

— Cum arăta Goldmann?

— În jur de cincizeci de ani. Scund, cu o carură de luptător sau halterofil. Părul șaten-roșcat, cu o calviție pronunțată. Ochelari cu multe dioptrii pe care nu i-a scos de pe nas. Surâdea mult – o dantură impecabilă – a vorbit puțin. O nemțească corectă, poate prea corectă pentru a-i fi limba maternă…

Maiorii se priviră și, considerând mulțumitoare răspunsurile la întrebările puse, sorbiră ultimele picături din pahare, mulțumiră gazdei și-și îmbrăcară paltoanele. Inginerul îi conduse până la poartă, anunțându-i că viitoarele lor vizite vor fi binevenite, chiar și cele în interes de serviciu.

— Apropo, se interesă Gelu după ce râse complezent la gluma inginerului, la plecarea din București, în gară, Jipa a venit însoțit?

— Nu cred, ezită Savu… Când am ajuns, el sosise… Și era singur.

Cum era ora când autobuzele și troleibuzele stau la căldurică în depouri, iar răzlețele care apar când și când sunt luate cu asalt, maiorii hotărâră să adauge o nouă deplasare *per pedes* la șirul promenadelor care se pare că făceau parte integrantă din ancheta în curs. Și apoi, mișcarea stimulează gândurile, schimbul de idei și, implicit, conversația. Acum, subiectul era Dorin Savu: băiat de treabă, gazdă desăvârșită și fizionomist de excepție.

— Îți dai seama, comentă ABC, era groggy când l-a văzut pentru prima și ultima oară pe Goldmann, dar ni l-a descris de parcă l-ar fi fotografiat.

Gelu se opri și-l privi acuzator:

— Trebuia să-l întrebăm dacă s-a interesat cum a plătit Goldmann spitalizarea: cash, printr-un cec, dintr-un cont în bancă…

— Îi dăm un telefon.

— Ne întoarcem, decise Gelu.

— Păi da, se enervă ABC, toată ziua ne fâțâim aiurea și pe urmă ne întrebăm de ce nu progresăm.

Când ajunseră în colțul străzii pe care locuia Savu, acesta se urca într-o mașină. La început, maiorii nu zăriră din șofer decât părul negru care vălurea în bucle deasupra umerilor. Când mașina porni și trecu prin fața lor, mai remarcară că tânăra

avea și un profil încântător. Pasagerul monologa animat, iar șoferul îl asculta cu un aer plictisit. Mașina era roșie, becul de la semnalizare stânga spate nu funcționa, iar numărul…

— 16 B, spuse Gelu… 4… 8… 6… 2… Nu sunt sigur dacă în ordinea asta.

— Ce importanță are, murmură visător ABC… O fi aia cu muzica simfonică?!… Ce concert, asta e Dumnezeu! Ai văzut, el, săracul, de abia se târa prin casă și vine ea și-i spune „Savule, mergi!” Și el, ca Lazăr, începe a păși și devine vioi.

— Se știe că cea mai bună terapie pentru un convalescent rămâne o femeie.

— Cu un amendament, protestă ABC: nu legitima! Încep să-l simpatizez pe băiat: dacă la starea lui îi arde de crailâc, înseamnă că are caracter.

— Tu numai legături extraconjugale visezi, surâse Gelu.

— Nu visez, le constat, protestă ABC… Gândește-te… Ambianța generală ca în poezia clasicului „afară ninge liniștit, în casă arde focul”. Tu, în halat vișiniu, cocoțat în pat, frunzărești presa, picotind între articolul de fond și cele fără fond. Patalama parafată în occident că ești bolnav. Restul familiei e plecat să facă sport… Într-un cuvânt, ți-e bine… Dar vrei să-ți fie și mai bine!

— Și, de-ar fi așa, noi ce să-i facem? Să-i dăm vot de blam cu avertisment?

— N-ai înțeles! În primul rând, conversam să ne fie drumul mai ușor. În al doilea rând, erau considerații personale asupra naturii umane. Iar în al treilea rând, îți explicam câte ceva din subtilitățile psihologiei bărbatului însurat, că tu ești *out* la capitolul ăsta.

Frigul și Roman îi întâmpinară când deschiseră ușa biroului lor.

— Mirosea a tutun de trăznea, se scuză Roman închizând ferestrele.

Maiorii nu comentară, dar își aprinseră câte o țigară.

— A telefonat mama lui Jipa. Și-a reamintit cine-i persoana care-l văzuse pe Radu Jipa în mașină cu o tânără… Roman împinse spre ei o foaie de hârtie… I-am rugat pe colegii din Predeal să ia o declarație detaliată femeii.

— Foarte bine, aprobă Gelu.

— Colegii din Ploiești, continuă Roman, ne-au informat că au noutăți despre bruna în haină de blană. Ne solicită prezența acolo.

— Mergem, rostiră maiorii într-un glas.

— Trebuie să-l luăm și pe ceferistul ăla… Petre Ion… E singurul care a văzut-o… Cum naiba îl găsim? se enervă Gelu.

— Ne așteaptă în camera de gardă, răspunse imperturbabil Roman.

— Ești mare, bătrâne, îl bătu ABC pe umăr. O să propunem să fii citat la gazeta de perete.

— Aș prefera o primă, mormăi Roman și deșertă scrumiera în coșul de gunoi.

Petre a lui Ion se declară încântat de revedere, dar, dacă dânșilor nu le era cu supărare, ar fi preferat să se reîntoarcă în sânul familiei proprii, mai ales că-i aștepta și pe nași să-i omenească după datină, cu piftie și sarmale. Și apoi, în cartierul lui, când vine miliția și te ia de acasă înseamnă că ori te priponește, ori te pune să dai un extemporal. El înțelegea să ajute organele, dar dacă i se duce vestea de ciripitor, e albastră pentru matricola lui. Așa că, dânșii ori îl lasă și el o să zică că a fost o greșeală de persoană din partea legii ori, dacă treaba e serioasă și fără el nu poate fi lămurită, să-l țină vreo două, trei zile și chiar n-ar strica să-i traumatizeze puțin anatomia.

— Mergem până la Ploiești, îl liniști Gelu. În câteva ore ești înapoi acasă.

— Cu dumneavoastră merg până la capătul lumii… Dar nu s-ar putea altă dată?

Maiorii surâseră, iar Petre al lui Ion, înțelegând că legea are nevoie de el în după amiaza respectivă, oftă și telefonă familiei să aibă grijă să nu-i rămână nașului sarmaua-n gât când o afla pe unde-i umblă finul.

Pe drumul Ploieștiului, ceferistul Petre le împărtăși impresii de călătorie. Dânsul voiaja săptămânal în expresurile ce duc spre vest și se întorc spre est și cunoștea ambele sisteme. Dacă el o să le spună că la noi e mai bine decât dincolo, dânșii o să-l creadă?! Maiorii îl asigurară că n-au nici un motiv să se îndoiască de spusele lui. Să le explice și de ce: păi, tovarăși, e o halima cu monedele lor naționale de nu se mai poate omul descurca. Ori o iau mărcuțele ca nebunele înainte – știu dumnealor câte persoane serioase au falimentat pe chestia asta? – ori vine dolarul și rade totul în jur, de niciodată nu ești sigur de bănișorii tăi; pe când leul nostru e staționar ca apele Dunării la Calafat în zilele de vară și se raportează la el însuși. Și le-a dat doar așa, un exemplu, dar dacă ar fi să le ia la rând…

— Ne-ai convins, îl liniști ABC profitând de un moment de respiro în expunerea motivelor. După câte înțeleg, te-ai scârbit de drumurile astea. Poate ar fi mai bine să treci pe rutele interne.

Ceferistul Petre îi privi speriat, sperând să descopere zâmbetul care să-l asigure că fusese o glumă, dar pe fețele maiorilor nu se citea decât o vagă plictiseală.

— Cum mi-o fi norocul, murmură fatalist, jurându-și că, dacă scapă de data asta, nu va mai conversa în viața lui despre sisteme decât, poate, despre cel solar sau planetar. Dar și despre astea cu măsură și fără să pomenească pe care-l preferă.

La sediul colegilor ploiești, după saluturile și cafelele de rigoare, bucureștenii cerură lămuriri asupra noutăților promise. Noutățile constau în cinci brune arătoase cu vârste în jur de treizeci de ani și haine de blană, convocate la sediu sub

diverse motive și care așteptau acum ca maiorii să decidă dacă mult căutata se afla printre ele. De asemenea, ploieștenii aveau câteva fotografii reprezentând persoane la fel de brune și arătoase, dar mai sumar îmbrăcate. Dacă vizionarea pe viu s-ar solda cu un eșec, pozele constituiau o bază solidă de discuție pentru căutări viitoare.

Cu delicatețe, maiorilor li se atrase atenția că persoanele pe care le vor vedea evoluează pe diferite trepte ale scării sociale, dar de la mijloc în sus. Maiorii ripostară că avertizarea este gratuită, bucureștenii – și ei erau get-beget – fiind unanim apreciați pentru *savoir-faire* în relațiile cu damele. Împreună cu ceferistul Petre se retraseră într-un colț al încăperii, luând loc pe scaune în jurul unei mese. Prioritatea intrărilor o stabiliră ploieștenii.

La prima, Petre le comunică în *sotto voce* că e boccie. Pe a doua o refuză fără să clipească. La a treia ezită, o rugă să facă câțiva pași și apoi le șopti maiorilor că persoana n-are prestanță, pășește ca una care e obișnuită să care toată ziua sacoșe pline. La a patra exclamă „Asta, da!” Maiorii tresăriră, dar Petre îi lămuri că nici numărul patru nu era căutata, dar se entuziasmase pentru că fizicul persoanei corespundea idealului lui feminin. Nici a cincea nu era, ceferistul nu avea nici un dubiu în privința asta, femeia din gară avea în privire un nu știu ce pe care el zadarnic îl căutase în ochii care-i fuseseră prezentați.

Veni rândul setului de fotografii. După o cercetare temeinică, Petre ridică din umeri și împinse pozele spre maiori.

— Nu e nici aici!

— Seamănă cu vreuna din ele? se interesă Gelu pe un ton din care răzbătea decepția.

Expert acum în domeniul brunetelor cu sex-appeal, ceferistul declară că femeia din gară avea trăsăturile numărului patru din vizionarea pe viu, nasul din poza numărul șase și parșivenia din privirea fotografiei numărul doi.

Maiorii îl priviră chiorâș și îi rugară pe colegii ploieșteni să le dea pe cineva capabil să creioneze un portret-robot, după indicațiile ceferistului.

În timp ce desenul prindea contur, se apropie de ei locotenentul care-l rugase pe Roman să-i împrumute fotografia lui Jipa. Maiorii aflară că poza fusese arătată verișoarei locotenentului și aceasta declarase categoric că Jipa cântase în orchestră la nunta ei. Mai mult, după ce se jucase găina, Jipa fusese acela care strigase darul la masă.

Maiorii se priviră stupefiați: omul era sigur și aducea și mărturia verișoarei și, probabil, dacă ar fi fost cazul, și a altor rude. Să fi cântat Jipa pe la nunți?! încolți suspiciunea în mintea lor… Nu se poate! Nimeni nu menționase printre calitățile sau defectele lui Jipa posibilitățile lui de instrumentist amator. Să se fi rușinat inginerul de activitatea lui artistică și să o fi ținut secretă?! De ce, că doar este știut că formațiile de amatori sunt fermentul artei. Să-i fi fost teamă că veniturile extraprofesionale pot deveni impozabile?!… Oricum, vor trebui să se intereseze despre cunoștințele lui muzicale, deși cea mai sigură explicație consta în existența unui individ, instrumentist pe la nunți și botezuri, care seamănă leit cu Jipa. Dar, cum nu totdeauna cea mai simplă explicație coincide cu cea reală, Gelu întrebă:

— De unde era orchestra?

— Nu știu și nici Luci, vară-mea, nu știe. Bărbată-său a aranjat totul, dar acum e plecat într-o delegație pentru câteva zile.

— Bine, cum afli, ne anunți!

Între timp, portretul-robot ajunsese în stadiul final. Petre susținea că seamănă leit cu originalul și îi rugă, dacă se poate, să aibă și el o copie în amintirea zilei de Crăciun petrecută ajutând legea. Maiorii priviră îndelung desenul încercând să descifreze în trăsăturile hașurate personalitatea spioanei. Din creionul desenatorului ieșise un chip

cu trăsături mai mult decât frumoase, emanând magnetismul pe care-l au femeile pentru care ești în stare să faci toate nebuniile. Așa declară ABC, susținând că vorbește din experiență.

— Mi se pare o figură cunoscută, murmură Gelu.

— Fii serios, îl contră ABC. Asta nu e femeia pe care o cunoști, ci cea pe care o visezi.

Se despărțiră de ploieșteni asigurându-se reciproc că se vor informa de rezultatele pe care le va da popularizarea portretului-robot prin județele respective, îl zgâlțâiră pe Petre care moțăia pe un scaun și plecară spre București.

În metropolă, maiorii se oferiră să-l conducă până acasă, dar ceferistul protestă cu îndârjire:

— Una e să te ia miliția de acasă cu mașina și alta e să te aducă acasă cu mașina… Mă nenorociți.

Îl lăsară la colțul străzii, Petre promițându-le că oricând stă la dispoziția legii, în general, și a lor, în special, deși spera că n-o să mai fie nevoie.

Roman îi aștepta în birou: la lumina unei veioze, aplecat peste masă, cu nasul sprijinit într-un creion, avea o privire pe care necunoscătorii ar fi socotit-o drept visătoare, dar maiorii, întâlnind-o și în alte ocazii, știau că face parte din „privirile școlare”. Iar extrema ei tulbureală o încadra la disciplina „matematică”. Roman făcuse școala în iureșul alfabetizării, dar, bunic iubitor, promisese fiului și nurorii că fiul lor și nepotul lui nu va avea nevoie de meditatori la științele exacte până înspre treapta a II-a. Ce marjă de siguranță îi lăsa cuvântul „înspre” nimeni nu putea aprecia, nepotul era deja într-a patra, iar aritmetica se preschimbase în matematică. Acum, nepotul era în vacanță dar, vorba cântecului, „mică e vacanța mică”, iar Roman știa de la alți bunici că, dacă vrei să ai rezultate bune în trimestrul II, trebuie să exersezi zilnic în vacanță, cel puțin câte două ore. Câteodată beneficia și de sprijinul lui ABC care

trecuse de a patra cu un an în urmă. Sprijinul era eminamente moral, maiorul recunoscând că problemele respective i se par la fel de imposibil de rezolvat ca și în anul precedent.

Roman închise caietul, se frecă la ochi și-și scutură capul, probabil ca să alunge mulțimile numerice care-i roiau prin creier.

— Am noutăți, le spuse, scoțând dintr-un sertar o foaie. Predealul comunică că s-a stat de vorbă cu persoana indicată de mama lui Jipa. Se uită, pe foaie, silabisind… Ortansa Pricăjan, 54 de ani, casnică. E sigură că l-a văzut pe Jipa în seara respectivă. Are o memorie vizuală foarte bună și în nici un caz nu se înșală, de altfel, îl știe pe Jipa de mic copil. Mașina era oprită sub un bec pe șoseaua națională cam în dreptul intersecției cu strada pe care locuiesc părinții lui Jipa… Roman ridică privirea de pe foaie… Colegii din Predeal mi-au spus că femeia poate indica cu destulă precizie locul unde staționa mașina. Are un punct de reper, un magazin alimentar sau ceva în genul ăsta.

— Desigur, ne interesează, aprobă Gelu.

— Ea a trecut pe lângă mașină, Jipa n-a zărit-o, era puțin răsucit spre femeia de la volan, explicându-i ceva. A încetinit pașii încercând s-o observe cât mai bine pe conducătoarea auto. Nu din curiozitate, așa susține ea, comentă Roman ridicându-și din nou privirea de pe foaie, ci pentru că are o nepoată la vârsta măritișului care cam suspină în tăcere după Radu.

— Blondă, față prelungă, nas mic, ochi de culoare deschisă…

— Vulturească privire are madam Ortansa!

— În mașină era aprinsă lumina. Blonda era îmbrăcată într-un costum de schi, iar pe mașină erau o pereche de schiuri. Din păcate, doamna Ortansa habar n-are ce marcă era mașina, ce culoare avea, iar despre număr să nu mai vorbim.

— Cu blonda să-și fi petrecut Jipa noaptea de sâmbătă spre duminică? își chestionă Gelu

colaboratorii.

— În lipsă de altceva, e bună și o blondă, surâse ABC. Observând nedumerirea din privirea lui Gelu, continuă: În două, trei ore au fost la București. Trec pe la locuința domnișoarei, descarcă bagajele și doagele și apoi, direct la apartamentul inginerului. Ce au făcut acolo, nu se știe… Probabil au comentat clasamentele în Cupa mondială la schi.

Roman surâse complezent, iar Gelu dădu din cap plictisit:

— Plauzibilă schema ta în cazul în care blonda ar fi fost vizitatoarea nocturnă. Dar nu cred că a fost așa…

— De ce? îl privi contrariat ABC.

— Dacă Jipa ar fi avut întâlnire cu ea la Predeal, nu înțeleg de ce nu și-ar fi petrecut împreună toată ziua, doar amândoi veniseră la schi… E probabil deci că nici unul nu știa de prezența celuilalt în Predeal, iar întâlnirea lor a fost întâmplătoare.

— Dacă zici tu, mormăi ABC.

— Din declarațiile părinților reiese că în seara respectivă Jipa a plecat în jurul orei șapte, motivând că are o treabă extrem de urgentă. Tren spre București nu avea decât peste o oră. Dar… Gelu lăsă un moment de suspans privindu-și colaboratorii care-l ascultau cu atenție… la 19:15 trece prin Predeal personalul Brașov–Ploiești-Vest… Jipa trebuia să ajungă la Ploiești!

— Luminoasă expunere, persiflă ABC.

— Jipa părăsește locuința părinților îndreptându-se spre gară, continuă netulburat Gelu. Când ajunge la șosea, blonda de la volan îl zărește și oprește mașina.

— Mă, romancierule, râse ABC. Uiți că totul se petrece într-o seară de iarnă când la șapte e beznă?!

Gelu îl privi zăpăcit, dar după câteva clipe își reveni și continuă cu aplomb:

— Sigur!… Asta mă deranja și pe mine… Mașina nu mergea, era oprită! Blonda intrase în magazin după cumpărături. Când iese, dă nas în nas cu Jipa. Sărutări, îmbrățișări, „unde mergi?!”, „dar tu?!”, „ia-mă și pe mine,” și așa mai departe…

ABC își frecă bărbia și se întoarse spre Roman:

— Predealul a menționat în ce sens de mers staționa mașina, București sau Brașov?

— București, răspunse prompt Roman.

— Unu la zero, spuse Gelu pe ton neutru.

— Lasă naibii scorul și continuă! se enervă ABC.

— Jipa rămâne în Ploiești, iar blonda își continuă drumul spre București. În Ploiești, Jipa s-a întâlnit cu frumoasa și eleganta brună. După ce pun la punct detaliile călătoriei lui Jipa, acesta pleacă spre București.

— Singur? se interesă perfid ABC.

Gelu ezită câteva clipe, aruncă o privire spre Roman așteptând un ajutor din partea lui, dar acesta ridică din umeri, sugerând că este de acord cu oricare variantă formulată de șefi.

— Bruna îl însoțea, decise Gelu… Materialele pentru licitație erau la Jipa acasă.

ABC se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin încăpere. De câte ori trecea prin fața lui Gelu încetinea pasul, îl privea, dădea din cap și-și continua drumul. Se opri lângă fereastră. O deschise larg și sorbi cu nesaț aerul rece.

— Și cu blonda cum rămâne? întrebă, întorcându-se spre Gelu. De ce o mai căutăm?

— Întrebări stupide… O căutăm pentru că, primo: ne interesează fiecare clipă din timpul lui Jipa de la plecarea din Predeal și până la suirea în trenul de Viena. Mai mult, ar fi extrem de util să aflăm locul sau adresa din Ploiești unde l-a lăsat pe Jipa… Și secundo: s-ar putea ca teoria mea să fie greșită și blonda să aibă alt rol.

— Pentru „secundo” îmi vine să te pup, se însenină ABC și închise fereastra.

Roman, considerând că tensiunea se risipise, interveni pe ton blajin:

— Doi prieteni buni ca dumneavoastră să ajungă să se certe pentru o femeie! O găsim noi și de n-o spune ea tot, să nu-mi ziceți mie Roman… Ar mai fi ceva: serviciul tehnic ne-a trimis o expertiză referitoare la mașina de scris care a fost folosită pentru dactilografierea proiectului depus la Hamburg… Un Olivetti portabil cu claviatura pentru alfabetul român. Mașina are o folosință mai îndelungată, câteva litere fiind ușor tocite. Persoana care a dactilografiat, fără a fi profesionistă, bate cu ușurință, în nici un caz nu este vorba de un începător. Materialul a fost bătut într-un singur exemplar, nu sunt semne de folosire a indigoului.

— Au făcut economie la hârtie, râse strâmb ABC.

— O chestie interesantă, continuă Roman: experții susțin că persoana este stângace. Literele care se bat cu mână stângă au o tușă mult mai puternică decât celelalte… M-am interesat la institut, n-au nici un Olivetti portabil… Pentru confirmarea cu toate fișele mașinilor de scris care sunt în evidența noastră sunt necesare câteva zile.

— Avem altă soluție? oftă Gelu. Și am o presimțire că nici nu e înregistrată.

ABC stupi a deochi, iar Roman bătu în tăblia mesei. Gelu își sprijini fruntea-n palmă și întrebă cu voce obosită:

— Mâine dimineață ce realizări îi raportăm lui Gibi?… O mașină de scris fantomă și două frumoase necunoscute…

— Trei, interveni Roman.

— Cum, trei? săriră maiorii ca arși.

— A treia e cunoscută, ripostă Roman… Tovarășa Giselle… A telefonat că are ceva important să vă comunice.

— Mergem, se repezi ABC spre cuier.

— De data asta renunțăm la plural, îl temperă Gelu.

— Să te las singur cu o femeie? protestă ABC. Cine știe ce e în stare să-ți facă?!

Gelu se îmbrăcă tacticos, se admiră în sticla ferestrei și, probabil, mulțumit de ce zărise, le zâmbi colaboratorilor:

— Ce vă pasă, voi vă duceți la culcare, eu la lucru!

— Măgarul! șuieră ABC în urma lui.

O seară de iarnă ca atâtea altele: trecători puțini, mijloace de transport și mai puține, temperatura în scădere, afară și înăuntru, fără discriminare, și o zăpadă lucioasă, optimistă, aducând nota aceea de veselie sănătoasă pe care tot omul o resimte când vede pe altul căzând.

Rebegit de frig, Gelu apăsă pe soneria apartamentului în care locuia creatoarea de modă. Îndreptă spre vizor freziile pe care le avea în mână, știind din experiență că bărbatului care aduce flori îi sunt iertate multe și permise și mai multe.

— Mai bine mai târziu decât niciodată! îl întâmpină artista.

Gelu întinse florile și se aplecă să-i sărute mâna.

— Miliția aducând flori unei suspecte! Ce să însemne chestia asta? se întrebă ea, mimând o falsă îngrijorare.

— O metodă modernă de a adormi neîncrederea suspecților. Începem cu flori sau prăjituri, continuăm cu o invitație la un spectacol sau la o cafea…

— Și terminați cu o invitație într-o garsonieră?! se cutremură ea. E urmarea logică în șirul supliciilor… Dacă știam de metoda asta, declaram de ieri că sunt suspecta numărul unu… Cât timp am pierdut, se lamentă.

— Domnișoară, se panică Gelu, să nu exagerăm! Își scoase ochelarii și începu să le

șteargă lentilele aburite… Și apoi, eu locuiesc într-un apartament!

— Și aveți o minunată colecție de dopuri pe care mă veți invita s-o admir! râse ea.

— Nu de dopuri, de fluturi exotici! replică el… Întrerupem schimbul de glume pentru a afla acel „ceva foarte important” de care v-ați reamintit?

— Cu o condiție: desfaci sticla de votcă și torni în pahare până fac cafeaua.

— Fie! oftă Gelu. Profesia cere sacrificii…

În cești aburea cafeaua, iar în pahare cuburile de gheață se topeau în votcă…

— Ultima oară am vorbit cu Radu vineri dimineață, cu două zile înaintea plecării lui la Hamburg. Îmi făceam bagajul, peste câteva ore aveam avionul spre Oradea când a sunat el… A încercat să mă convingă să merg a doua zi la Predeal. Program atrăgător: deplasare cu mașina, schi și masa de prânz la părinții lui. L-am refuzat, dar n-am rezistat să nu-l tachinez în privința mașinii: cu vreo zece zile în urmă, neacordând o prioritate, i-au suspendat carnetul. Ca să-l enervez, l-am întrebat dacă angajase un taxi sau șofer particular… A râs mânzește și mi-a zis că mergem cu mașina unui amic, și el mare amator de schi. Ei plecau oricum, dar lui i-ar fi făcut mare plăcere să vin și eu.

— Știți la ce prieten se referea? întrebă Gelu învârtind zațul în ceașcă.

— Un oarecare Savu, coleg cu el… Sorin, Dorin, nu știu exact. Unul cu o figură unsuroasă de june prim din filmele mute.

Tăcerea se prelungi câteva clipe.

— Altceva? întrebă Gelu.

— Atât, îl privi ea contrariată… Am plecat la Oradea, m-am întors, au trecut câteva zile și… Își aprinse o țigară, trase câteva fumuri cu privirea-n gol.

— Și? încercă Gelu să afle continuarea.

— Și v-am cunoscut!… Întoarceți ceașca, să aflu dacă-n viitorul dumneavoastră apar și eu.

— Să n-avem surprize neplăcute, protestă el. Sunt mulțumit că-mi apăreți în prezent… Aruncă o privire asupra ceasului și se ridică: Sunt sigur că viitorul îmi rezervă un drum de seară. Mulțumesc și sper că n-am abuzat…

— Nici de timp, nici de persoană, râse ea, conducându-l spre ușă.

— Nu trebuie să vă pierdeți speranța, râse și Gelu, sărutându-i mâna.

Capitolul VIII

Recepționerul, *Gaby-darling*, cum îl alintau obișnuitele rondurilor de noapte prin holul hotelului, e băiat serios și cu mari planuri de viitor. Frumușel – ochi de cadână, mustață de mafiot și dinți de carnasieră – a învățat de mic (părinții lucrând tot în branșă) că, în viață, înfățișarea atrăgătoare e doar un mijloc pe care trebuie să-l folosești cu tact și pricepere. Azi, nici în cinematografie nu mai răzbești doar cu o înfățișare agreabilă, darămite în relațiile cu publicul. E nevoie de muncă sau talent. De muncit poate oricine, așa că Gaby decisese să-și exploateze talentul. Încă nu-l depistase, dar îl bănuia pe aproape. Și mai știa că în meseria lui rampa de lansare pentru reușite viitoare o constituie educarea simțurilor: privirea să-ți fie vulturească, ochii să vadă nu numai în sufletul clientului, dar și în portofelul lui. Vorba să-ți fie când miere, când oțet, după solvabilitatea interlocutorului. Urechile, pe recepție continuă, să înregistreze și cele mai insignifiante detalii, pentru că nu se știe, ceea ce ție ți se pare nesemnificativ, pentru unii dintre noi poate fi important. Atenție la simțul olfactiv, de el depind treptele ierarhiei profesionale – controalele sunt multe și trebuie depistate la timp! Simțul tactil îți dă independența financiară: îl ai, te dezvolți, nu-l ai, rămâi în curs de dezvoltare. Esențiale în manifestarea acestui simț sunt cunoștințele de istorie a patriei acumulate în școală: de multe ori nu vezi bancnota, o pipăi doar, iar reacția ta e în funcție de personalitatea de pe ea… Vladimirescu, Cuza, Bălcescu… Câteodată sunt necesare și cunoștințe de istorie generală: personalități ale altor nații îți ajung în buzunar și e util să știi că în interpretarea actuală a istoriei un Washington face cât șase Richelieu… Dar mai presus de toate e

zâmbetul: catifelat pentru șefi, vestici sau autohtoni cu buzunarele pline, tovărășesc pentru tovarăși, îngăduitor, dar circumspect pentru tinerele care foiesc prin hol așteptând ocazia să cunoască designul mobilierului din diferite camere, distant pentru cei fără valoare comercială…

Dar lucrurile simple cer multă atenție, vigilență și ochi versat… Seara asta putea fi dintre cele liniștite, atât de apreciate de conducere și de el personal: nu era anunțată sosirea vreunui grup de teutoni amatori de schi, pe clienții hotelului parcă îi lovise abstinența, iar fetele – Lily Blonda, Mary Cinci Sute, Gina Virgina și două stagiare – își întâlniseră logodnicii și perechile dispăruseră în restaurant, pe scări, în ascensor, după cum le era programul… Deci, seara putea fi tihnită, de n-ar fi fost blonda care zăcea în fotoliu fixând de o oră țurțurii candelabrului.

A remarcat-o de când a intrat – o femeie cu plastica ei n-ar trece neobservată nici la Las Vegas. Părea destul de stingheră, s-a învârtit, a admirat săpunurile la Shop și a inventariat tablourile de pe pereți, pe urmă a aterizat într-un fotoliu și a început să radiografieze fiecare mascul care intra ori ieșea din lift. Vreo doi, remarcându-i privirea, au dat semne de interes, ba un neamț din Frankfurt, care vine mereu cu afaceri, s-a și apropiat, zâmbindu-i părintește. Juna s-a înroșit toată și s-a făcut că plouă.

Printre zâmbetele și cheile pe care le împărțea, Gaby continua s-o supravegheze. Motivele unei așteptări prelungite nu pot fi decât amorul, afacerile sau serviciul. Amorul presupunea o întâlnire ratată, dar mai rar bărbați care să-și permită întârzieri față de un fizic ca al blondei. Afacerile holurilor de hotel cer o integrare prealabilă în mediu. Aici, solitarii sunt rari, echipa e baza, vorba poetului: „unde-i unu, nu-i putere.” Așa că, unul tratează afacerea, altul panoramează

încăperea veghind la securitate, al treilea, pe la uși, tot în probleme cu securitatea. O combinație din primele două motive ar fi fost plauzibilă, deși tipa părea cam tomnatecă pentru a debuta în astfel de acțiuni. Dar, în treburile astea poți debuta la orice vârstă, bunăvoință să fie! Mai rămânea serviciul. Nu o remarcase printre tovarășii care în alte ocazii așteptaseră ore întregi fără să consume ceva… Dar ce, parcă el putea să-i cunoască pe toți?… Deși, cât de bine i-ar prinde!

Parcă ghicindu-i nelămurirea, tânăra se ridică de pe fotoliu și se îndreptă spre el.

— Da, vă rog, zâmbi larg Gaby.

— Aș dori să știu la ce cameră stă domnul Dan Opreanu.

O privi circumspect. Individa părea pașnică, dar lui și alte calme aparențe îi jucaseră feste. La fel ca și asta, stăteau în fotoliu liniștite și așteptau… și până la urmă soțul cobora, din ascensor sau pe scări, surâzător și gângurind la urechea domnișoarei care-l însoțea. Soțul, deși român neaoș, o ștergea englezește, iar fetele începeau lupta. Până să intervină arbitrii, combatantele reușeau să-și învinețească câte un ochi sau să-și folosească unghiile și, bineînțeles, să se coafeze reciproc.

— Opreanu… Opreanu… silabisi, urmărind cu degetul filele din registru… Nu e la noi.

— Precis e aici! A venit chiar în seara asta… Cu o delegație, din Brașov.

— Domnișoară, în seara asta nici un oaspete nu ne-a onorat cu prezența… Încercați vizavi!

— Nu, nu, la „Ambasador”…

Întinse mâna spre registru, încercând să-l tragă spre ea. Cu delicatețe, Gaby îi îndepărtă mâna și, păstrându-și zâmbetul standard, o amenință cu degetul ca pe un copil care a făcut o năzbâtie. Se aplecă spre ea și-i șopti conspirativ:

— Nu e, pe cuvânt de onoare… Confidența cerând confidență, continuă, cu o afirmație mai

mult interogativă decât exclamativă: Poate ați fost informată greșit…

— El mi-a telefonat că-l găsesc aici! se încăpățână tânăra.

Gaby răsuflă ușurat: se alarmase degeaba. Nu era decât un rendez-vous eșuat. Să-ți permiți să-i dai plasă splendorii blonde însemna ori că ai harem la dispoziție, ori că ești nevropat… Zâmbetul se lăți sub mustața mafiotă:

— Mă cheamă Gaby, și palma lui se lipi de mâna ei.

— Poftim? tresări ea.

— Și eu sunt un abandonat… Să ne unim abandonurile!… Peste o oră termin tura.

— Cât e ceasul? îl privi ea zăpăcită.

— 23.

— Dan…

Gaby tuși reprobator:

— N-auzi că nu e?!

Fata îl privi ca și cum abia atunci l-ar fi văzut cu adevărat, râse încet și dădu din mână a lehamite:

— Deci, Dan Opreanu nu există… Asta e!… Da… Deci, asta e…

Gaby o urmări din ochi până ieși prin ușile grele, de sticlă.

— Mare ți-e grădina!… Parcă ar fi drogată…

Și începu să viseze la viitor: un aranjament, la vară, la Mamaia, mai bine la Olimp, că-i dever mai mare, o gestiune, ceva… ori ocazia mult așteptată, cu siluetă ca nebuna asta și mașinuță sport, roșie, capitonată în piele de căprioară…

* * *

După ce trenul care o ducea pe Olga își luase avânt spre București, iar din prietena ei nu se mai zări decât ciuful blond și mâna care se agita la fereastră, Olimpia se îndreptă spre vilă. Se opri la bufet să compenseze caloriile consumate. După o

semiduzină de mici și două țuici fierte, viața pare mai roz, iar ideile sunt mai clare. Sorbi ultimele picături din pahar și porni cu pas întins spre șosea. Își alese o poziție avantajoasă – cum văzuse în filme că procedează starletele în căutare de aventuri – și, după câteva mașini, un suflet caritabil opri. Șoferul tatonă o conversație în genul celor pe care le ai cu autostopistele pe care le bănui disponibile, ea fumă două țigări și ajunseră în centrul Sinaiei. După o jumătate de oră de gâfâit pe serpentinele în pantă, se pomeni pe strada pe care Olga fusese în seara precedentă. Casa doctorului arăta ca în descrierea Olgăi, cu excepția unui amănunt: ferestrele erau larg deschise și frânturi de vorbe răzbăteau afară. De fapt, era o singură voce, se lămuri Olimpia, apropiindu-se de casă: o contraltă care se chinuia amar pe firul melodic al unei romanțe.

— Bună ziua! își săltă Olimpia capul peste pervazul ferestrei.

Mai întâi zări basmaua; sub ea, doi ochi căprui care se îngustau, cercetând chipul din fereastră, iar mai jos, tuleiele unei mustăți. Femeia se ridică de pe scaun și se apropie de geam.

— Sunteți doamna doctor Pavel? se interesă Olimpia.

— Am eu față de doctoriță? râse gros femeia.

Într-adevăr, n-avea! Deși, cu medicii niciodată nu poți să fii sigur!

— Eu sunt Maria, vecina lui domn' doctor. Stau două case mai jos.

— Aha! comentă Olimpia.

— M-a rugat domn' Popicu că l-a rugat domn' doctor să mă roage să vin să fac curat. Tocmai mă apucasem…

— Cine e domn' Popicu?

— Vecinu' lui domn' doctor. Stă acolo! și degetul femeii vâjâi pe lângă tâmpla Olimpiei. Dar matale, ai treabă cu domnu' doctor sau cauți vreo cameră?

— Și una, și alta. Olimpia scoase pachetul de țigări și, observând privirea pofticioasă a femeii, i-l întinse.

— Păi, ai cam bătut drumul degeaba. Domn' doctor e la București, iar de închiriat nici vorbă.

— Totuși, niște prieteni mi-au spus, insistă Olimpia.

— Nu se există, tranșă cealaltă… N-o fi având nevoie de bani? o privi rugător, parcă așteptând ca Olimpia să nege cu înverșunare… Nu știu… Lasă el mândrețe de casă neexploatată… Îți dai seama, trei camere ori, hai să zicem, optzeci pe zi, că nu iei pielea de pe om, nu punem un an întreg, dar opt luni tot merge… Păi, cât face?

Olimpia ridică din umeri.

— Îți spun eu, că nu o dată am socotit. Cincizeci și șapte de mii, întări ea fiecare silabă… Om fin, îl interesează cultura și alte prostii, nu vrea să slugărească pentru bani… Nu-i nimic, mă punea administratoare, mă ocupam de toate, la sfârșitul lunii îmi luam partea, restul de bani la București… Trăia boierește… Crezi că nu i-am propus?!… Nu o dată, de zeci de ori!

— Și el nu dă deloc pe aici?

— Rar. De ast' toamnă n-a mai fost.

— Nu se poate, protestă Olimpia. Amicii mei mi-au spus că pe 7 decembrie doctorul era aici.

— A doua zi de Sfântul Nicolae? tresări femeia… Într-o sâmbătă, nu?… Să știi că ai dreptate.

Dispăru de la geam și reapăru peste câteva clipe cu un borcan de dulceață pe care-l puse pe pervazul ferestrei.

— Ia, servește! E din rezerva lui domn' doctor, da' e făcută de mine… Bărbată-meu, Vasile, e mare zurliu! Zice că trebuie să-i cinstim pe toți sfinții mai importanți din calendar, că numai așa ne va ajuta Dumnezeu… Sfinți sunt mulți, nu glumă, cel puțin o dată la săptămână pică unu'. Al meu își adună prietenii și se pun pe

băutură și jucat table. Vineri, de Sfântul Nicolae, n-a putut să-l serbeze, dar a doua zi au început de pe la cinci. Eu nu prea mă am cine știe ce cu religia, așa că nu mă amestec și-mi văd de ale mele. Pe la opt, al meu, care trăsese cam zdravăn la măsea, zor nevoie că li s-a arătat sfântul și le-a spus că poftește la clătite. Cu sfântul m-aș fi înțeles, dar cu nebunul nu era chip. M-am îmbrăcat, să mă reped până la Tița, vizavi, să iau un chil de făină. Când am ieșit, am văzut lumină la domn' doctor, că m-am și mirat un pic, că nu era nici o mașină în față. Cât m-am plâns eu Țiței și ea mie, că și al ei era la onomastică cu al meu, să fi trecut o jumătate de oră. Mai stăteam eu, dar a ieșit nebunul răcnind că sfântul moare de foame… Fuguța înapoi, și atunci am zărit o mașină în față la domn' doctor și mișcare prin curte… După ce le-am făcut clătitele, am ieșit să mă dumiresc… Când colo, nu tu mașină, iar în casă întuneric beznă. A doua zi dimineață, nici o mișcare… Ce o fi fost nu știu! O fi trecut domn' doctor într-o vâjâială, o fi fost pațachina aia…

— Care pațachină? o întrebă Olimpia.

— Una care-i trage clopotele lu' domn' doctor… O aia, boită toată.

— Blondă, brunetă?!

— Țigăncoasă și cu o privire de o ghicești imediat că-i rea de muscă, dar îl joacă pe domn' doctor ca pe un titirez.

— Și vine des singură? se miră ingenuu Olimpia.

— Singură, nu, râse strâmb femeia. Cu un handralău. Stau câteva ore și, valea.

— Și doctorul ce zice?

— Nimic, că nu l-a informat nimeni… Ce să-i faci, maică, cum îți așterni, așa dormi… Mai dă-mi o țigară!

— Cum arată bărbatul care vine cu prietena doctorului? se interesă Olimpia, după ce-și aprinseră țigările.

Femeia trase câteva fumuri și o privi suspicios.

— Da', ce te interesează pe dumneata?

Ca de obicei, când confidențele se epuizează, apare neîncrederea. Oare n-am spus prea mult? părea că se întreabă femeia, cântărind-o cu o privire rece.

— Și mata cine ești? întrebă ea și aruncă cu un bobârnac chiștocul pe fereastră.

— O turistă, răspunse Olimpia. Bună ziua!

Coborârea spre gară fu un lung derapaj mai mult sau mai puțin controlat. Din când în când, un stâlp sau un zid o mai oprea câteva clipe, apoi tălpile reîncepeau să alunece și tot așa, din stâlp în stâlp, ajunse la gară. Când se văzu în trenul de Predeal, teafără și neschilodită de perfidul ghețuș al Sinaiei, înjură în bloc Valea Prahovei cu perlele ei și-și promise o întoarcere cât mai grabnică spre tihna apartamentului bucureștean. Când se liniști, gândurile i se reîntoarseră la Olga… Tresări și rămase cu privirea pironită pe geam… Pentru prima oară, în science-fiction-ul Olgăi apărea realul… Strada, casa existau… Mai mult, fusese zărită o mașină, probabil a Olgăi… Orele coincideau… Apoi, mașina dispare, înseamnă că Olga a plecat mai departe. Rămăsese acolo pentru o perioadă mai mică decât cea necesară pregătirii clătitelor… Cât timp pot să-ți ia niște clătite? Cunoștințele în domeniu fiindu-i limitate, estimă la o jumătate de oră… Se mai gândi puțin și mai adăugă un sfert de oră… Bun!… Ce s-a întâmplat acolo? Toate informațiile indicau existența unui triunghi clasic: el, ea și al treilea. Autostopistul de la Predeal era o latură a triunghiului și se grăbea să ajungă lângă celelalte două… Nu e bine! Avea întâlnire doar cu una din laturi, cea infidelă… Olga îl conduce, tipul îi mulțumește și dispare în casă… Olga ar fi plecat imediat și vecina n-ar mai fi zărit mașina… Nu, Olga intră în casă! I se întâmplă sau asistă la ceva care-i declanșează șocul nervos și

amnezia… Să fi fost martora unui viol colectiv?! Prostii… te revolți, reclami, dar nu-ți pierzi memoria… Să fi asistat la o crimă?! Tâmpenii… o lichidau și pe ea, n-o lăsau să umble creanga prin natură… Să fi fost ea violată?… Perfect posibil și o explicație excelentă pentru amnezie… Ghinionul ei, altele speră o viață întreagă să li se întâmple asta, dar n-au noroc!… Își imagina scena: satirul o zărește pe Olga în alimentară în timp ce târguia biscuiți. Instinctele animalice ce freamătă în el îl împing spre mașina ei. Pe drum, numai lapte și miere, îi adoarme neîncrederea. O invită în casă sub un pretext banal: la o cafea, la un sandviș… Cheile de la casă le are de la prietena doctorului – mai mult ca sigur tipul e din partea locului, altfel escapadele lor amoroase s-ar fi consumat în București. Înăuntru, se repede ca o fiară asupra Olgăi. Surprinsă, slăbită – de la prânz nu mâncase decât niște biscuiți – cedează… Probabil că un viol singular n-ar fi declanșat amnezia, dar prin preajmă mișunau și alți satiri, amici ai primului. Orice rezistență, chiar și cea nervoasă are o limită, așa că la un moment dat s-a produs șocul. Când i-au dat drumul, în tulburarea din mintea ei, în afara fricii, se insinua rușinea. I se rostogolea prin creier, ca un bulgăre de zăpadă, devenind tot mai mare… Nimeni nu trebuia să afle ce i s-a întâmplat… Trebuia să fugă de locurile și oamenii cunoscuți. Când, pe șosea, i-a apărut bifurcația – stânga București, dreapta Târgoviște – a ales-o fără ezitare pe a doua.

Olimpia răsuflă ușurată: raționamentul i se părea fără cusur. Găsind cauza, putea să atace efectele… Încă nu știa cum, dar simțea că ideea salvatoare nu va întârzia… Poate, o reconstituire?!

La vilă, avu una dintre puținele surprize plăcute ale sejurului la Predeal. Filip, la masă, cu un caiet în față, scria concentrat. Dragul de el, nici nu începuse bine vacanța și se pregătea pentru trimestrul următor! Îl alintă, îl giugiuli, află că a

schiat cu Ancuța și s-a dus singur la cantină, îl sărută și apoi vru să afle dacă odorul se dedicase matematicii sau românei.

— E al Ancuței, murmură încurcat Filip.

— De când îi faci tu temele Ancuței? îl privi ea perplexă.

— Nu sunt teme… Îi scriu o amintire…

Intrigată, răsfoi nervos paginile – fotografii de actori, poezele și etichete lipite, proză școlărească – până dădu de cugetarea lui Filip:

„Fetele-s ca trandafirii
Iar băieții ca zefirii
Când trandafirii înfloresc,
Zefirii înnebunesc.”

O palmă vâjâi prin aer lipindu-se de obrazul lui Filip.

— Să vezi cum e când înnebunesc mamele! țipă Olimpia. Nu ți-e rușine? Clasa a patra și-ți arde de trandafiri înfloriți?!

Dacă propriul copil, crescut și educat de o mamă artistă și de un tată milițian, are la vârsta lui asemenea preocupări, teoretice, ce-i drept, ce să te mai miri de practicanții violului!

— Unde vrei să ajungi? îl interogă ea și o nouă palmă poposi pe celălalt obraz a lui Filip.

— La Ancuța, să-i dau caietul, șopti printre suspine interpelatul.

* * *

Stătea la geamul pe care se prelingeau șuvițele de ploaie și privea întunericul. Copaci desfrunziți se clătinau gemând sub vânt. Un bec stingher se zbătea, luminând stropii amestecați cu zăpadă. Era din ce în ce mai frig.

Ușa se deschise cu zgomot, lăsând să se reverse în cameră o lumină galbenă.

— Ei, ce faci? Tot la fereastră… Ce-i fi văzând pe întunericul ăsta?!… Hai, pune-ți halatul!

— Nu vreau, protestă slab tânăra.

— Ce, aici e pe vrute? râse cealaltă. La zece stingerea, toată lumea face nani… Mâine, pe lumină, poți privi cât poftești pe geam.

— Nu vreau! Se încordă, strângând ca într-o menghine brațul sorei… Ochii începură să-i lăcrimeze, încordarea trupului se muie, iar mâna se desprinse moale din încleștare… Nu pot! Te rog!

Sora o privi cu indiferență. Lucra de câțiva ani aici, văzuse zeci de cazuri asemănătoare. La început, îi era milă de ele, suferea când vedea că se chinuiesc, încerca să comunice cu ele, să le ajute. Timpul îi transformase mila în indiferență, interesul în rutină. Turele se succedau monoton: dimineață, după amiază, noapte… Supraveghează-le, fă-le injecții, dă-le pilule!… Și iar de la capăt… Pleacă una, vine alta, salonul era mereu plin. Prefera tura de noapte: era liniște, pacientele, amețite de pilule, dormeau, iar ea, printre vizitele prin saloane, mai croșeta sau citea. Își făcea conștiincios meseria, fără pasiune, dar și fără greșeli. Nimeni nu se plânsese vreodată de ea, dar nici n-o lăudase. Pentru bolnave și colege era sora Ana; pentru șefi numele dispărea, era doar „soră!”. Evita discuțiile cu pacientele. Se plictisise să asculte ani în șir variațiuni pe aceleași teme fanteziste – dar fata asta, tânără, frumoasă, cu ochii în lacrimi, avea atâta disperare în privire, încât simțea că se rupe ceva din asprimea care-i încleștase sufletul. Îi puse halatul pe umeri și o împinse ușurel spre ușă.

Pe hol, le izbi violent lumina înghețată a neonului. Tânăra închise ochii, lăsându-se condusă; o păpușă mecanică al cărei arc se defectase.

— Vrei o țigară? întrebă sora Ana.

Scoase un pachet alb, lucios, din buzunar, luă două țigări, le aprinse ținându-le între buze și-i întinse una. Tânăra trase fumul, se înecă și începu să tușească. Apoi, cu ochii plini de lacrimi, începu să fumeze cu lăcomie.

— Te doare ceva? o întrebă blând Ana.

— Nu… nimic… veni răspunsul șoptit.

Ana o privea încordat. Ar fi vrut s-o întrebe, dar nu îndrăznea. N-o mâna curiozitatea – motivele actelor disperate sunt felurite, dar toate ascund tristețe și durere –, ar fi vrut s-o ajute. Când povestești, te detașezi de propriile fapte. Ai acționat într-un moment de maximă încărcătură emoțională: acum, când injecțiile și pilulele îți dau o liniște abulică, sunt șanse ca motivele să-și estompeze importanța pe care le-o acorda mintea ta… Își lăsă mâna blând pe umărul ei, într-un gest pe care-l voia plin de îmbărbătare și nu de compasiune.

— De ce ai făcut-o? o întrebă după câteva clipe.

Un zâmbet palid se schiță pe chipul fetei. Privirea i se liniștise, iar tremurul mâinii care ținea țigara dispăruse. Totuși, nu răspunse. Se încăpățâna să fixeze întunericul de afară, evitând privirea sorei.

— Bine, lasă, renunță Ana. Mă duc să încălzesc niște ceai. Prinde bine pe frigul ăsta.

…Fuma în neștire, uitându-se pe geam. Când simți arsura la degete, lăsă chiștocul să cadă pe dușumea, privind ochiul rubiniu.

Papucii Anei lipăiră pe hol, apropiindu-se. Puse cești le cu lichid fierbinte pe pervazul ferestrei, se aplecă, luă chiștocul și-l azvârli într-un coș.

— N-am încercat să mă sinucid. Cuvintele aveau o rezonanță ciudată, ca un comentariu la faptul divers. Le repetă pe un ton mai ferm, vrând parcă să se convingă de adevărul celor afirmate.

— Bine… dar în fișă! ezită Ana.

— Am luat o singură pilulă, tranșă tânăra. Acum mi-aduc perfect aminte.

Enervarea pusese stăpânire pe ea. Din cana care-i tremura în mână câteva picături plescăiră pe linoleum.

— Trebuie să vorbesc cu doctorul!

Ana îi desprinse mâna care se încleștase de halat și o privi cu milă.

— Sigur!… Mâine!… Acum trebuie să dormi!

De câte ori nu asistase la crize asemănătoare! Se declanșau din nimic: o vorbă, o aducere aminte, un gest oarecare. Luau amploare în violență sau melancolie, susținute de o idee fixă și se încheiau cu sedative și somnifere. O prinse pe după umeri, împingând-o spre cameră.

— Acum! aproape că țipă tânăra, încercând să se degajeze. Își simțea pleoapele grele, de plumb, iar în trup i se insinua o moleșeală ciudată.

— Ce se întâmplă, soră? răsună o voce din capătul culoarului.

— Nimic deosebit, domnule doctor! O ușoară stare de surescitare. I-am pus un somnifer în ceai și acum o duc la culcare, auzi, ca prin vis, tânăra.

Ușile saloanelor începură să se trântească dis-de-dimineață. Prima apăru femeia de serviciu cu gălețile și cârpele, apoi asistentele, mânuind aferate cutiuțe și plicuri cu pilule, urmară doctorii – întâi stagiarii, comentând plini de importanță diagnosticele pacientelor, apoi medicul de salon aruncând priviri blazate pe fișe, iar în final, înconjurat de toată suflarea medicală, profesorul. Profesorul era bătrân, obosit – guta îl chinuise toată noaptea – și enervat – dimineață aflase că în ziua în curs era convocat la sector și municipiu. Proasta dispoziție a șefului îi adusese pe toți – medici și pacienți – la același numitor. Cum nimeni nu îndrăznea să vorbească, vizita se desfășură repede și în tăcere.

După ce ușile pocniră în urma alaiului medical, tânăra se sculă din pat, înmuie un colț de prosop în apă rece și începu să-și frece viguros fața, brațele, apoi tot trupul, pe sub cămașa de un roz spălăcit legată cu un șiret la gât. Îndreptă păturile de pe cele două paturi, deschise geamurile lăsând să năvălească aerul rece și umed, să alunge miasma de medicamente. Strângând la piept halatul de molton vișiniu, ieși din încăpere.

Pe culoarele vopsite în verdele acela cenușiu care te îndeamnă la gesturi disperate și pe care din cine știe ce considerente administrative ori porniri sadice sau pur și simplu din dezgust l-au ales edilii spitalelor, domnea o agitație neobișnuită. Strigăte, zdrăngănit de farfurii și miros de mâncare arsă anunțau unul din momentele de maxim interes din viața monotonă a unui spital. Înviorați, bolnavii grăbeau spre sala de mese, cu aceeași așteptare nerăbdătoare cu care în viața civilă alergau spre vreo întâlnire de afaceri ori de amor. Tânăra alese o masă ferită, unde se și așezară două femei.

Una din ele, cu fața obosită pe care machiajul violent se stratificase ca vopseaua pe un gard coșcovit, se aplecă spre ea, zâmbindu-i complice:

— E un meniu special, hipocaloric, pentru menținerea siluetei. Eu ador crema de legume… Spune-mi, dragă, ai o croitoreasă bună?… Ador să fiu bine îmbrăcată. Și soțul, știi, are o funcție de răspundere, ține să fiu în pas cu moda… Înțelegi, dineuri oficiale, cocteiluri… Mă adoră, înțelegi?… Dar am neapărată nevoie de o croitoreasă bună.

O prinse de mână peste masă și se încleștă, ca și cum ar fi fost pe punctul de a cădea într-o prăpastie.

— Mă înțelegi, nu… Este esențial să găsesc o croitoreasă… Rămase cu ochii în gol, apoi se ridică în grabă:

— Scuzați-mă, scumpelor, aștept un telefon. Ador să primesc telefoane.

Cealaltă femeie râse rău.

— E nebună, săraca. A părăsit-o bărbatu-său, un ștab, s-a dus cu una care i-a făcut un copil… Și astă a înnebunit…

Privi în jur iscoditor. Apoi îi făcu semn spre o geantă de vinilin uzată, fără curea, pe care o ținea sub braț.

— Uite, vezi, aici am tot… Toate dovezile… Strâng fapte și elemente… Tot ce spun ăștia… Îi bag în pușcărie… Stt… Dacă taci, pe tine nu te torn… Vezi, dacă auzi ceva, notezi pe o hârtiuță și-mi aduci mie.

O privi aspru și se aplecă să soarbă zgomotos zeama călduță în care pluteau bucăți de morcov ca niște insulițe roșiatice pe o mare sudică.

Părăsi sala de mese și se grăbi spre cameră să tragă o țigară. Se privi printre petele pecinginoase ale oglinzii care atârna deasupra chiuvetei și începu să râdă. În fond, se poate trăi și ca nebun. Important e să supraviețuiești. Și cine poate spune cu mâna pe inimă că e perfect normal?! Normalitatea absolută devine și ea o formă de nebunie. Iar dacă reușești să găsești un loc pe margine, de unde să ai o perspectivă de ansamblu, ce poți să-ți mai dorești decât să asiști liniștit la toată goana disperată a așa-zișilor oameni normali?

Aruncă câteva monede de un leu în buzunarul halatului și ieși… Probabil că vara era minunat aici, verdeață, răcoare. Acum, trunchiuri chinuite, mâzgă amestecată cu frunze putrezite, clădiri dezgolite, totul alcătuia un decor lugubru. Pe alei bântuia câte o siluetă șovăitoare, în același halat de un sângeriu putred. Ori vreo femeie cu sacoșe de plastic, mergând cu trupul înclinat în față și umeri zgribuliți.

— Sărut mâna! Inoportunez?

Tânăra se opri surprinsă. Lângă ea oprise un halat vișiniu: blond, înalt, surâzător.

— Pot să vă acompaniez plimbarea?… Îmi permiteți, Silviu Vlădescu, fizician. Posesor al

unei astenii de iarnă și domiciliat temporar în pavilionul 8.

— Încântată de cunoștință, surâse ea.

— Încântarea are și un nume? o privi iscoditor fizicianul.

— Mister feminin… să zicem „pacienta blondă”.

— Tânără și frumoasă, completă el.

Începură să sporovăiască animat pe aleile șerpuitoare ale parcului. Și soarele, parcă bucurându-se de veselia lor, sparse înnegurarea, trimițând raze palide.

— De-ai ști cât mă bucur că te-am cunoscut…

Sinceritatea din tonul lui se strecură în sufletul fetei, încălzindu-i privirea.

— Sunt de două săptămâni aici, continuă el. Simțeam că-nnebunesc. Nu poți să conversezi cu nimeni… Toți au o păsărică… Se opri și o prinse de braț… Auzi?

Din depărtare răzbătea un zgomot confuz ca zumzăitul unei albine uriașe.

— Helicopterul, se precipită Silviu… Și ieri, toată noaptea a patrulat… Se aplecă spre urechea ei și-i șopti… Venise să mă ia… Dar ăștia mă păzesc. Le e frică… Au aflat că am captat semnalele… Știi, comunic cu galaxia prin ultrasunete… Mă duc la pista de aterizare, și o luă la fugă spre rondul în mijlocul căruia se afla chioșcul alimentar.

Tânăra se zgribuli în halat și grăbi pe aleea răvășită de vânt. Telefonul era adăpostit sub o copertină de plastic verde. Soneria se auzi prelung, a pustiu. Voia să renunțe, când cineva ridică receptorul. Ascultă zăpăcită vocea bărbătească.

— Da… Vă rog, nu includeți… Cu doamna Olimpia Cernea… A venit de la Predeal? Vă rog, spuneți-i că am căutat-o. Vă rog, nu uitați, e foarte important… Eu. Adică, da, sigur, mă numesc Olga Zissu. Sunt la Spitalul 9, Psihiatrie 7, camera 12…

* * *

Pentru Olimpia, săptămâna patimilor luă sfârșit în acea zi de sâmbătă la ora 14:30, când acceleratul de București părăsea Predealul. În spiritul democrației care domnea și în familia Cernea, ea lansă în ședința consiliului de familie propunerea părăsirii Cioplei și a împrejurimilor și tot ea aprobă cu entuziasm, votând-o în unanimitate. Printre drepturile minorilor nefiind și cel de vot, protestele tânărului Cernea fură inutile. În dimineața respectivă cei doi își luară rămas bun de la Predeal, fiecare în felul lui: copilul schiind cu Ancuța, mama consumând mici și țuică fiartă. Ocupațiile respective atenuară încordarea dintre ei, în tren amândoi revenind la nota obișnuită a relației: Filip indolent, Olimpia pisăloagă.

Pe peronul bucureștean îi aștepta un soț și un tată, contopiți în aceeași persoană, ABC: privire rece și zâmbet înghețat. Ce-l necăjea, cine-l supărase, se citeau întrebările mute în privirile mamei și ale copilului.

— Serviciul, îi lămuri ABC, după epuizarea tradiționalelor manifestări emoționale prilejuite de revedere.

— Încă n-ați lămurit dispariția individului? îl privi perplexă Olimpia, obișnuită cu rapiditatea de acțiune și gândire a maiorilor.

N-o lămuriseră. Nu se poate spune că nu depuseseră toate eforturile, însuși tovarășul colonel Banciu era de acord în această privință, însă nu-și capacitaseră la maximum potențialul profesional, în general, și cel intelectual, în special.

„Nu gândiți”! conchisese șeful lor direct în fructuoasa întâlnire de lucru pe care o avuseseră în dimineața respectivă.

Maiorii ar fi vrut să riposteze că gândeau suficient, dar asta nu-i avansează. Ipoteze aveau, datele care să le susțină lipseau.

Filialele Interpolului din Viena și Hamburg răspunseseră prompt: prima confirmând spusele lui Savu, a doua, anunțându-i că Jipa nu fusese musafirul orașului lor. Totuși, inginerul îi vizitase pe federali, dar își alesese reședința la Frankfurt. Sejurul durase șase zile. Li se indica la ce hotel locuise – în prețul camerei intra și micul dejun –, iar maiorii calculară că, la tariful respectiv, toată diurna lui Jipa s-ar fi consumat pe patru ore și jumătate de somn. În privința inginerului, situația era clară: oficina de spionaj îi asigurase și celelalte ore de somn. Prin ricoșeu însă apărea un aspect interesant pe care maiorii îl comunicară colegilor de resort: în viitor specialiștilor să li se scurteze la maximum durata deplasărilor, deoarece era evident că dincolo nu li se oferă condiții omenești de odihnă și refacere.

O anchetă e un sistem de coordonate – pe ordonată se înscriu deducțiile, pe abscisă acțiunile – fiecare fază fiind bideterminată, iar reușita depinzând de echilibrul dintre cele două axe ale sistemului. Abscisa lor cerea în continuare coordonatele persoanelor căutate – bruna cu haină de blană, blonda cu mașină și sosirea lui Jipa – eforturile lor până în prezent fiind lăudabile, dar nu și eficiente.

Tot pe abscisa anchetei se înscria și vizita la Savu. De data asta, familia era reunită în plen, exersând: fetița la pian, doamna în bucătărie, iar inginerul la o pasiență. Plăcerea revederii fiind declarată de ambele părți, maiorii respectară ceremonialul vizitelor anterioare: cafele și coniac.

— Ce ați făcut în sâmbăta dinaintea plecării spre Viena? se interesase Gelu între două sorbituri dintr-unul din lichidele oferite.

Lenevise prin casă. Mai bine zis, bolise. O migrenă rebelă îi stricase, „sereleul”. Ceaiuri și pilule, o noapte agitată, dar a doua zi, pe la prânz, fizicul și psihicul inginerului se refăcuseră.

— Ghinion! Ați ratat și schiul de sâmbătă… ABC întoarse o carte de joc: un nenorocit de șesar care bloca pasiența.

Inginerul zâmbise trist. Într-adevăr omisese să le spună că în acea sâmbătă își programase slalomuri și coborâri pe Clăbucet împreună cu Jipa.

— Păcat, comentase ABC, iar inginerul se întrebase dacă remarca se referea la omisiunea lui, la schiul ratat sau la pasiența blocată.

Cam astea ar fi fost acțiunile maiorilor în ultimele zile. Era mult, era puțin, nici ei nu puteau aprecia, cert că era monoton și obositor.

— Și Gelu? își întrebă Olimpia soțul, sâmbătă seara, în patul conjugal.

Un mormăit scurt fu răspunsul lui ABC care era absorbit de lectura paginii a patra a „României libere”.

Câțiva ghionți îl obligară să treacă la vorbirea articulată:

— Seară de seară interoghează o martoră… La ea acasă!… Fosta sau viitoarea logodnică a lui Jipa, nu știu exact ce hram poartă!… A înnebunit și ăsta!… Apropo, vezi că te-a căutat una de la Spitalul 9… O oarecare Olga Zissu.

— Olga? tresări violent Olimpia. Cum a ajuns acolo?

— Cum ajung și alții: cu troleibuzul, cu Salvarea, cu autoturismul propriu…

— Neisprăvitule!… Păi, știi tu ce i s-a întâmplat fetei ăsteia?

Și Olimpia începu să povestească…

— Ce părere ai? se interesă după ultima secvență a narațiunii.

ABC n-avea nici o părere: adormise. Pagina de ziar conspectată cu asiduitate i se ridica leneș pe față în ritmul respirației.

* * *

Mai întâi se deschise ușa, scârțâind ușor. Apoi apăru un buchet impresionant, în care predominau cale și garoafe. Apoi se arătă și purtătoarea buchetului, o femeie cu fața strălucitoare de sănătate și zulufi roșcați, ieșind cochet de sub o căciulă rusească, de vulpe, ori poate de iepure înnobilat. Femeia scoase un strigăt scurt și deschise brațele larg, lăsând florile să se risipească pe linoleum.

— Olimpia, ai venit…

— Draga de ea! Uite unde ne-a fost dat să ne revedem!

— Nu știi, toate drumurile duc la balamuc! Prin urmare, era logic… Stai să strâng florile…

— Am uitat să ți-l prezint pe Gelu Ionescu, prietenul meu și, sper, de astăzi și al tău…

Olga, îngenuncheată printre cale și garoafe, ridică intrigată ochii. În spatele Olimpiei, în cadrul ușii, zări un bărbat înalt, zvelt, cu ochelari cu ramă groasă și două sacoșe pline ochi, grele, după expresia crispată de pe față.

— Îmi pare bine, domnișoară… adică nu-mi pare bine… voiam să spun…

— Gelușoru este un mare timid. Nu-l lua în seamă. Uite, scumpo, ți-am adus iaurt. Aici ai compot… mere…

— Țigări?

— Aveam, dar m-au tapat niște indivizi pe alee. Ba, uite, mai am câteva snagoave. Olga, ce s-a întâmplat? Când mi-a spus Aby, nu-mi venea să cred…

— Se pare că m-am sinucis… Dar n-aș vrea să-l plictisesc pe domnul Ionescu…

— Fii serioasă, e și el tot… în fine, poți vorbi ca în fața prietenului tău… Nici nu știi prin ce-am trecut împreună… Uite, și acum, s-a oferit să mă conducă. Ce m-aș fi făcut cu mijloacele astea de transport?

Gelu tuși semnificativ, reamintindu-și jumătatea de oră care precedase venirii lor, timp în

care fuseseră invocate, una câte una, toate întâmplările, mai vesele, mai triste, care le jalonaseră prietenia. În cele din urmă, desigur, cedase…

— Scuzați-mă, nu sunt o gazdă bună. Cafea n-am. Poate puțin compot sau un iaurt?

— Nu te deranja! Să știi că e foarte drăguț la tine… Mă așteptam la cu totul altceva…

— Gratii, infirmieri cât dulapul, bolnavi în cămăși de forță…

— Ei, și tu… Dar zău, e chiar agreabil. Ești singură în cameră, ai liniște, parcă ai fi la odihnă… Gata, spune, ce-ai făcut după ce-ai plecat de la Predeal?

— Aveți timp? Nu e prea politicos să vă înnebunesc cu treburile mele, dar… știți, doctorul care mă tratează spune că aceasta e o terapie, defularea prin conversație. Admițând că sunt nebună…

— Iar începi…

— Sunt gata să mă împac și cu această idee. Prin urmare, plec de la premiza că sunt nebună… Oricum ar fi, nu-mi strică să povestesc cele întâmplate, poate voi, oameni zdraveni la cap, veți înțelege sensul lor…

Aprinseră câte o țigară, Gelu se rezemă de perete resemnat și Olga își începu istoria…

…— Explicația pe care mi-a dat-o Dan în cea de-a doua convorbire telefonică era plauzibilă. Deci, m-am repezit la „Ambasador”. Aici l-am așteptat vreo două ore, stârnind interes chiar și recepționerului care vedea în mine o nouă recrută a faunei care mobilează holul hotelului. Am aflat în cele din urmă că nu există nici un Dan Opreanu, nici nu venise, nici nu plecase nimeni cu acest nume. Vă dați seama în ce stare de spirit eram. Începusem să mă îndoiesc că primisem vreodată vreun telefon. În cele din urmă, am ajuns acasă. Era pustiu, frig, și mirosea, îngrozitor a garoafe. Am aprins toate luminile. Camerele erau mai goale

ca niciodată, pereții fără tablouri mă priveau orbi. Al naibii de dezolant. Și n-avea rost să mai fac un duș, mai ales că se oprise apa caldă. Voiam să dorm, să uit de toate. Am luat o pastilă, repet, o pastilă de ciclobarbital, am băut apă din paharul pe care-l țin plin pe noptieră. Nu știu dacă gura mi-era amară sau apa era amară. Pe fundul paharului rămăsese o drojdie. L-am clătit și, în vreme ce mă spălam pe dinți, a început să se învârtească camera cu mine. Aveam senzația că o gheară mă strânge de gât și că pereții se apropie unul de altul. Am încercat să țip, dar n-am reușit să scot decât un bolborosit. Eram extraordinar de lucidă, mă priveam cumva din afară și-mi repetam să fiu calmă, nu-i nimic, totul se va termina cu bine. M-am târât în hol și-am deschis ușa de la intrare… Și am căzut cu nasul în prețul din fața ușii. Aveam impresia că tot praful din lume e în gura mea. M-a găsit un vecin și am ajuns la Urgență. Când m-am trezit în patul acela de fier cu toate țevile și tuburile legate de mâini, m-au întrebat câte pastile am luat și de ce am făcut-o. Le-am spus că nu știu, sunt amnezică, am fost și internată. Și așa am ajuns din nou de unde plecasem, pământul e rotund…

Olimpia suspină adânc și-și suflă cu zgomot nasul.

— Scuză-mă, dragă, dar sunt… Doctorii ce spun?

— A, că am greșit plecând prea repede din spital. Că unele fapte sunt uitate pentru că erau prea încărcate de emoții pentru a fi suportate conștient. Și că acest bărbat, Dan, este o proiecție a minții mele obosite, o încercare de a normaliza niște stări de care sunt conștientă că nu sunt în regulă… Să fie așa?… Se poate… Întrebarea este – una din întrebări, ca să fiu exactă – m-am sinucis cu bună știință și am uitat apoi, ori am avut iarăși o stare halucinatorie în care aveam impresia că sunt altcineva, o ființă rea care trebuia anihilată

cu orice preț? Nu-mi reamintesc când și cum am pus pastilele în pahar, dar aproape m-am convins că am avut din nou un moment de amnezie… Există desigur și o altă posibilitate, dar refuz să mă gândesc la ea. Ce vreți, am, probabil, o structură fobico-anxioasă. Cu alte cuvinte, mor de frică…

— Ce spui, Gelușoru? întrebă Olimpia, în vreme ce Gelu încerca să ocolească gropile de pe șosea, înjurând cu voce scăzută.

— Despre ce? se aplecă el spre parbrizul umezit de ploaie.

— Cum adică? Despre ce aș putea să te întreb? Scuză-mă, dragă, ori ești cinic, ori începi să faci o formă timpurie de scleroză. Ce crezi despre Olga?

— Ca femeie, cred numai lucruri bune, deși mama, săraca, zicea că de nebuni trebuie să fugi cât te țin picioarele. Ca nebună, e destul de reușită, deși am văzut și exemplare mai interesante. Iar amestecul ăsta de isterie și bine știutul sistem de a despica firul în patru e plictisitor în draci… Ezită câteva clipe, privind-o jenat… În fond, ce se întâmplă cu individa asta?!

— Ce se întâmplă? îl îngână Olimpia. N-ai auzit?

— Numai prima parte, recunoscu Gelu. Pe urmă, am cam ațipit… Simțind-o gata să izbucnească, continuă precipitat… Sunt obosit și povestea atât de lin…

— Ești un… ești un… se bâlbâi ea, roșie de furie.

— Un fraier, suspină Gelu. Când mă gândesc că era singura mea zi liberă… Ai spus că durează câteva minute și am pierdut trei ore.

— M-am săturat de maniera asta de a cârti tot timpul. Prietenul tău ABC e maestru… Mai bine spune, cum crezi c-am putea s-o ajutăm?

— Să-i găsești un bărbat – nu pe mine, se alarmă el, observându-i privirea șireată – să-i facă vreo patru copii. Mai crește natalitatea, se mai ia

cu treaba… Vezi ție ce bine ți-a prins… Te-ai mai împlinit, ți-au ieșit din cap fumurile aventuriste… Deși, ca să fiu drept, îți dai toată osteneala să te bagi unde nu-ți fierbe oala… Doamnă, am ajuns, binevoiți să coborâți…

* * *

Se trezi brusc. Și, neobișnuit, era perfect lucidă. Știa că se află la spital, că lumina care bătea în geam era a becului din dreptul pavilionului. Ce o făcuse să se trezească? Rămase nemișcată, încercând să-și reamintească ce visase. Și în clipa aceea simți mirosul. Parfumul oribil de garoafe. Groaza îi înțepeni trupul ca într-un coșmar. Apoi simți mâna. Încet, se târa pe pătură, o smuci, mototoli cămașa aspră de spital. O undă rece adie pe piciorul dezgolit. Cu un efort care o făcu să scrâșnească din dinți, întoarse capul. O siluetă amenințătoare, pătrată, în halat alb, ghemuită asupra ei. Chipul se ridică, dinții sticliră în raza tremurătoare… Ssss… Șuieratul o cuprindea, o legăna, o adormea, veninos, șerpesc. Mâna se ridică, ceva luci tăios. Olga strânse pleoapele până o durură. Și durerea aceea binefăcătoare o rupse din coșmar… Și strigă. Un strigăt disperat, singura armă împotriva monstruosului. Se concentră asupra țipătului, îl auzi cum plutește, se izbește de pereți, îl văzu strecurându-se pe culoare, prin toate încăperile înalte, vechi, cum pătrunde până în scheletul de lemn înnegrit și se întoarce înapoi, binefăcător, biruitor… Mâna se retrase, silueta se clătină, șovăi, o luă la fugă, se năpusti pe ușă… Și ea continuă să țipe, sufocându-se, incapabilă să se oprească, simțind cum lacrimi fierbinți îi încălzesc obrajii…

* * *

— Alo… Da, duduie, fiți amabilă, cu Olga Zissu, camera 12. Da, Olga Zissu. Vreți s-o chemați? Da, aștept…

Olimpia sorbi o înghițitură de cafea și privi pe geam. Un soare anemic făcea să strălucească ferestrele blocului din față.

— Alo, da… Cu Olga… Pardon, cu cine vorbesc?!… Doctorul…? Nu sunt rudă, sunt cea mai bună prietenă a ei… S-a întâmplat ceva?… N-ați putea să-mi spuneți la telefon?!… Nu se poate! Vin acolo. Chiar acum…

Chipul Olgăi îi apărea obsesiv în fața ochilor: o zărea printre pietonii zgribuliți pe trotuare sau prin stațiile de autobuz, în chipurile femeilor întrezărite în mașinile pe care le intersectau, chiar și în profilul colțuros al celei de la volanul taxiului. Ca totdeauna, în situațiile în care deznodământul te bulversează, reproșurile se înlănțuie în suflet: nu-și putea ierta, nu știa prea bine ce, dar ceva ar fi putut, ar fi trebuit să facă…

— A sculat toată secția. A urlat de-a agitat toți bolnavii…

Fața doctorului acuza o noapte albă: ochii, înroșiți de nesomn, barba ca un șmirghel fin, respirația duhnind a țigară.

— Dimineața a spus că vrea să se externeze. Pentru asta, știți, trebuie făcute formalități, trebuia să ne dăm avizul… Când am trimis s-o cheme, nu mai era în rezervă. Nu pot să înțeleg cum și-a recuperat hainele… În sfârșit, cu sila nu puteam s-o ținem, nu-i periculoasă…

Pe chipul obosit al bărbatului se întipărise un zâmbet mecanic. Olimpia îl privi îngrijorată:

— Am telefonat la ea. Nu răspunde nimeni.

— O s-o găsiți. Nu e grav. Ar trebui însă supravegheată. Criza asta e absolut inexplicabilă. Convingeți-o să se întoarcă. Sau să continue tratamentul. Știți, stresul cotidian… Avem multe cazuri. Mai ales intelectuali. Asta e…

Olimpia se ridică. Vru să spună ceva, dar plictiseala și oboseala de pe chipul doctorului o făcură să renunțe. Mulțumi și ieși. Printre halatele vișinii care se vânzoleau pe culoar descoperi unul alb.

— Fiți amabilă, unde aș putea s-o găsesc pe sora care a fost de serviciu noaptea trecută?

— Sora Ana?!… A plecat.

Olimpia o privi câteva clipe, deschise poșeta, scoase un pachet de țigări și i-l întinse.

— Lăsați, protestă cealaltă și pachetul dispăru în buzunarul halatului… Cu ce pot să vă ajut?

— Pacienta de la 12, Olga Zissu…

— Vi-e rudă? o privi sora compătimitoare.

— Prietenă. Ce s-a întâmplat cu ea?

— O criză. Ana era în camera de gardă, stătea de vorbă cu doctorul, când a auzit țipetele. Prietena matale părea că merge spre vindecare, dar aici niciodată nu ești sigur în chestia asta, oftă femeia. Ce am aflat de la Ana e că duduia Olga credea că cineva a vrut s-o asasineze. I-au dat somnifere și s-a potolit. Dimineață, eram și eu aici, a făcut tămbălău mare, că vrea neapărat să plece, că altfel va fi ucisă… Știu că se vorbea s-o mute la altă secție, dar până să apuce, dânsa a plecat. Țața Maria zice că i-a dat hainele pentru că duduia Olga i-a spus că are aprobare de la domn' profesor să plece în oraș.

— Dacă totuși cineva a încercat s-o…? își murmură Olimpia întrebarea.

Sora râse zgomotos și o bătu ușurel pe braț:

— Da ce, aici e casă fără stăpân?! Noaptea ușa de la intrare e închisă. Și mai e ceva: o pacientă de la doi, care n-avea somn, venise în hol să fumeze; ar fi văzut dacă cineva intra sau ieșea din rezerva unde era duduia Olga… Criză, doamnă, asta e, ridică fatalist femeia din umeri… Ești bine mersi, și odată te apucă…

Olimpia îi mulțumi și începu să se strecoare printre halatele vișinii spre ieșirea din pavilion.

Vizitatorii năpădiseră holul: privirile erau triste, zâmbetele de circumstanță, iar conversațiile se legau greu, cuvintele înecându-se în pauze.

Lângă ușă, o pereche discuta în șoaptă. Femeia – tânără, brună, ten de creolă, de o frumusețe care provoacă – îmbrăcată în uniforma de molton a pacientelor explica, iar bărbatul – june prim în moda retro, cam fanat – asculta. Chipul femeii trezi un slab ecou în memoria Olimpiei. Ecoul se stinse – fără ca numele să se suprapună chipului – și Olimpia, deschizând ușa, strănută: o insistentă aromă floralã îi gâdilase nările.

Capitolul IX

Marți, Olimpia se trezi cu senzația neplăcută că a uitat ceva important. Deoarece știa că asemenea stări avea mai ales pe stomacul gol, lipăi până la bucătărie, constatând absența lui ABC; după entuziasmul primelor luni de căsnicie, când ea se scula de cu zori și pregătea milițianului iubit micul dejun, urmaseră un an sau doi în care se scula, dar din ce în ce mai mohorâtă, iar tot ce-i ieșea din mâini căpăta un gust de nemulțumire. În cele din urmă, Aby a recunoscut că-i preferabil să-și bea cafeaua singur, iar Olimpia, cu răbdare și dragoste, l-a instruit până acesta a reușit să se miște printre crătiți și ibrice cu discreția unui Sioux. Deci, Aby plecase, iar Filip dormea roz și nevinovat ca un boboc de trandafir. Cu inima împăcată, puse ibricul la fiert, băgă prăjitorul în priză și controlă prin frigider. Spectacolul era dezamăgitor – o rămășiță de brânză de vaci degresată, un pachet de unt, o pungă în care o bucată de carne de un vânăt ca în pânzele lui El Greco se răsfăța printre boabele de mazăre scofâlcite și morcovi zbârciți. Cu un oftat, puse unt pe pâine și sorbi din ceașca cu ceai de tei. Era cazul să facă unele vizite pe la persoane de bine, înarmată cu două-trei săpunele și ceva țigări mai de soi și să le explice degringolada culinară, incompatibilă cu funcția soțului și cu puținele ore care-i despărțeau de finele anului… Și avea la treburi… Ronțăind pâinica bine prăjită, luă o hârtie și un creion și începu să noteze:

1. Curățenie. Bătut covoare, spălat geamuri. Medită un moment, apoi șterse cele scrise și le înlocui cu: șters praful… Păi, ce rost are să se complice? Curățenie mare, la primăvară! Poate își ia Aby vreo două zile fără plată, îl mobilizează și

pe Gelu… Fiind o structură intelectuală, încă de la începutul începutului, Olimpia conchisese că nu posedă nici o propensiune spre domeniul științelor casnice. Avea în schimb lecturi în literatura de specialitate și rigoare în gândire – deși Aby afirma… în fine, așa se întâmplă cu soții, ați văzut vreunul să nu fie bântuit de bovarism? Vorba bătrânului poet: „…și pălește de invidie, căci capra vecinului are ugerul mai plin…” Și cum raportul între macrocosmos și microcosmos este cel de reducere la unitate, își îndreptase ochii verzi spre marea economie. Unde observă că planul și buna organizare e totul. Deci, își făcea plan, împărțea sarcini și obținea rezultate la fel de satisfăcătoare ca în domeniul de referință. În discuțiile cu soțiile celorlalți maiori, la întâlnirile de reprezentare, avea grijă să lanseze vreo rețetă mai specială culeasă din „Femeia” ori „Săteanca”: pârjoale moldovenești din praz, icre de gris ori biftec din dovleac, și onoarea familiei era salvată… Deci…

2. Spălat rufe. Scrise iute în paranteză (trimis Filip–Nufărul).

…Și gata. Cu gătitul, e o altă problemă. Asta se va rezolva după turneul pe la amabilele persoane, care…

Prin urmare, înarmată cu câteva cârpe de praf, se repezi în luptă. În treacăt îl trezi pe Filip și, cu o sărutare maternă, îi transmise instrucțiuni și sacoșa cu rufe. Profitând de starea lui de confuzie se repezi în baie, făcu la iuțeală un duș.

Alese o ținută elegantă, esențială în raporturile cu diverși responsabili de centre, înhăță vreo patru sacoșe și părăsi căminul gata de fapte mari… Pe la prânz, se declară învinsă. Responsabilul de la centrul de carne era plecat cu familia la hotelul „Europa”, tipa de la Gostat la schi, iar șeful de la aprozar făcea o călătorie de studii în Elveția… „Îi trimit la Expres”, își spuse ostenită. „Mai bine aș fi rămas celibatară… Uite,

Olga, ea”… Ce o fi cu biata Olga? În ajun încercase vreo două, trei telefoane, dar cum suna mereu ocupat, își spusese că totul e în ordine, Olga este acasă și, de vreme ce vorbește la telefon, a depășit criza, dată fiind valoarea curativă a unei conversații prelungite pe fir…

Descoperi un telefon public, băgă o fisă și… din nou, ocupat. Ce naiba făcea fata asta, ea nu auzise cât costă un impuls și ce importanță are el pe plan național?!… Ce-ar fi să-i facă o vizită?…

O sonerie are un sunet special când răsună într-o casă goală. Un „ce” aparte, o notă dogită care te anunță că acolo nu este nici o suflare omenească. Olimpia ascultă pe gânduri, apoi scoase din poșetă cheia pe care Olga i-o dăduse la spital, să-i aducă un schimb și prosoape. Deschise, plină de curiozitate. Deci, Olga nu era acasă. Dar, apartamentul, unele semne care fără îndoială se aflau acolo, corect interpretate aveau s-o pună pe urmele celeilalte. În același timp, era nerăbdătoare să cunoască interiorul Olgăi, căci ce te oglindește mai bine decât ceea ce te înconjoară?… Simțindu-se un pic Sherlock Holmes, un pic Fantomas, intră.

Un hol banal! comentă ea, împingând ușa camerei. Speriată, o trânti la loc. Apoi, luându-și inima în dinți, o deschise încetișor, gata să izbucnească în urlet. În decorul sec al camerei, care părea mai mult unul din aranjamentele pe care le vezi în magazinele de mobilă decât încăpere locuită, o singură notă aparte: spânzurată de lampă, o rochie care fâlfâia din șuvițe zdrențuite în care fusese transformată, ca și cum ar fi fost sfâșiată de ghearele unei feline uriașe. Olimpia, căreia i se păruse mai întâi că vede un trup atârnând, se răcori cu o înjurătură bine simțită și, fără comentarii, plecă mai departe. În treacăt, puse în furcă receptorul care atârna de fir. În cealaltă cameră, în curentul provocat de ușa deschisă, câțiva fulgi albi își luau zborul. O pernă cu pântecele deschis lăsase să se scurgă într-o

hemoragie albă fulgii care dădeau încăperii ordonate un fals aer de candoare… Olimpia își masă, tâmplele și pleoapele strânse. Simțea cum o cuprinde frica. Își stăpâni cu greu dorința s-o ia la goană și să trântească cu zgomot ușa. Apoi, ca-n transă, împinse ușa băii, temându-se îngrozitor să nu găsească acolo un trup înghețat. Un miros greu, de parfumuri amestecate și putrede, o izbi în tâmple. Încăperea era goală. Goală și plină de cioburi. Sticluțe, borcănele, flacoane strivite, scurgându-și conținutul într-un strat vâscos. Își simți stomacul zvâcnind și, fără să se mai poată controla, o luă la fugă, izbind ușa de la intrare.

În fața blocului, inspiră aerul rece până în adâncul plămânilor, privind ferestrele care luceau indiferente în soarele firav. Dintr-un burlan șiroia apa, pe asfalt zăpada se topise în băltoace brune. Este nebună… Gândul o ciocănea în creier ca un metronom… E nebună… Nebună furioasă… Și naiba știe pe unde s-o afla. Trebuie găsită înainte de a săvârși vreun gest oribil…

…Mirosea a cărniță la tigaie. Și domnea o adevărată atmosferă patriarhală: soțul, încins cu un șorț cu inimioare, se afera în jurul aragazului, supraveghind cu ochi expert bolboroseala din cratițe, copilul lăcrima tăind de zor ceapă și alte legume, iar prietenul familiei modela sarmale, ronțăind un cotor de varză.

— *Bonjour*, copii! lansă Olimpia, împărțind săruturi în nuanțe matrimoniale, materne și amicale.

— Vezi să nu te pătezi! mormăi ABC, nedezlipindu-și privirea de pe cârnații ce se rumeneau în tigaie.

— De dimineață umblu, se lamentă ea, deschizând ușa frigiderului.

Pe rafturile lăsate dimineața goale se înghesuiau acum, ca în peștera lui Ali Baba, tot felul de minunății. Plescăi din buze pofticioasă, iar

tandrețea din privire o împărți fără discriminare între cei trei bărbați minunați și ocupați.

— De unde?… De unde?… se interesă, mușcând ritmic dintr-o bucată de șvaițer.

Nici o breșă în frontul bărbaților. Chiar și copilul, presupusul punct slab, cel de la care Olimpia aștepta dacă nu un răspuns, măcar un zâmbet, nu-i aruncă o privire, absorbit în stabilirea judicioasă a compoziției salatei de boeuf.

— Trec la maioneză? întrebă Gelu, așteptând, gata de atac, verdictul lui ABC.

— Lasă-mă pe mine! se precipită Olimpia… Te rog, Aby, scumpule.

— Poate ai treabă și noi te reținem, mârâi ABC. Totuși, ceva din dragostea nerisipită în cei zece ani de căsnicie îl readuse pe calea tandreței: Bine! Încearcă!

— Să n-o taie! protestă Gelu, alarmat de criza sentimentală a lui ABC, care putea avea urmări culinare dezastruoase.

— Păcat de munca noastră, comentă perfid copilul.

— Obraznicilor! zâmbi Olimpia.

În timp ce mixerul bâzâia monoton, începu să le povestească aventurile matinale.

— Totuși e nebună! lansă în final, așteptând un comentariu inteligent asupra cazului sau măcar o vorbă de îmbărbătare din partea maiorilor.

— Ai ajuns în fine la această concluzie? Ți-au ajutat cărțile alea tâmpite pe care le tot târâi după tine, ori ai recurs la bunul simț elementar?

— Gata! Aby își scoase șorțul, se spălă pe mâini și începu să se îmbrace. Hai, băiete, suntem în întârziere.

— Și eu cum rămân? izbucni Olimpia, privind dușmănos spre cratițele care o înconjurau.

— Acasă, cu Filip, poate afli de unde posedă colecția de bancuri porcoase cu care ne-a delectat.

— Vai, nașu’ Gelu, da’ matale mă îndemnai să mai spun, și acum…

— Asta-i, băiete, dacă nu înveți să-ți ții limba, o pățești. Din decalogul nașului Gelu… Sărutări la doamna…

* * *

O cameră albă, cu multe icoane pe zidul văruit. Femeia se ridică, privește pe fereastra mică. Zăpada strălucește, streașina șușotește vesel. Un cocoș pitic, negru, sare pe stâlpul gardului, bate din aripi, își încearcă glasul. Femeia se întoarce, cercetează maldărul de foi scrise, patul îngust. Se apropie de un ochi de oglindă, se privește atentă. Își prinde fața în pumni, hohotește ascuțit. De afară se aude dangătul unui clopot.

* * *

Pentru Olimpia ziua de *miercuri* debută cu amiaza. Revelionul intim petrecut cu soțul și copilul se prelungise până-n zori. Copilul abandonase primul, odată ciocnite paharele cu pepsi de după miezul nopții, soțul rezistase la o repriză prelungită de muzică populară la televizor, bând votcă și pizmuind melancolic pe gospodarii din blocurile cu antene și pentru alte canale. Când show-ul televizat era în toi, iar după populară începură romanțele, soțul, complet abătut, se îndreptase spre patul conjugal, unde era așteptată și ea. Plăcerea estetică fu însă mai puternică decât incertele tentații erotice, mai ales că soțul era obosit, și, din romanță-n romanță, sirotând șampania o apucară zorii: cu nori negri, apăsători, burdușiți de zăpada ce se cerea cernută… Pentru unii era ora ciorbei de potroace, pentru ea cea a ceaiului de mușețel îndulcit cu zaharină. După ce-și delectă vălul palatin sorbind din licoarea călduță, visând la revelioanele de altădată, se culcă.

Se trezi soție abandonată, soțul dispăruse din pat și, probabil și din casă, altă explicație nu putea fi pentru liniștea în care zăcea apartamentul. Pe o măsuță, lângă pat, o tavă pe care, într-o vază, se răsfirau câteva fire de frezie. Lângă varză, o ceașcă din care răzbătea aroma insidioasă a cafelei naturale. Un bilet o avertiza că abandonul era complet, dar temporar, tatăl și fiul având o dimineață cinefilă. Pe tavă mai era un plic pe care își desluși numele scris cu litere tremurate. Numele și adresa expeditorului lipseau însă. O anonimă? se întrebă, sorbind o gură din cafeaua călduță. Cine știe ce infidelitate a soțului îi va fi povestită cu lux de amănunte, aliniind-o din prima zi a anului la categoria ce reprezintă majoritatea mariajelor de pretutindeni: cea a nevestelor înșelate. Decisă, rupse marginea plicului…

„…Teroarea se răspândea. Oamenii afirmau că au văzut în timpul nopții un spectru, care urmărea trecătorii izolați, îi ataca. Monstrul pătrundea și în case, se așeza pe pieptul celor adormiți, îi sufoca, le sfâșia beregata. Unele victime supraviețuiesc, dar mu mai sunt decât umbrele celor de odinioară, umbre livide, lâncede, păstrând în ochii stinși oroarea morții care sub forma unui stârv i-a îmbrățișat. O, strigoi de care nu reușesc să mă despart… Un gând mă bântuie de la o vreme: erai mort și atunci, când, materializat din cețuri malefice, ai pătruns în ceea ce aș fi considerat o fortăreață a civilizației? Un moroi într-o banală Dacie 1300! Suflarea îți era înghețată, cărnurile putride erau ținute de teaca unui blestem, gata să se risipească la primul cântat al cocoșului… Scăpând de sub semnul infernal al nopții, colinzi nestingherit printre prozaicii trecători și copiindu-le înfățișarea anodină îți unești suflul puturos cu răsuflarea lor, purtând adierile infernale prin rafalele reci ale vântului de amiază… Cum să mă protejez contra

atacurilor tale?… Să deschid mormântul? Și mormântul își va livra secretul. Mortul, nemișcat, înghețat, își țintește în gol ochii deschiși. Trebuie ucis. Țărușul îi străpunge pieptul. Valuri de sânge viu țâșnesc și, cu un urlet, vampirul, în ultima zvârcolire, se încordează. S-a sfârșit… Pentru totdeauna?… Mort pribeag, suflet blestemat, îți vei găsi odihna. Dar unde, unde ți-e mormântul? Sub ce piatră neștiută, la ce colț de drum îți zace hoitul chinuit, care își urmărește neștiut răzbunarea?… Mă bântuie povestea vasului aceluia, din Olanda cețurilor… Văd pânzele sfâșiate, scândurile acoperite cu scoici și ierburi… Se desprinde o barcă… zboară peste valurile uriașe… Ajunge la țărm, din ea sare un bărbat cu obrajii palizi, cu ochi neclintiți. Ce a făcut atunci fata aceea, care obosise privind mările, așteptând să se întâmple ceva? Cum să te comporți în fața ororii?… Și mă chinuie vrăjitoarea, mandragora din care picură veninul cu miros de floare… Noaptea vine, se așează lângă pat, șoptește: «Eu conduc jocul… e un joc al diavolului» …o messă bizară …într-o casă izolată, pe zidul afumat se vede umbra celor trei… Trupul se prăbușește… Aiurez, sunt nebună… Sunt nebună, Olimpia?!…

Marți, ora 6 dim.”

…Olimpia privi năucită în jurul ei. Decorul cunoscut. Banala garnitură Ruxandra, ușor prăfuită. Mai privi o dată scrisoarea. N-avea curajul s-o recitească, simțea cum o cuprinde greața privind rândurile lăbărțate. Evident, era Olga. Dar de unde o expediase? Privi ștampila: București. Fusese trimisă în ajun… Ei bine, ce dovadă mai voiau cei doi maiori? Acum trebuia făcut ceva, o dementă nu poate fi lăsată în natură de capul ei…

— …De acord, e nebună… Săraca, dacă-și utiliza talentul ca scenaristă, se umplea de bani. Deși abuzează de locuri comune.

— Unde ai văzut tu la noi filme cu vampiri? pufni ABC. Nici cu milițieni nu se mai caută…

— Un moment nu puteți fi serioși. V-am spus, fata e primejdioasă… Dacă ați fi văzut cum arăta casa ei…

— Câtă vreme nu depune nimeni o plângere… Măcar o rudă, care să anunțe că a dispărut.

— Ei bine, anunț eu dispariția. Și voi, faceți bine și dați ordin s-o caute…

— Bine, treci pe la secția de care aparține și fă formele.

— Ce secție? Am miliția la domiciliu și să fac coadă la cine știe ce ghișeu? Gelu, fii înțelegător… Ai văzut ce fată încântătoare era… Poate mai e posibil să facem ceva… În sfârșit, medicii…

— Bine, scumpo. Mă sacrific. Dă-mi adresa exactă. Dar chestiile ălea cu vampiri și *messe* le trecem sub tăcere. Nici nu știi ce probleme avem cu sectele, când îi auzi, parcă ar fi nebuna asta a ta… Mai ai puțin borș?…

Aceeași zi, *miercuri* seara.

În timp ce se chinuia să-și scuture zăpada de pe bocanci, Filip o anunță:

— Ollie, am mai găsit o scrisoare.

Olimpia tresări, se înțepă în ac și, aruncând șoseta pe care o ținea în mână, supse picătura rubinie care înflorise pe buricul degetului, privind cu suspiciune plicul alb, cu imaginea unei străzi în pantă pe el… București… deslușì pe ștampila de expediere. Același scris. Tot Olga. Dar, de ce două scrisori în aceeași zi?

O deschise gânditoare, privind ultima pagină… *„Sâmbătă, ora —*”. Ce curios, era scrisă de la spital… De ce o primea de abia acum? De ce nu-i pomenise Olga de ea când o vizitase la spital? Mister… Din plic mai căzu o foaie liniată, de caiet. Pe ea, câteva rânduri, așternute în grabă:

„Luni, ora 11.

Oh, fulgii aceia, plutind în aer, moi, albi, nevinovați… M-au găsit și aici. Și-au lăsat urmele scârboase, în semn de amenințare… Trebuie să fug, să mă ascund. Sunt în primejdie. Unde să găsesc un loc sigur, în ce gaură neștiută să dispar? Cine m-ar crede? Toți mă vor socoti nebună. Dar nu, sunt lucidă. De o luciditate primejdioasă. Știu că mi-au luat urma, că tot timpul m-au pândit. Le-am scăpat pentru o clipă… Zdrențe, cioburi, totul zdrobit sub talpă. Amestecat cu praful… Unde să mă ascund? Mintea mea macină mereu, o moară care merge în gol. Unde să dispar? Mi-e frică…"

Olimpia își aprinse o țigară, trase câteva fumuri și începu să citească scrisoarea datată *„sâmbătă*".

„…O noapte bântuită de stihii… fulgere rupte, livide, care scot totul din beznă și încremenesc într-o lucire de secundă eternă… Ochii se lărgesc să prindă imaginea vânătă și dorești, o, cum dorești, să strângi pleoapele, să fugi în întunericul cald, să scapi de chipul acela, pe care te-ai luptat să-l recompui, să-l smulgi din beznă și care tocmai acum te obsedează, cu zâmbetul înghețat… Sunt mort, nu știi? Doar ai văzut cu ochii tăi, sub lumina necruțătoare am murit… Și acum… Ce cauți aici, pretutindeni, mereu apărând printre oameni, pe străzi, și în lucirea roșietică a jarului, și sub focul înghețat al fulgerului? E iarnă, iarna ninge ori plouă amestecat cu zloată. Furtuna bântuie cerul de vară… Ce cauți aici? Ce anume ai? De ce mă bântui? Dinții îți lucesc funebru… Ești mort, o știu. Atunci, de unde vii, de ce la mine? M-ai ales… De ce pe mine, ce pot face eu…

…Se înserase. Ploua banal, deși aș fi preferat să ningă. Totul e frumos când ninge. Te gândești la copilărie, când ninge. Ploaia de decembrie vine cu nostalgia unei încăperi calde, o carte, un fotoliu… Mă grăbeam spre casă. Două ore, dacă am noroc,

apoi duşul fierbinte, oglinda aburită în care se întrevăd obrajii calzi. Fluieram ceva, o melodie pe care acum am uitat-o. Când am deschis portiera, mă privea zâmbind. Un zâmbet banal, de bărbat care se ştie cuceritor…

De ce m-ai ales pe mine, ce semn nefast se afla acolo, în zodie, ce blestemată coincidenţă a făcut să ne aflăm în clipa aceea ce putea fi banală, o clipă care piere ca o răsuflare de care ai uitat, noi, doi necunoscuţi, în acelaşi loc, un punct nesemnificativ pe care, de-aş fi apăsat pe acceleraţie, l-aş fi pierdut în harta timpului?

Şi obligaţia, oribila obligaţie pe care atâtea date nesemnificative mi-au aruncat-o mie, cea de acum, care ştiu totul, ori poate cred că ştiu… De ce m-am luptat atât cu mine, cu reţeaua complicată a creierului meu, să refac ceea ce înţelept pierise în bezna calmă a uitării…

Un bărbat banal, care a eşuat acolo, în maşina ce părea calmă, confortabilă, făcută doar să te poarte iute, prin spaţiu, spre uşa bine închisă peste ceea ce obişnuiam să numesc căminul meu…

Era o cameră suficient de mare ca ungherele să se piardă în umbră, cu toate că becurile răspândeau lumina lor rece; avea un aer de neîngrijit, de părăsire. Era frig şi mirosea a mucegai. Toţi păreau încremeniţi, doar din paharul spart se scurgeau ultimele picături, cu zgomote mici, distincte… Şi în fotoliu, trupul se gârbovise, în vreme ce mâinile desfăcute neputincios atingeau covorul prăfuit. Chipul care adineauri zâmbise încă, uşor impertinent, chipul acela cu sprâncenele dese îmbinate deasupra obrajilor uscăţivi, încremenise într-o mască ceroasă, pătată de şuviţele care gâlgâiau, roşii. Apoi uşa, cu scârţâitul ei intolerabil… Iar în lumina nepăsătoare a becurilor, imposibil de confundat şi incredibil, cel ce murea alunecând într-o mişcare definitivă spre podea, se lămuri

acolo, pe prag, într-un coşmar penibil, trup geamăn cu cel ucis.

Mă ţin aici, închisă. Vor să mă omoare. O ştiu precis, le văd feţele zâmbind cu viclenie, ochii care mă urmăresc peste tot, chiar atunci când se prefac că pleacă. Ştiu că nu sunt singură nici un moment, mă supraveghează, aşteaptă. Sunt calmi, nu au de ce să se grăbească. Au tot timpul, vor doar o clipă favorabilă, un moment în care nu voi fi în gardă, în care voi obosi. Ei ştiu că voi obosi. Şi eu ştiu. Dar încă mai am putere. Mă prefac că nu-i văd, că accept totul cu încredere şi neştiinţă. M-au urmărit chiar de atunci. Eu nu ştiam încă şi neînţelegerea m-a apăsat o vreme. Dar mă urmăreau pas cu pas, încet, încet, ca nişte şobolani vicleni care un timp se ţin la distanţă, acoperiţi de umbrele propice. Deşi nu înţelegeam nimic, am simţit tot timpul că ceva nu e în regulă, că în jurul meu bântuie fiinţe primejdioase, că mă învăluie o lume malefică şi nevăzută. Acum, m-au prins. Mă apăr. Încă. Încetul cu încetul simt o oboseală cumplită, mă bântuie dorinţa unui somn definitiv…"

Olimpia puse scrisoarea pe masă, se ridică şi aprinse toate becurile din încăpere. Amestecul de neliniște și enervare, care se amplificase pe măsură ce se apropia de sfârșitul scrisorii, începu să se risipească. Pierdută-n gânduri, nu auzi uşa deschizându-se, nici paşii care se apropiau.

— Doamna primește scrisorele de amor?

— Gelușoru… Am impresia că înnebunesc și eu… Uite, te rog să citești și tu. De la Olga. E din ce în ce mai bizar.

— E clar. Câtă vreme scrie, nu-i periculoasă, știi chestia cu defularea prin scris… O, de-ar avea ideea asta anumiți indivizi de care ne tot izbim în drumul nostru, ce viață minunată am duce… Aby n-a apărut?… Apropo de nebuna ta, scrie unde campează?

— Scrisoarea are ștampila de București. Rău faceți că luați în râs istoria asta… Lasă-mă cel

puțin să-ți citesc. E vorba de o crimă.

— Sunt sătul de crimele pe linie de serviciu. N-am nici un pic de apetit pentru crime colaterale. N-avea nici o grijă, apare ea.

— Gelușorule, mi-e frică. Știi că n-am obiceiul să mă panichez din nimic, dar istoria asta e îngrozitoare. O crimă, înțelegi? Cu acest mort care nu-i mort…

— Mandarinul miraculos… Tipa a făcut lecturi tâmpite. Păcat, aveam impresia că e o nebună mai cu haz… Chestia cu vampirii, mai treacă, meargă… Dar așa, cu crime, cade în banal… Bun, spune-i onoratului soț că-l sun mai târziu…

* * *

În mașină era frig. Femeia privi ceasul, își aprinse o nouă țigară. Mijindu-și ochii, încercă să rupă umbrele înserării. Casa se înălța tăcută, cu ferestrele oarbe. Pe strada, din ce în ce mai întunecată, trecea din când în când o siluetă grăbită. Mașinile sfâșiau bezna cu dâre lungi, orbitoare. Casa rămânea pustie. Femeia stinse țigara și continuă să aștepte.

* * *

Joi, la prima oră, Olimpia se trezi muncită de cele mai confuze sentimente. Până spre zece, făcu mai multe drumuri până la cutia poștală. În cele din urmă, poștașul îi întinse plicul: alb, cu un timbru pe care era imprimată o banală construcție, imposibil de identificat. Îl rupse încă din lift, nerăbdătoare…

«Marți, ora 8 dim.

...Acum știu totul. Din păcate, ceea ce știu este atât de incredibil, de ilogic, încât nimeni nu

poate să-mi fie de vreun ajutor.

...Într-o seară de început de decembrie, pe un timp de câine, o mașină a oprit la o întretăiere de drumuri, la ieșirea din Predeal. Din ea a coborât o tânără. Imediat după plecarea ei, din întuneric s-a desprins un bărbat care s-a furișat în mașină. Întorcându-se, femeia n-a simțit decât o ușoară surpriză. Cum bărbatul părea civilizat și cum ea nu era chinuită de obsesia violului, a acceptat să-l ducă până la Sinaia: Călătoria a fost banală, conversația agreabilă, flirtul în limite decente. După ce bărbatul a coborât, femeia a plecat. După puțin timp a văzut că autostopistul își uitase în mașină bricheta: cum era un obiect scump, de aur, a oprit și a alergat pe urmele lui. Curtea în care acesta intrase era întunecoasă, plină de brazi uzi. Doar o fereastră laterală era luminată. Femeia a ocolit casa și s-a apropiat de fereastră. Acolo, pe geamul luminat, a văzut o scenă stupefiantă. Bărbatul care coborâse din mașina ei zăcea prăvălit într-un fotoliu, cu tâmpla sfărâmată. Un alt bărbat, o siluetă pătrată, într-un costum cenușiu, în picioare, lângă cel lovit, ținea în mână un obiect greu, neidentificabil, lucios. Al treilea personaj, femeia, fixa siluetă prăbușită cu un amestec de cruzime și dezgust. Încremenită, fata era pe punctul de a țipa după ajutor, când ușa încăperii pe care o avea sub ochi s-a deschis. Și atunci, s-a petrecut ceva absolut inexplicabil, care a transformat crima la care asistase într-un coșmar monstruos și fantast. În pragul ușii era însuși mortul. Viu, nevătămat, în vindiac, plin de vigoare și încruntându-și sprâncenele stufoase pe fruntea palidă... În clipa următoare femeia a stins lumina...

Fata, înspăimântată, a pornit înapoi, silindu-se să nu facă nici un zgomot. Ajunsă în stradă, a privit în urmă: totul era întunecat, tăcut, ca și cum ceea ce văzuse fusese doar un vis urât. A alergat la mașină, a ridicat frâna de mână și a lăsat mașina

să alunece la vale. Abia după o vreme a avut curajul să pornească motorul. După mai mulți kilometri, a venit reacția: spaimă, neînțelegere, oroare, toate o bântuiau rând pe rând, în vreme ce se sforța să se concentreze asupra drumului dificil. O crimă? O vedenie? Avea senzația că vede în parbriz iarăși și iarăși personajele acelei întâmplări misterioase la care asistase. Și întrebarea, aceeași obsedantă întrebare: văzuse într-adevăr un cadavru? Cine era celălalt? Cum e posibil să vezi același om în două puncte, în două ipostaze? Cine murise, cine era în viață? În cele din urmă, creierul, obosit, a clacat. Uitarea a învăluit totul cu mantia ei neagră. Mai apoi, chinuită de această ruptură a memoriei, s-a zbătut să refacă filmul celor întâmplate. Mai întâi a descoperit că avusese un pasager în mașină, apoi casa… totul se oprea însă aici. Avea o stare penibilă de frustrare, o neliniște cu atât mai mare cu cât simțea că e în primejdie. Impresii bizare, mai curând „starea de pericol". Și atunci, primi un telefon… Dan Opreanu. Așa se numea cel pe care-l dusese la Sinaia? Merge în gară la întâlnirea fixată, are impresia că-l recunoaște, nu este însă el. Întoarsă acasă, sună din nou telefonul. Și din nou, Dan. Dă o explicație plauzibilă și stabilește o nouă întâlnire la „Ambasador". Dar n-a venit! Mai precis, nu exista… Telefoanele, întâlnirile fuseseră reale sau plăzmuiri ale unei minți bolnave? Întoarsă acasă, fata „se sinucide". Își reamintea că a luat o singură pastilă de somnifer. Când le luase pe celelalte? Urmează Salvarea, Spitalul de urgență, apoi internarea la nebuni. Este sfâșiată de spaime, de vise oribile, totul se rotește într-un vârtej. Și mereu prezentă, starea de pericol. Amănuntele se acumulează, criza izbucnește în ultima noapte petrecută la spital. O femeie, o infirmieră vrea s-o ucidă. Simte primejdia, știe că injecția pe care aceasta se pregătea să i-o facă îi va provoca

moartea. Luptă, țipă și totul se sparge, revine la realitate. A fost un alt coșmar, a fost adevărat?…

Olimpia, sunt nebună?! Măcar tu, mai crezi în raţiunea mea? Am obosit… Din ce în ce mai des mă tentează să renunț…»

Olimpia răsuflă adânc, privi scrisorile răsfirate pe masă și-și frecă palmele. Simțea că are nevoie de o descărcare nervoasă și aproape regreta că n-are la îndemână pe nici unul din bărbații casei, parteneri ideali în asemenea situații. Când ai nevoie de ei, dispar! N-avea nici măcar supapele obișnuite de care beneficiază majoritatea soțiilor: amantul, siameza sau basetul, după preferințe sau sentiment. De cristale îi era milă, erau din dota ei, iar enervarea îi era prea mare ca să se risipească cu o banală farfurie de câțiva lei. Aria posibilităților îngustându-se, ajunse la singura soluție eficientă: încălzi oala cu sarmale, își umplu farfuria și începu să mestece zdravăn. Când apărură maiorii, norocul le fu dublu: Olimpia era în curs de liniștire, iar în oală mai rămăseseră câteva sarmale.

— E îngrozitor! comentă ea.

— Mai mult decât îngrozitor, ripostă soțul. E inuman să-ți lași familia nemâncată.

— Nu la asta mă referem, făcu un gest disprețuitor spre oala pe care o golise… Scrisoarea! Am mai primit una! Să v-o citesc!

— Nu! protestară maiorii.

Vehemența din tonul lor îi muie, pentru câteva clipe, elanul. Dar recuperă rapid… Nesimțitori! După ce se sacrificase mâncând în loc să spargă ceva prin casă, ca să nu mai vorbim că, dacă ar fi apărut la timp, sarmalele ar fi fost înlocuite cu speculații psihologice, acum își pun burta la cale și nu le pasă că alții suferă… Să sufere și ei! Ca o tornadă dispăru din încăpere și tot ca un fenomen natural de aceeași intensitate reapăru, fluturând scrisorile în mână.

— Ba o să le citiți! Pe toate!

Cum maiorii o priveau sceptici, continuă:

— Altfel v-ați ras de friptură, cozonac, ca să nu mai vorbim de coniac și cafea.

— Dă-le încoace! cedă soțul, căruia zece ani de căsnicie îi dovediseră din plin că nevasta este o persoană parolistă.

Multe minute liniștea din bucătărie nu fu punctată decât de foșnetul foilor și de sfârâitul fripturii care se perpelea la foc mărunt.

— E nebună, declară ABC… Acum putem mânca?

Răspunsul lui Gelu întârzia. Luă plicurile, le suci pe ambele părți și cercetă minuțios ștampila poștei. Se jucă câteva clipe cu ele, amestecându-le ca pe niște cărți de joc și se decise:

— Concluzia prietenului meu și soțului tău se pare că e justă. De-ar fi s-o nuanțez, aș adăuga că trece prin crize ciclice. După cum ai observat, ai primit, nu știu din ce cauze, bănuiesc că PTTR-ul e de vină, scrisorile într-o ordine inversată. Prima, începută la spital și continuată într-un loc neștiut, plină de năluci și vag demențială, destul de calmă însă, ai primit-o abia ieri după amiază. Cea de astăzi este scrisoarea numărul 2. Pare logică, abstracție făcând de informațiile pe care le cuprinde. Scrisoarea numărul unu, opera unui nebun în criză, a fost de fapt ultima scrisă. În concluzie, boala fetei urmează o curbă sinuoasă: crize-obsesii, fantome; luciditate – sau încercare de a da o suită logică fantasmelor; din nou criză, de data asta demențială, de unde vampirii, vrăjitoarele și restul. În mod logic, urmează alt moment de calm și din nou o criză.

— Și crima? Ești de acord c-a asistat la o crimă?

— În care mortul n-a murit și-i dă întâlniri, pufni ABC.

— E clar amestecul de fantezie morbidă și date reale. Totuși, e ceva în scrisorile astea… ceva… și Gelu ridică perplex din umeri. Lasă-mi

scrisorile pentru câteva zile. Și dă-mi și cheia de la apartamentul ei.

— Bine, Gelușoru. Dar ce facem pentru ea? Cum o găsim?

— Tu nu faci nimic, decretă ABC, silabisind cuvintele ca și cum ar fi comunicat cu un arierat mental. Ce facem noi, nu te interesează, o să afli când o vom găsi.

— Tu nu faci nimic, îl imită ea… Asta s-o crezi tu!… Să spălați vasele, că m-am săturat de slugărit, și ieși trântind ușa.

Dispărând nevasta, dispăruse și pisălogeala, creându-se pentru maiori un cadru propice pentru a ciuguli cozonac și a discuta în tihnă. Bineînțeles, Olga, vampirii și celelalte personaje ale epistolelor dispăruseră din mintea lor în troznetul ușii trântite de Olimpia. Dar, deși tăifăsuiau într-o sărbătoare legală, discuția nu abordă aspecte frivole, gândurile îndreptându-li-se neîncetat spre problemele de serviciu. Radu Jipa nu fusese găsit; ei nu aveau nici o vină în această nerealizare, se convinsese și Gibi de acest lucru, pur și simplu toate firele care ar fi putut duce la Jipa se opreau într-un punct de la care doar hazardul le-ar fi putut descurca.

Și ce nu încercaseră?! Vizite reciproce cu Savu – ale lor la el, mai scurte, ale lui la ei, lungi spre foarte lungi. Degeaba. Pe bandă, când reascultau conversațiile cu el, inginerul nara aceeași poveste. În scris, în teancul de declarații, singura constatare era că Savu devenise de la un extemporal la altul mai sigur pe stil și punctuație.

Nu neglijaseră afirmațiile locotenentului ploiștean și se interesaseră de disponibilitățile artistice ale lui Jipa. Nu numai că acesta nu cânta nici din gură, nici la vreun instrument, dar n-avea pic de ureche muzicală și, pe deasupra, mai fluiera și fals. Singura legătură a lui Jipa cu muzica, în afara celei ascultate la casetofon, era un flaut la care cânta o economistă din forul tutelar. Maiorii

aflaseră că obiectul fusese cumpărat de Jipa în momentul de maxim interes pentru muzica de cameră a respectivei economiste. Deși povestea era veche de doi-trei ani, persoana își reamintea că Jipa n-avea stofă de meloman; la o lună după cumpărarea flautului îl surprinsese târguind vopsele și pensule pentru o pictoriță naivă – naivă doar ca mod de exprimare artistică, altfel, un fel de albină, care în loc de flori, poposea din pat în pat. Trecerile inginerului prin alte arte nefiind semnalate de martori ca legate de dispariția lui, maiorii sistaseră investigațiile în domeniu.

Se deplasaseră din nou la Ploiești. Colegii de acolo, mândri de renumele urbei – de aici se lansase sloganul „în Ploiești, tot ce vrei găsești", perfect aplicabil ca formulare și la celelalte „*ești*-uri" ale țării, mai depistaseră câteva brune posibile. Petre a lui Ion – care dăduse dovadă de atașament și abnegație și îi însoțise în vizita de lucru – după ce le văzu le declară imposibile. Bruna rămase în continuare și necunoscută și misterioasă, ca-n sonetele elisabetane. Maiorii ar fi preferat însă ceva realist, clar, constructiv.

Mai trecuseră și pe la institutul în care lucrase Jipa. Dispariția inginerului declanșase o morișcă: câțiva mari deveniră mici, cei mici și mai mici, iar în locui celor mari apăruseră unii care fuseseră și mai mari prin alte locuri. În locul inginerului fusese promovat un tovarăș de încredere, frate al unui tovarăș de foarte mare încredere, însurat cu o tovarășă, și ea la cota maximă a încrederii. C.O.M.-ul respectivei instituții înfierase fapta lui Jipa, fiecare dintre vorbitori, apelând la înțelepciunea populară, declarând că „fie pâinea cât de rea, tot mai bună-i în țara mea", mai ales că în ultima vreme sortimentele panificației bucureștene căpătaseră o savoare aparte, lucru apreciat de consumatori și dovedit de înghesuiala din fața centrelor de vânzare a respectivelor produse. În același C.O.M. se luaseră angajamente

de vigilență sporită pe viitor, iar în final, pentru că ziua ședinței era una din ultimele ale anului, conducerea ură celorlalți oameni ai muncii sănătate și recuperarea integrală a restanțelor la export.

În virtutea rutinei profesionale își făcuseră drum și pe la apartamentul lui Jipa: sigiliile neatinse, cutia poștală goală. Intraseră și în apartament, dar vorba lui ABC, „veniseră să aerisească și să șteargă praful”; nimic nou, iar cele vechi, știute, nu-i ajutau în nici un fel.

Gelu mai trăgea o speranță, dar de cu totul altă natură, din întâlnirile cu Giselle. Dânsul o mai vizitase de câteva ori, aducându-i flori de sezon. Dânsa îl primise cu zâmbetul pe buze și cafeaua aburind pe masă. Urmaseră discuții prelungite în care numele lui Jipa apărea din ce în ce mai rar. Intimitatea sporea, sufletele li se apropiau, dar vigilența maiorului era netulburată. Din când în când încerca s-o surprindă cu o întrebare meșteșugită:

„N-ai fost tu cu Jipa la Predeal în sâmbăta dinaintea plecării lui la Viena?” sau, „Când l-ai condus la tren, n-ai remarcat nimic deosebit?”

La care ea răspundea invariabil:

— Pisălog mai ești! și stingea lumina, cuibărindu-se la pieptul lui.

Urmase „*time-out*-ul” general de sfârșit de an. Infractorii își întrerup activitatea, alergând după picioare de porc pentru piftie, cărniță pentru sarmale, vin de butuc și alte necesități stringente. Oamenii legii, deși nu-și întrerup activitatea, au și ei preocupări asemănătoare. Și unii și alții comentează decretul de grațiere, observând afluxul de capete chiluge de pe stradă. Armistițiul încetează odată trecută noaptea revelionului; încet, dar sigur, în sălile circelor de miliție sau ale Spitalului de urgență se adună clienții obișnuiți…

Terminându-se sticla de coniac, speculațiile filozofico-sociale își pierdură savoarea. Maiorii își

urară noapte bună, promițându-și o revedere pe a doua zi, la semnatul condicii…

…Una din bucuriile unei intelectuale casnice, fără veleități gospodărești, este somnul prelungit de dimineață. Trezitul pe la nouă, zece, gândul că la ora când tu îți întinzi molatec membrele, căscând voluptuos, cea mai mare parte a suflării femeiești trebăluiește într-un cadru organizat sau aleargă bezmetic târând sacoșe și plase care de care mai pline – îți oferă rația de bună dispoziție zilnică. În această situație se găsea Olimpia în dimineața zilei de vineri. Somnul îi fusese lin, fără coșmarurile născute din epistolele Olgăi… O felie de cozonac, cu nucă multă, savurată pe îndelete, apoi cafeaua: neagră, tare, aducând luciditatea, și odată cu ea, grijile… Neapărat trebuie să dea de Olga… Dar cum?… Un anunț la „România liberă”: „Pierdut prietenă, zona Spitalului nr. 9. Răspunde la numele de Olga. Aducătorului bună recompensă”. Ce, Dumnezeu, ar fi putut face altceva? Nu știa nimic despre prietenii sau colegii Olgăi. Nici măcar nu știa dacă părinții ei mai trăiesc. Și unde or locui?… Să-i fie învățătură de minte! În viitor, cu riscul de a părea indiscretă, va smulge toate detaliile de acest gen. Ochii îi căzură pe ceas. Era ora rondului matinal al poștașului. Când deschise ușa liftului, inima îi tresări: printre gratiile cutiei poștale se zărea plicul…

„…Doctore, te simți bine? Sper că da… Scaunul este confortabil, trecem prin locuri încântătoare. Vezi ce frumos strălucesc în soare crestele ninse? Și cerul albastru, culoarea aceasta de văzduh nesfârșit… Iar eu, sper că-ți sunt pe plac. Bărbații pe care i-am frecventat spuneau că sunt adorabilă… Doctore, trebuie să recunoști că am făcut totul ca să te simți bine. Și când te gândești că într-o jumătate de oră vei fi mort… Da, da, nu glumesc. Paharul acela, ții minte, vinul greu, parfumat, pe care l-ai băut cu atâta plăcere… Ei, da, un drog… Ce te miri, nu e mare

filozofie să arunci puțină otravă într-un pahar… Recunoaște că vinul era admirabil. Nu, nu glumesc, de altfel știi asta. Ai început să știi… Nu-i așa, ce toropeală ciudată?! Încearcă să ridici o mână… Ai văzut? Mai ai vreo douăzeci de minute… Să mori așa tânăr? Ei, tânăr, bătrân, ce importanță are la urma urmei? A, nu-ți face probleme. Voi alege un loc potrivit, vezi ce goală e șoseaua, un brânci și totul se va isprăvi cu bine. Te vor găsi, desigur… S-ar putea să ai neșansa să te găsească de abia la primăvară… Îți dai seama, bietul excursionist, ce senzație neplăcută va avea zărindu-te printre dediței și nu-mă-uita… Mai ai cincisprezece minute… Da, poți să strigi, nu mă deranjează la condus. Oricum, peste câteva minute îți vor paraliza și coardele vocale… Ce vreau? E simplu. Vreau să-mi spui cine erau ceilalți. A, nu plânge, ești bărbat în toată firea. Și pierzi timpul. Cine era femeia? De ce l-ați ucis?… Doctore, răspunde… Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde…"

Capitolul X

Sala de așteptare a policlinicii gemea de lume. Trupuri ultrasolicitate în zilele și nopțile sărbătorilor legale așteptau alinarea în pilule și concedii medicale. Un grup de pensionari veghea la respectarea legalității intrărilor, verificând numerele de ordine de pe bilete. Cei cu tupeu sau cu relații intrau oricum, disciplina era necesară pentru ceilalți. De barajul pensionarilor se apropie în viteză o individă, într-o evidentă stare de surescitare.

— În legătură cu decesul doctorului… Să verific! și, continuându-și drumul, deschise ușa cabinetului.

— Trăiți! se miră ea într-un amestec de bucurie și dezolare.

— Încerc! răspunse flegmatic doctorul.

— Dar Olga, otrava, plimbarea cu mașina, protestă ea.

— Cred că ați greșit cabinetul… eu sunt internist, dumneavoastră aveți nevoie de altcineva.

— Desigur, internist… doctorul Pavel!?

— Doctorul Pavel lipsește astăzi, eu îi țin locul.

— Lipsește! repetă ea.

Făcu un gest cu mâna înspre doctor și o zbughi pe ușă. Vâjâi pe lângă pensionari, liniștindu-i:

— Ăsta trăiește!

Se opri la ghișeul de informații:

— Am neapărată nevoie de adresa doctorului Pavel!

Nevoia caracterizează relațiile din domeniul sănătății publice. Există un echilibru permanent între nevoile pacienților și cele ale cadrelor medicale. Schimbul de nevoi se realizează gradat pe traseul „simpla informație – marea operație”. În

cazul de față, nevoia Olimpiei – pentru că ea era persoana pornită în căutarea doctorului Pavel – își găsi echivalentul pe scara medicală într-un pachet de B.T. În afara adresei primi și o informație strict confidențială: doctorului Pavel o să i se taie ziua din salariu pentru că lipsea nemotivat.

— Poate o fi bolnav! hazardă Olimpia.

— Bolnav! pufni recepționera. Nu e acasă, toată dimineața l-am căutat la telefon.

Doctorului îi plăceau băutura și femeile – de altfel, plăceri normale și onorabile, în perfect acord cu statutul de celibatar. Când hazardul îi combina plăcerile, apăreau și „nemotivatele" în pontaj.

— Ei! țâțâi Olimpia, afișând doza de neîncredere care incită la confesiuni.

Treaba era sigură. În după-masa zilei precedente, cam pe la Otopeni, două mașini se intersectaseră. Într-una era recepționera, cu soțul la volan, în cealaltă doctorul, cu o blondă ca șofer.

— Olga! tresări Olimpia. Groaznic! gândi ea. Înseamnă că actul a fost comis!

— Nu știu cum o cheamă, răspunse cu regret recepționera. Dar dacă află domnișoara Vivi, iese circ mare.

De aproape un an se îndreptau spre domnișoara Vivi banii și sentimentele doctorului. Dânsa, deși destul de tânără, avea o reputație solidă în lumea medicală, specializându-se în „Interne". După un debut strălucit cu un profesor universitar, își continuă activitatea cu alte cadre universitare, optând apoi pentru cei mai dotați medici primari. Doctorul Pavel rezistase mult, incredibil de mult față de precedenții interniști. Dar rezistența costă. După estimările unor persoane competente, zece mii de lei necesita numai întreținerea lunară a domnișoarei Vivi. La asta se adăugau cadourile de onomastică, cele de sărbătorile tradiționale, week-end-urile montane și marine.

— Așa au unele noroc! pufni scârbită recepționera.

Noroc! Ce noroc poate fi acesta? se întrebă Olimpia, părăsind policlinica. Noroc înseamnă un loc de muncă, o condică de semnat, opt ore de activitate zilnică, bucuria participării cu întregul colectiv la acțiuni cultural-sociale. Noroc înseamnă și o familie pe care o speli, o hrănești, o casă care să strălucească de curățenie… Ce satisfacții poate să aibă o tânără care toată ziua fumează Kent, bea whisky și mănâncă mușchi de vacă, în loc să savureze „Dealurile Bujorului" la kilogram și fumul tras prin filtrul țigării Bega?! Cum să aprecieze gama „Miraj", când nu folosește decât parfumuri franțuzești? De unde să cunoască avantajele confecțiilor „Suceveanca", când trupul îi este obișnuit cu modele Cardin sau Gucci? Și apoi, este știut, frumusețea este trecătoare. Farmecele se șterg, dispar, iar ridurile se încrustează tot mai adânc. Până să prindă de veste, vine vremea apusului, dar vrea să trăiască în strălucirea de amiază, cum a fost obișnuită. Banii s-au dus, dispar și ultimele lucruri de valoare vândute la prețuri mizere, recurge la expediente, începe promiscuitatea, se stinge anonim în sărăcie lucie. Și când te gândești că tragedia putea fi evitată, iar bătrânețea i-ar fi fost fericită! Pensie, bilete de tratament în stațiuni renumite, împrumuturi la C.A.R.-ul pensionarilor, o companie agreabilă într-un cămin de bătrâni, toate i-ar fi fost asigurate încă din primul an de activitate contra simbolicei contribuții lunare de 2%! Liber profesioniști de ambele sexe, gândiți-vă la bătrânețe și intrați în câmpul muncii! Acestea erau gândurile Olimpiei, dar nu trebuie judecată greșit, psihicul ei fiind deosebit de bulversat în ultima vreme.

…Olimpia își aprinse a cincea țigară și mai desfăcu un nasture de la cojoc. Gerul se înmuiase, zăpada se topea în izvorașe noroioase, iar copacii

își scuturau preaplinul sub soarele vioi. Fuma, fixând în neștire niște kitsch-uri artizanale în vitrina unui magazin de pe strada unde locuia doctorul Pavel, încercând să-și limpezească gândurile. Scrisoarea Olgăi declanșase o cursă contra cronometru. Știa că Olga este nebună, o nebună primejdioasă, capabilă de orice violență, urmărită de ideea ei fixă. Doctorul, pe care monomania Olgăi îl desemnase drept vinovat al cine știe cărui imaginar fapt abominabil, era în pericol. Trebuia să-l avertizeze, să aibă cu el o discuție, să-i explice. Într-un suflet străbătuse drumul spre policlinică și de aici spre casa doctorului. Gâfâise pe trepte, sunase îndelung, bătuse cu pumnul, cu piciorul în ușă – nici un răspuns. Ce naiba să fi făcut? Să se fi așezat pe treapta din fața ușii și să fi așteptat? Ieșise, se fâțâise pe stradă, admirase toate vitrinele, refuzase propunerea unui domn de a-l însoți la un șpriț și o friptură, mâncase doi covrigi și fuma a cincea țigară. Se uită la ceas: aștepta de o oră. Aruncă chiștocul și porni cu pași fermi spre casa doctorului.

Nici nu se stinse țârâitul soneriei și ușa se deschise, iar în prag apăru o femeie. Olimpia îi aruncă o privire invidioasă. Dumnezeule, mai există și asemenea femei! Nu tu capot stropit de sosuri și pătat de ulei, nu tu basma înnodată neglijent peste un păr necoafat. Tipa părea ivită dintr-o altă lume, în care sexul slab mai știe că este supranumit și frumos, că mai există și bijuterii și institute de înfrumusețare. Efluvii de parfum franțuzesc îi gâdilară nările… Dior, suspină Olimpia… Ce naiba, asta se scaldă în parfum de garoafe?… Garoafe… O luminiță îi pâlpâi undeva, în circuitele complicate ale creierului… Olga tot vorbea de garoafe… Iar femeia… În chip bizar, părea cunoscută. Așa cum se întâmplă uneori când întâlnești o persoană străină pe care ai totuși senzația că ai cunoscut-o, dar pe care ți-e imposibil

s-o plasezi într-un context… În câteva clipe, nerăbdarea din privirea femeii trecuse la perplexitate, transformându-se în ostilitate.

— Domnul doctor Pavel? se interesă Olimpia, scoțând la iveală zâmbetul pentru persoane dificile, în condiții de excepție.

Femeia rămase nemișcată, privind-o cu un aer de dispreț blazat.

— Am obținut adresa de la Policlinică… Aș avea nevoie de o consultație urgentă…

Femeia dădu din umeri plictisită:

— Nu-i acasă.

Avea o voce profundă, cu inflexiunile pe care le are Amanda Lear când le comunică bărbaților că „diamantele sunt bune de crănțănit la *breakfast*".

— Este bolnav? Știți, am urgentă…

— Nu-i acasă.

Olimpia zâmbi și mai cuceritor, pregătind un nou atac. Necunoscuta ridică din umeri și închise ușa.

„Ce scârbă!" comentă Olimpia, epuizând șirul înjurăturilor știute. „Să-i ia dracu! Sper ca Olguța să-i căsăpească pe amândoi!" rosti, în chip de epitaf, îndreptându-se spre stația de tramvai unde mulțimea zgribulită aștepta în tăcere.

Așteptarea unui mijloc de transport itebist într-o zi de iarnă este un excelent test pentru sistemul nervos. Reprezintă nu numai un mijloc eficient de educare a temperamentului, dar are și o valoare funcțională, dând un factor comun enervărilor, supărărilor și grijilor celor mai diverse. Și pentru Olimpia, terapia prin așteptare avu efectul scontat. După un sfert de oră iertase mojicia brunei, după o jumătate de oră decise că, totuși, doctorul trebuia avertizat de intențiile Olgăi, iar după încă zece minute – timp suficient pentru a decima mental pe itebiștii cu sau fără funcții – porni iar spre casa doctorului…

La câțiva metri de intrarea blocului, bruna era în mare conversație cu un bărbat care gesticula

nervos. „O fi vreun amant părăsit”, gândi Olimpia, dorind s-o vadă pe dama fatală într-o scenă pasională. Păi, sigur, parfumele, bijuuri, haină de blană, care bărbat își mai permite în ziua de azi? Doar o societate anonimă, mână de la mână, pungă de la pungă… Se apropie, oprindu-se în fața unei vitrine, nerăbdătoare să nu scape finalul ce părea iminent. Tipul devenise violent; își încleștase mâna pe brațul individei, silind-o să-l urmeze. Probabil vrea s-o ducă în scuarul de vizavi, intui Olimpia. E o ambianță mai liniștită, fără trecători și priviri indiscrete, doar ei și natura și poate s-o plesnească după pofta inimii. Bucuria i se risipi când bruna își degajă brațul din mâna bărbatului. Femeia deschise poșeta și scoase un plic. Bărbatul îl cântări câteva clipe în palmă și un zâmbet mulțumit i se lăți pe chip. În timp ce el verifică conținutul plicului, femeia opri un taxi. Îi sărută galant mâna înmănușată și-i deschise portiera. Taxiul porni și el scuipă lung în urma lui. Își aprinse o țigară, privind indecis strada. Trase câteva fumuri, aruncă țigara și, spre bucuria Olimpiei, porni în direcția vitrinei lângă care se postase ea. În timp ce se apropia, îl fixă insistent: în jur de patruzeci, alură sportivă, fața colțuroasă, tâmple argintii, nasul ușor acvilin. Bărbat cu succes la femei, îl catalogă ea, încercând să-și amintească unde-l cunoscuse. Pentru că era sigură, îl văzuse undeva, prea îi erau familiare trăsăturile individului. Bărbatul trecu pe lângă ea și îi aruncă o privire plictisită. Olimpia avu revelația: mai mult decât familiare, trăsăturile erau familiale: bărbatul semăna cu Aby!… „Ce naiba să fac acum?” se întrebă, privind nehotărâtă silueta care se depărta. Tipul mergea grăbit, legănându-și brațele cu un aer sportiv.

Ce chestie misterioasă! Bruna, precis amanta doctorului – mult comentata domnișoară Vivi – are un conflict stradal cu un tip – fizic de play-boy și maniere de maidanez. Violența tipului dispare când

primește plicul. Un plic în sine nu poate liniști pe nimeni, conținutul lui însă, da… Scrisori de dragoste, acte, bani?!… În fond, ce-o interesa? Treaba lor, ea avea și așa destule complicații: să-l prevină pe doctor, s-o găsească pe Olga… Soarta însă părea decisă să-i dirijeze pașii spre liniștirea curiozității. Ieșind dintr-o tutungerie, bărbatul reapăru la câțiva metri în fața ei. „Dacă aș fi un detectiv adevărat, l-aș fila și cine știe ce fire complicate aș descâlci. Dar școală n-am, Bucureștiul nu-i New-York, și nici măcar Chicago… Și, totuși, ce-ar fi să încerc? Numai să nu se urce în vreo mașină, că s-a dus naibii urmărirea”… O luă pe urmele bărbatului, încercând să-și reamintească din lecturile de gen regulile filajului. Să păstrezi tot timpul distanță, când se întoarce să-l depășești nonșalant, să încerci să-i intuiești planurile și să i-o iei înainte… Tipul părea la curent cu aceleași lecturi, pentru că de vreo două ori se opri în fața unor vitrine, o dată se aplecă și-și legă un șiret, deși Olimpia observase că purta cizme. N-are conștiința curată, își spuse, recurgând la un deghizaj din mers. Scoase o sacoșă de plastic – nelipsita sacoșă amintită de toate romanele de actualitate – în care își vârî poșeta, nu înainte de a-și cocoța pe nas o pereche de ochelari de soare… Simplu, dar eficient. Tipul într-adevăr n-o remarcă și tandemul ajunse la Gara de Nord.

Bărbatul intră în restaurant și se așeză la o masă. Olimpia decise să îmbine utilul cu plăcutul și, supraveghind cu ochi vigilent ușa restaurantului, se alipi șirului care se formase în fața unui chioșc unde se vindeau portocale… Nu poți să ceri chiar totul destinului: kilogramele de portocale atenuau amărăciunea provocată de finalul ratat al urmăririi. Tipul ieșise din restaurant și se suise în vagonul trenului garat pe linia 7. Trenul plecă spre Moldova, iar Olimpia spre casă.

Apartamentul era tăcut, răcoros și întunecat. Lăsând pe masa din bucătărie sacoșele din care se

rostogoliseră câteva portocale și vreo două pachete de brânză de vaci, Olimpia se întrebă, cu inima mușcată de presimțiri triste, pe unde o fi rătăcind odorul. Filip era în camera lui, ghemuit peste o carte pe care o răsfoia alene.

— Salut, iubitule! Ai fost la joacă?

O privi mustrător și ridică din umeri.

— Ce-i cu tine, te doare burtica?

— Mă plictisesc…

— Extraordinar! Păi, eu, la vârsta ta, nu-mi ajungea ziua de zbenguit… Auzi, te plictisești! Copiii din ziua de azi… Ce citești?

— Legendele Olimpului.

— Bravo! Bine că ai lăsat naibii istoriile alea stupide cu extratereștri și farfurii zburătoare… Accesul la cultură ți-l dă contactul cu marile opere, cu zestrea de înțelepciune a vechilor popoare…

— Mămico, ce părere ai despre Pandora?

— Pan… A, aia cu lada din care…

— Care a adus oamenilor necazurile, bolile, sărăcia… Normal, era femeie…

— Cum adică? Ce vrei să spui? E un simbol, băiete, mitologia greacă abundă în simboluri… Lasă, o să discutăm noi odată pe îndelete.

Filip oftă sfâșietor și Olimpia îl privi îngrijorată. Ce o fi cu copilul ăsta? Temperatură nu are. Totuși, să nu coacă vreo gripă, ceva… Cuprinsă de grijă, își zise că, într-adevăr, ar trebui să-și găsească timp să se ocupe mai mult de el, să discute ca de la suflet la suflet… Până una, alta, să facă ceva bun de mâncare…

Aragazul cu cele trei ochiuri plus cuptorul, toate aprinse răspândeau în apartament o căldură plăcută. Olimpia, încinsă cu un șorț strălucitor de alb, freca preocupată brânza cu ouăle, masa frumos aranjată aștepta convivii voioși. Indiscutabil, femeia este sufletul căminului… Căldura ei, veselia pe care o împrăștie încălzesc inimile celor dragi și întăresc cercul familiei… La dracu cu brune sofisticate, care nu vor copii ca să

nu-și strice silueta… Iar bărbații care-s atât de fraieri încât să se lase fermecați de poleieli de două parale, n-au decât să moară la marginea drumului… Ce-i pasă ei de toate astea?

Cheia se auzi răsucindu-se în broască și Olimpia sări drăgăstoasă în calea celui mult așteptat… Bineînțeles, era și Gelu… Martie din post…

— Bună…

Maiorii o priviră mohorâți, moțăind din cap.

— E ceva de mâncare? se interesă Aby, cu un ton care lăsa să se întrevadă presimțirea unor mari dezamăgiri.

— Am făcut un sufleu de brânzică, o minune. Acum e gata.

Cei doi bărbați schimbară o privire tristă, aruncară galoșii și-și încălziră mâinile la flacăra aragazului…

După o vreme, Olimpia privi intrigată fețele celor trei. Ce se întâmplă aici? Mestecau agale, înghițeau cu greu, aveau aceeași privire umedă și tristă de rumegătoare. Tuși sec și lansă, speculând efectul surprizei:

— Doctorul e mort.

ABC îi aruncă o privire stinsă și-și aprinse o țigară. Gelu dădu farfuria la o parte și mormăi:

— Era de așteptat. N-ai remarcat că doctorii au devenit un element indispensabil romanelor polițiste? Ori în calitate de victime, cei care descoperă nu știu ce medicament miraculos, ori pe post de criminali – ăștia sunt de obicei chirurgi… Al tău ce specialitate avea?

— Internist. Dar nu-i important. Știți cine l-a ucis?

— A, e vorba de o crimă… Nu cred; nu se potrivește. Interniștii n-au nici un haz…

Olimpia îi privi stupefiată. Își băteau joc de ea? În clipa aceea se auzi bâzâitul telefonului. Cuprins de o grabă ciudată, Filip, roșu la față, se repezi dărâmând scaunul.

— Nu știu ce-i cu copilul ăsta… Știți cine l-a ucis?

— Pe cine? tresări ABC.

— Pe doctor… Olga!

— Ciudat!… Foarte ciudat! mormăi ABC. Doar stabilisem că avea nevoie de un psihiatru și nu de un internist.

— În starea ei nu te mai gândești la specialitate… Doctor să fie!

Olimpia clătină aiurită din cap și bău pe nerăsuflate un pahar cu apă. Apoi, interveni, hotărâtă:

— Cinci minute!… Atât! Doar cinci minute, vă rog să mă ascultați, să lăsați persiflările și bancurile idioate… Ultima scrisoare pe care am primit-o conține relatarea omorului.

— Și în celelalte erau povestite crime, apăreau strigoi și vampiri, așa că totul e în nota obișnuită, ripostă ABC.

— Doctorul Pavel e o persoană reală, cu un loc de muncă, o locuință… Ei, bine, a dispărut! La policlinică nimeni nu știe de soarta lui, iar acasă, amanta îl declară plecat, refuzând orice lămuriri suplimentare.

— Amanta? o privi curios Gelu.

— O individă cosmopolită: parfumuri franțuzești, vestimentație italiană, accent teuton.

— Și, desigur, un profil tipic scandinav, completă Gelu.

— Scandinav, pe naiba, pufni Olimpia… O Carmen autohtonă.

— Să te ferești! fredonă Gelu.

— De ce să ne ferim? protestă ABC. Pare o persoană interesantă.

— Iar, prin decesul doctorului, și disponibilă, remarcă Gelu.

— N-au trecut cele cinci minute, avertiză Olimpia… Iar disponibilitatea ei e sub semnul întrebării… Are o legătură cu un tip care aduce cu

tine, Aby, dacă ai face sport și ai ține regim hipocaloric.

— Și noi ce să facem? se interesă Gelu. Să-i prezentăm condoleanțe pentru doctor, sau s-o moralizăm că nu e etic să aibă doi amanți în același timp?!

— Luați-o la întrebări. Să dea o explicație pentru dispariția doctorului… Obligați-o să mărturisească!

— Doar știi că violența nu face parte din metodele instituției noastre, surâse ABC.

— Știu că încerc să vă conving să vă faceți meseria și pe voi vă doare-n …!, se enervă Olimpia.

— Doamne ferește, să ne doară acolo, panică Gelu… E o operație teribil de dureroasă… Vii, tovarășe?

Olimpia stupi în urma lor, trânti ușa și începu să șteargă urmele de noroi. Filip își făcu apariția, cu bujori în obraji și, sprijinit de tocul ușii, o întrebă cu speranță-n glas:

— Ollie, la ce vârstă poți să te însori?

— De, spuse ea distrată, storcând cârpa și privind cu jale vasele murdare, depinde… Acu, sunt la modă căsătoriile timpurii. Pe vremea mea, un bărbat trebuia să… Ia ascultă, se întoarse intrigată spre Filip… Cine era la telefon?

— Ancuța… suspină Filip, stând ca un bărzoi într-un picior. A venit din tabără…

— Îți arăt eu ție… Treci la făcut probleme…

După amiaza curgea monoton. Cerul, ca o oglindă veche, cu luciul pierdut, veghea cenușiu geamurile murdare. După ce se înțepă pentru a patra oară, Olimpia aruncă șoseta pe care încerca s-o readucă la o stare onorabilă, își scoase ochelarii și, sugând picătura roșie de pe buricul degetului martirizat, încercă să facă rezumatul gândurilor care o bântuiau, confuze… Olga, ucigașă? Oricât de puțin ai putea să te încrezi în aparențe, totuși Olga n-avea nimic dintr-o asasină

maniacă. Dar scrisorile, delirul ei macabru… Sau să fie doar un proiect, o dorință încă refulată pe care se pregătește s-o concretizeze? Otrăvuri, fantome… Parcă ar fi roman gotic… Și amanta doctorului, Vivi cea fatală, părea absolut liniștită în ceea ce privea soarta partenerului… Ce perversă, domnule! Iese din casa unuia, se întâlnește cu altul… O descompusă… Moral, desigur. Și ce tupeu, ce alură de prințesă… S-o ia dracu!

Se învârti neliniștită prin bucătărie, strivi dezgustată un gândac care, ademenit de căldura aragazului, ieșise la promenadă și simți că se înăbușă între zidurile dulcelui cămin.

În odaia sa, Filip desena de zor ceva ce-ar fi vrut să fie o Julietă de zece ani pe schiuri și cu ochelari de soare. Când o văzu în pragul ușii, piti emoționat capodopera.

— Ia dă să văd! Hm, n-ai pic de talent! Nici perspectivă, nici mișcare. Măcar în asta puteai să mă moștenești. Gata cu trândăvia! Îmbrăcarea și ieșim la aer!

În tramvai nu era aer, ci un fel de cocteil de izuri râncede, încălzite de aburii care ieșeau din gurile pasagerilor. Habar n-avea cum se trezise în tramvai. Doar avusese de gând să facă o plimbare zdravănă prin vreun parc, să ozonifice plămânii copilului. Și iată că… Printre „pardon-uri” și ghionți, cu odorul bine ancorat de un braț, reuși să coboare.

— Ollie, mergem la film? Știu eu unul grozav, cu un tip care se cațără ca un păianjen pe ziduri.

„Morbid copil”, se scutură ea, recunoscând casa doctorului. Iată unde o aduseseră pornirile unui subconștient indisciplinat… Și acum, ce să facă? Să sune din nou la ușă, să încerce să afle dacă doctorul s-a întors? Să riște o conversație cu bruna? Încetini pașii, iar copilul, simțindu-i ezitarea, se smulse din încleștare, repezindu-se spre ghețușul ce sclipea ademenitor de sub

fulguiala proaspătă. Însoțindu-i alunecarea, privirea Olimpiei se opri pe trupul cocârjat al unui bărbat care se postase lângă ușa magazinului alimentar: o pălărie într-o mână, bastonul alb în cealaltă; haine ponosite, ochi albi, pierduți în infinit. Zăpada îi grizonase părul, iar barba, nerasă de câteva zile, accentua paloarea feței. Tânăr, un adolescent aproape și o soartă nemiloasă i-a hărăzit cea mai cumplită infirmitate!

— Sărmanul! suspină ea și, deschizând poșeta, scoase o hârtie de zece lei pe care o lăsă în pălăria orbului printre monedele ce clincheteau în tremurul mâinii.

— Dumnezeu și maica domnului să vă dea sănătate dumneavoastră și copilașului…

Olimpia tresări, speriată:

— Cum de știi dumneata că am un copil? murmură, simțind că alunecă în universul fascinant al supranaturalului.

— Noi, nevăzătorii, avem puteri, și zâmbind blând, orbul luă bancnota din pălărie și o băgă în buzunar.

— Desigur, desigur, se grăbi ea.

— Glumeam, doamnă, o liniști orbul. Puterile ne stau în celelalte simțuri, mai treze și mai agere… Când ați venit, urechile v-au recunoscut mersul, nasul și-a reamintit parfumul… Acum sunteți calmă, azi dimineață erați agitată, nervoasă.

— Extraordinar! bâlbâi Olimpia.

Orbul întinse mâna, iar degetele se mișcară chemătoare. Olimpia, înțelegând mesajul, mai scoase o hârtie de zece lei.

— Femeia pe care o pândești, șopti orbul, pe un ton complice.

Olimpia sughiță scurt:

— Pardon… Ești formidabil, domnule.

— Știu, încuviință el, modest… Femeie frumoasă, dar periculoasă. Ți-a furat bărbatul… Înțeleg… Ești suflet bun, de-aia vreau să te ajut… Uite, nu-i ăla care se face că alege flori de la Nuți?

Olimpia descoperi o țigancă nostimă care trona mai într-o parte, lângă un coș de „nemuritoare” bălțate cu Gallus. Un bărbat între două vârste, îmbrăcat într-un palton bej de camilhar, cerceta atent buchețelele sfărâmicioase.

— Cine?… Nu… Ce…

— Aha, nu-i el… Păcat. I-ai fi surprins în flagrant. L-am mai simțit de multe ori pe aici. Câteodată intră la ea, alteori o așteaptă. Se oprește la Nuți, se face că alege flori și hap! și ea… Însurat, sigur… Deci nu-i al dumitale… Atunci, o fi al blondei care pândește în mașină…

Olimpia îi privi ametită ochii albi și se cutremură. Dumnezeule, ce puteri… O fi vreun Tiresias… Și uite, prevedea chiar totul… Bruna Vivi își făcu apariția, chiar ca în prevestirea orbului, se apropie cu un aer nepăsător de florăreasă și o depăși fără să dea vreun semn de interes. Bărbatul, la fel de nepăsător, porni în urma ei. Olimpia, trăgându-l pe Filip de mână, dădu să traverseze strada, urmărindu-i din ochi. Dar, dezamăgită, fluieră ușor: bărbatul o depăși pe Vivi, se angajă pe zebră și traversă spre trotuarul pe care se afla Olimpia. „Ce bazaconie!” își spuse. Nici nu se cunosc, n-au vorbit, nu i-a dat nimic. Se pregăti să traverseze și ea strada, să încerce s-o prindă din urmă pe Vivi. Din păcate, stopul trecu pe roșu. Așa că, asistă neputincioasă la dispariția frumoasei într-un taxi care se topi în depărtări… „Ce truc o fi având asta cu taxiurile, că eu aștept câte unul de-mi ies peri albi și, dacă totuși apare, șoferul îmi trântește portiera în nas, comunicându-mi că și-a terminat rația de benzină…”

— Ollie, Ollie, urlă Filip, trăgând-o de mână. Uite-a pe Olguța!

— Ce?… Unde…

— Uite, mașina aia roșie care s-a angajat după taxi. Strig-o…

— Ai vedenii, băiete. Ce Olguță! Prostii, încheie Olimpia necăjită.

Își deschise poșeta evaluând rapid resursele financiare de care dispunea. Conversația cu orbul se cerea continuată, iar puterile vizionare ale acestuia păreau strict dependente de stimulii bănești. Imposibil ca o persoană atât de perspicace să nu aibă o explicație pentru absența doctorului, sau o privire de ansamblu – vorba vine, „privire”, își făcu ea cruce, grăbind pașii – asupra relației lui Vivi cu mediul înconjurător… Dar orbul dispăruse. Panoramând strada, Olimpiei i se păru că-l zărește la volanul unei mașini. Perplexă, privi automobilul depărtându-se: un Trabant Hycomat, mașină pentru handicapații fizic… Nemții, tot nemți! își zise admirativ. Unde or să se oprească, dacă au ajuns ei să facă mașini pe care să le conducă și orbii?…

— Ollie, îi întrerupse Filip întrebările științifice, mâncăm o prăjitură? Considerând tăcerea ei drept aprobare, continuă: Mergem la cofetăria „Minerva”, că numai ăia le mai îndulcesc cu zahăr adevărat…

— Extraordinar, de unde le afli pe toate?

— De la cumpărături, Ollie…

* * *

— Totul e alandala în povestea asta! decretă Gelu și, dând un bobârnac unei cutii de chibrituri, o făcu să plutească prin aer înspre coșul de gunoi.

ABC, căruia sorții îi rezervaseră rolul de dactilografă în după amiaza respectivă, se opri din acțiune și-și aprinse o țigară:

— Avem două ipoteze fundamental opuse, dar la fel de idioate. Numărul unu: este vorba de două persoane diferite: Jipa a rămas în străinătate, iar cel care a venit este trimisul unei agenturi de spionaj. Numărul doi: aceeași persoană a ieșit din țară și s-a reîntors… E o tâmpenie să trimiți un om într-o misiune folosind pașaportul unui individ implicat într-o poveste despre care se știe că va trezi interesul special al organelor de securitate.

Asta ar fi tâmpenia lor, a noastră ar fi dacă am considera că Jipa, după ce a sabotat licitația, s-a reîntors bine mersi, și de o săptămână se joacă cu noi de-a v-ați ascunselea.

— Până acum scor egal, rezumă ABC.

— Ipoteza a doua are un subpunct: nu Jipa e cel care a voiajat până-n Federală și înapoi.

— Tâmpenia asta cui s-o atribuim?… Nouă sau lor?… Sau vrei să fie a ta, personală?

— Ai auzit de principiul cunoscut sub numele de „briciul lui Occam?”

— Folosim frizerii diferite, replică ABC. Eu cunosc principiul „briciul lui nea Gică”.

— La bancuri proaste nu te-ntrece nimeni. Principiul de care-ți spuneam sună așa: „Ipotezele nu trebuie multiplicate dacă nu e necesar.” Pentru că, dacă începi să accepți mai multe ipoteze decât sunt necesare pentru a explica faptele, pici în mrejele fanteziei, iar acțiunile tale vor fi orientate greșit.

— Mi se pare rezonabil, aprobă ABC. Deci, renunțăm la chestia cu Jipa care bate drumurile în subpunctul doi din ipoteza a doua.

— Putem renunța și la Jipa din subpunctul unu, propuse mărinimos Gelu.

— Deci, plecăm de la ideea că tâmpiții sunt ei și nu noi. N-are importanță că de două săptămâni batem apa în piuă, în timp ce individul își vede liniștit de spionajul lui, bine că am stabilit nivelul de inteligență al părților combatante… Cum naiba îi anunțăm pe ăia că suntem mai deștepți decât ei, că n-au nici o șansă și să-l contacteze imediat pe individul pe care l-au trimis aici, să-i ordone să ne facă o vizită pentru mărturisiri complete?

Gelu pregătea o replică la fel de sarcastică când ușa se deschise și din prag vocea bubuitoare a lui Roman le ură:

— Să trăiți!

— Ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir, completă ABC… Cam târziu cu sorcovitul.

Roman râse cu măsură, exact cât să le arate șefilor că le apreciază umorul, și continuă:

— Am noutăți. Ruda locotenentului de la Ploiești, arătându-i-se fotografia lui Jipa, declară că bărbatul din poză e șeful formației care a cântat la nunta lui. Pe individ îl știe doar sub numele de „nea Bebe”. Formația își zice „Retro 80”, nu știu ce o fi asta, seamănă cu o adresă, dar aflăm noi. Nea Bebe și ai lui au cântat toată vara pe Valea Prahovei: restaurante, nunți, seri ale tineretului. De fapt, pe „nea Bebe” îl cheamă Frăsinel Silică și are domiciliul în Focșani. Colegii de acolo îl cunosc destul de bine: individul a suferit două condamnări pentru proxenetism și speculă. Din păcate, nu știu unde este la ora actuală. Presupun că, așa cum a făcut și în anii precedenți în perioada de iarnă, formația colindă prin orașele din nordul Moldovei. L-am dat în căutare și sper să avem vești cât mai curând… Colegii din Focșani ne trimit mâine dimineață dosarul lui.

— Conform indicațiilor tovarășului maior – și ABC arătă spre Gelu – de a folosi „briciul lui Occam”, nu ne mai interesează individul.

Roman îi privi circumspect și continuă după o scurtă ezitare:

— Și asta e adevărat, că în semnalmente apare „barba și mustața rase”.

— Tovarășul maior glumește, rosti Gelu cu glas obosit. Bravo, Romane, ai făcut treabă bună.

Obrajii lui Roman, la a căror culoare sănătoasă contribuiseră în mod egal frigul, cuperoza și consumul băuturilor întăritoare, se înroșiră și mai mult de plăcere. Balansându-se greoi de pe un picior pe altul, privi încurcat spre maiori:

— Am o rugăminte… Serbez niște ani de căsnicie… Cam mulți, râse, și-și suflă emoționat nasul.

— La și mai mulți, urară maiorii.

— Vă invitam la un păhărel și o gustărică… Parcă fiindu-i teamă de un refuz, continuă precipitat: Ceva rapid, în fugă… Mergem la „Universității”.

— Se aprobă, decretară maiorii într-un glas.

Ambianța tipică a unei săli de restaurant: zumzetul conversațiilor în concurență cu stridența instrumentelor unei orchestre plictisite, ceața născută din țigările ce se transformau în chiștoace, consumatori în diverse grade de ebrietate, ideile ce se înfiripau la o friptură și un vin la trei sferturi, studenți filozofând la o ceașcă de cafea, bruneți – atât autohtoni cât și din cei în curs de dezvoltare, cu statut incert, dar cu buzunarele pline în compania profesionistelor din zonă, chelneri blazați, mișunând agale printre mese, înviorându-se doar când primeau bacșișuri. Roman era un client cunoscut și, probabil, stimat, pentru că, zărindu-l, una din „vestele albe” care superviza mișcarea lenește a ospătarilor, se repezi spre o masă, convingând perechea ce-și consuma dragostea în fața unei cești de cafea în care și zațul se uscase, să-și continue idila prin alte locuri. Operațiunile următoare se derulară într-un ritm accelerat, de la schimbarea feței de masă, la apariția sticlei de votcă și a bolului în care clincheteau cuburile de gheață și culminând cu platoul cu bunătăți ce trebuiau să ajute alcoolul să se scurgă mai bine pe gâtlejuri.

Maiorii epuizaseră urările adresate familiei Roman și o dată cu ele și prima sticlă de votcă, când la masa lor se apropie un individ cu fața congestionată care, ducând mâna spre un chipiu imaginar, salută milităreste:

— Să trăiți!

— Să trăim, răspunseră convivii, recunoscându-l pe Rujan, tehnicianul care lucrase cu Jipa.

Rujan închină și el pentru fericitul eveniment din viața lui Roman, din ochi i se prelinseră câteva

lacrimi, „de bucurie”, susținu el, „că are fericita ocazie să ciocnească cu niște tovarăși pentru care are toată stima”, ciuguli câteva bucățele de cașcaval cu piper și suspină:

— S-a dus nea Răducu… Apoi, cuprins de un gând tulbure, scutură din cap de câteva ori și întrebă pe un ton plin de speranță… Sau l-ați găsit și vreți să mă fierbeți?

Maiorii ridicară din umeri. Rujan oftă și luă o țigară, pipăind prin buzunare după chibrituri. Gelu scoase bricheta și, protejând flacăra cu palma făcută căuș, o apropie de țigara ce atârna pleoștită în colțul buzelor lui Rujan. Privind flacăra, Rujan suspină:

— Exact ca el! și șiraguri de lacrimi îi izvorâră din ochi.

Când lacrimile se opriră, iar moralul fu remontat de o rație de votcă, ieși la iveală că Gelu procedase așa cum obișnuia și Jipa când oferea cuiva foc.

— Totdeauna, când începeam să ne „vopsim”, îi plăcea să-mi aprindă țigara. Avea o brichetă, un Ronson, o bijuterie. O purta mereu cu el, dar nu o arăta decât la prieteni. Zicea că e superstițios, să nu i-o deoache dușmanii… Hai să bem, tovarăși… Viața e ca valul… Acu te ia și naiba știe unde te aruncă.

Maiorii aprobară în tăcere: aproape fiecare are un *port-bonheur* pe care-l investește cu puteri miraculoase, socotindu-l responsabil de capriciile sortii. Jipa optase pentru o brichetă, dar putea foarte bine să-și aleagă o cutie de chibrituri sau o monedă de un leu. Lor le era indiferent. Și, cum Rujan, luat și el de val, mai comandă un rând, iar ciocniră și iar băură. Vremea trecea dulce, votca era neobișnuit de bună și, totuși, lui Gelu amintirile lui Rujan îi declanșaseră o stare apăsătoare de proastă dispoziție. Se retrase din conversația generală, dând răspunsuri monosilabice și, încercând să-și adune gândurile.

Atmosfera la masă trecuse într-o fază veselă. Roman și Rujan spuneau bancuri, iar ABC hohotea zgomotos. În mintea lui Gelu, gândurile nu se ordonaseră și nici nu prea erau șanse ca evenimentul să se producă… Peste brichetă puse pachetul de țigări, urmărindu-i balansul cu maximă concentrare… La un moment dat i se păruse că fusese lansat un mesaj pentru el, dar naiba știe care putea fi… Totul era parcă legat de țigări… Să se lase de fumat, să fumeze mai mult, să fumeze doar de la alții?… Oricare variantă prezenta avantaje, dar pe nici una nu o putea lega de cazul Jipa… Încurcată treabă…

* * *

Mașina opri la câțiva metri în spatele taxiului. În taxi se aprinse plafoniera și pasagera – tânără și frumoasă – surâse, schimbă câteva vorbe cu șoferul, plăti și coborî. Se opri în pragul ușii de la intrare și, cuprinsă de o ușoară panică, scotoci în poșetă. Răsuflă ușurată când degetele întâlniră brelocul cu chei. Intră și peste câteva clipe ferestrele de la etajul trei se luminară. Aruncă neglijent haina de blană pe un colț de pat și dispăru în bucătărie. Se reîntoarse cu o țigară fumegând în colțul buzelor bine conturate și cu un pahar în care zăngăneau câteva cuburi de gheață. Alese o sticlă din bar, turnă lichidul peste cuburi și, aruncându-și pantofii din picioare, se ghemui într-un fotoliu. Când termină țigara, trase telefonul lângă ea și formă un număr:

— *Bonsoir*!… Te-am deranjat?

Avea o voce învăluitoare, plină de promisiuni.

— Așteptam să mă suni, răspunse bărbatul… Ești singură?

— Da… A plecat la o înmormântare… O rudă, un prieten, nu știu exact. Se întoarce duminică.

— Perfect! Atunci, rămâne cum am stabilit?… Mâine seară…

— Desigur… Vii cu mine?

— Știi că nu pot, se scuză bărbatul… Până acum era geloasă, dar tăcea. Acum a căpătat curaj. De când cu seara aceea a început să mă șantajeze. Știe că mă are la mână.

— Vrei să rezolv și problema asta? propuse dulce femeia.

În receptor se auzi răsuflarea sacadată. Răspunsul sosi șovăielnic, iar glasul era răgușit:

— Nu… nu acum… Mai târziu, poate… Nu știu…

— Te-ai speriat, râse ea.

— Deci mâine seară, după nouă, rosti el precipitat.

— Te aștept… Nu întârzia prea mult… *Bye*!

Căscă voluptuos, bău și ultimele picături din pahar și, fredonând încetișor, se îndreptă spre baie. Aprinse lumina, își zâmbi în oglindă și începu să se demachieze…

Pe stradă, în mașina care urmărise taxiul, femeia de la volan aprinse o nouă țigară. Avea senzația că fumul înecăcios sau poate vârful rubiniu vor risipi frigul care se cuibărise în ea. Parbrizul aproape se albise de fulgii moi, lăptoși. Acționă ștergătoarele și, în fâșâitul lamelor de cauciuc, văzu cum, una câte una, se sting luminile la etajul trei…

Cât timp o urmărise, acționase mecanic: ambreiaj, schimbă viteza, ține strâns volanul, semnalizează, depășește. Gesturi, gesturi, liniștitoare, fără semnificație. Ori poate sigle neînțelese într-o scriitură a cărei cheie s-a pierdut… Dar acum… acum trebuie să găsească putere, mâinile să fie calme, viguroase… Și la capăt, acolo unde va ajunge, va găsi în sfârșit explicația?!… Stinse țigara, ieși din mașină, încuie portiera și se îndreptă cu pași hotărâți spre

imobilul unde toate ferestrele erau de mult întunecate…

* * *

Sâmbătă dimineață, Olimpia se trezi târziu, cu gura năclăită de otrăvurile coșmarurilor și a duzinii de Carpați fără filtru pe care le supsese în vreme ce-l aștepta pe Aby și își perinda prin minte aceleași întrebări care o chinuiseră în ultimele zile și cărora nici acum nu le găsise vreun răspuns.

Filip o întâmpină, strălucitor ca un ban nou. „Curățel băiatul ăsta, al nostru… În curând încep dramele cu coșurile și schimbarea vocii. O, doamne, de ce-or fi crescând așa iute copiii, nici n-ai timp să te bucuri de ei și gata, își și iau zborul”… Nostalgică, Olimpia săvârși o abatere de la regulile pedagogiei moderne, strângându-și odorul cu foc la piept.

— Ollie, ce bine că ești veselă… Mă lași la patinaj? Merg singur, iau tramvaiul… Știu la ce stație trebuie să cobor… Sunt doar băiat mare!

Olimpia oftă înduioșată.

— Și am fost vrednic, am luat cornuri proaspete și lapte. Ți-am adus și scrisoarea…

— Care scrisoare?

— Cum, care? Aia obișnuită, pe care o aduce nenea poștașul zilnic… Plec, da? Te sărut, pa…

Privea indecisă plicul: Să-l deschidă? Cine știe ce orori mai cuprindea… Să-l arunce la gunoi…

Hotărându-se brusc, sfâșie cu mișcări febrile plicul, despături foaia și așezându-se pe marginea scaunului începu să citească:

„Da, doamnă, timpurile s-au schimbat… Știu, odinioară vrăjitoarele se ardeau pe rug. Mai spectaculos, desigur, dar incomod, costisitor și greu de realizat. Mă vezi strângând vreascuri ca să confecționez rugul? Pe când așa, e simplu, curat, la îndemână… O baie plină ochi, un aparat

de radio… în fine, nu-i cine ştie ce de capul lui, nici măcar un Phillips… O mişcare, aparatul e proiectat în apă şi execuţia a avut loc… Mortua est… *Toţi vor crede că a fost un accident, se ştie doar ce imprudent este să faci baie ascultând muzică. Au mai păţit-o şi alţii şi nimeni n-a pus întrebări indiscrete văduvei neconsolate ori sărmanilor orfani… Şi, să ştii, nimeni nu va regreta. Nici măcar eu. Eşti frumoasă, e drept… Brună, ochi verzi, migdalaţi, gură cărnoasă şi aluniţa asta, cochetă, pe pomete… Te-au iubit mulţi bărbaţi… Probabil şi cel pe care l-ai ucis… Nu l-ai ucis tu? Cine, atunci? Spune, şi… Da, voi pune aparatul înapoi, pe etajeră, voi ieşi închizând uşa şi, n-ai decât să-ţi termini baia, să-ţi admiri nurii în oglindă, gândind că n-a fost decât un vis urât… Nu vrei? De ce? De vreme ce n-ai ucis… Complicitatea se pedepseşte dar, cu un avocat bun… Şi asta e drept, regimul de închisoare nu face bine la ten, dar mai bine în rochiţă vărgată şi la regim de varză şi cartofi decât pe lumea cealaltă… De ce-l acoperi? Ce se ascunde în spatele acestei istorii? Vreau să ştiu, înţelegi?… Nu, moartea prin electrocutare nu-i prea grozavă. Se termină repede însă. Da, cadavrul arată oribil. Vânăt, umflat. Vei fi o moartă hidoasă. Cum erai în seara aceea, când te pregăteai să-ţi înfigi acul otrăvitor. Ţi-am scăpat. Nu credeai, nu-i aşa? Ei, s-au mai văzut lupi mâncaţi de oaie…*

Ştii ce, m-am plictisit… Vorbeşti, sau?… Număr până la trei. Deci… unu… mai ai timp, gândeşte-te, eşti tânără, câte fărădelegi nu poţi urzi… Doi… da, sunt decisă… În fond, scap lumea de-o piază rea. Hotărăşte-te, va fi prea târziu… Nu vrei?… Adio, draga mea"…

Capitolul XI

Nu-și putea stăpâni tremurul mâinii; din sarabanda literelor care-i dansau în fața ochilor, un singur cuvânt se forma nesfârșit: „crimă”. Aruncă foaia și se repezi după o țigară… Era uluită. Olga îi descria un nou asasinat… Victima?… „Brună, ochi verzi, migdalați, o aluniță pe pomete”… Vivi!… Nu se poate, doar o văzuse în seara precedentă… Își masă tâmplele îndelung până simți că pielea începe să o doară… O fi poșta română fruntașă pe ramură, dar nici să expediezi o scrisoare noaptea, iar destinatarul să o primească a doua zi dimineața! Deci, totul se petrecea în mintea Olgăi… Atunci și doctorul trăiește!

Bucuroasă de raționamentul care readucea la viață persoanele pe care le crezuse dispărute pentru vecie, se aplecă să ridice plicul mototolit… Rămase cu el în mână, privindu-l pierdută. Pe plic nu era nici o marcă iar în locul adresei, doar numele ei subliniat cu o linie tremurată… Atunci, plicul fusese pus de cineva în cutia poștală în timpul nopții sau chiar în dimineața asta… Olga?! Perfect posibil, doar era scrisul ei, îi știa și adresa. De ce n-a urcat să stea de vorbă?! Găseau ele o soluție… „Soluție, pe naiba”, și stinse țigara în scrumieră… „Asasinează doi oameni și eu vreau să găsesc o soluție”…

Se repezi la telefon și formă numărul Policlinicii unde lucra doctorul Pavel…

Doctorul nu apăruse la serviciu – „nici n-o să mai apară”, comentase ea în gând. Era în concediu fără plată până marți, așa pretindea interlocutoarea ei. Nu știa dacă putea fi găsit acasă, însă putea să-i dea numărul lui de telefon și dânsa să încerce.

Olimpia încercă: nu o dată, de zece, de cincisprezece ori. Țârâituri lungi, într-o repetiție monotonă… Dar nimeni nu ridică receptorul…

Nimeni!!… În fața ochilor îi apăru imaginea din scrisoare: trupul femeii, acoperit de apa din cadă, cu mâna chircită într-un spasm pe faianța rece… Simțea că se înăbușă. Deschise larg fereastra, inspiră lung și simți aerul rece umplându-i plămânii… Să-l anunțe pe Aby, doar e de meserie, va ști ce să facă… Dar nici Aby, nici Gelu nu erau de găsit. Puse receptorul în furcă și-și aprinse din nou o țigară… Așteptarea o va zăpăci și mai mult. Aceleași gânduri și întrebări vor fi reluate iarăși cu o exasperantă sterilitate. Nu! Va trebui să întreprindă ceva!… Cu cât mai repede, cu atât mai bine…

* * *

Maiorii se aflau la biroul lor, pufăind țigări și sorbind înghițituri mici din cafeaua fierbinte. Era o dimineață rezervată discuțiilor, ipotezelor, speculațiilor, deducțiilor. Ajunseseră la concluzia că acționaseră nu numai cât a fost omenește posibil, dar cât a fost și profesional posibil și că doar o scânteie de geniu le va arăta calea în continuare.

Scânteia întârzia să se manifeste, în schimb își făcu apariția Roman, ras proaspăt, roz în obraji și purtând cu grijă, ca pe o ofrandă de preț, un dosar vișiniu.

— De la Focșani… al lui Frăsinel Silică.

Maiorii se înviorară și începură să răsfoiască actele din dosar. Privit din față, Frăsinel era fotogenic, deși părea cam supărat: buze strânse, privire tristă. Din profil se adăuga imaginea unui nas ușor coroiat și a unei bărbii voluntare. Frăsinel din poze era un bărbat tânăr, instantaneele îngălbenite având vârsta timpului când Silică greșise față de societate și aceasta îl penalizase prompt. În ultimii cincisprezece ani, Frăsinel mersese pe drumul drept, dovadă referințele favorabile din dosar. Cu a lui „Retro 80”

concertase nu numai pe meleagurile patriei, dar și prin țări prietene, iar de la întâi ale lunii ce urma avea un contract cu un restaurant bavarez. Frăsinel era definit printr-un șir de „*Nu*-uri”: nu întreținea relații cu străinii, nu trafica valută, nu provoca scandaluri, nu practica jocuri de noroc, nu mai comitea fapte care să încalce legile țării. Erau și două „*Da*-uri”: lui Silică îi cam plăcea să bea, dar cu măsură, iar pe femei le făcea să sufere… sufletește, bineînțeles, dânsul fiind o persoană instabilă nu numai prin profesie, dar și prin caracter.

— Seamănă destul de bine cu inginerul, aprecie ABC. N-avem nici o fotografie de-a lui Jipa din tinerețe?

Gelu ridică din umeri și trânti dosarul pe masă:

— Căutăm cai verzi pe pereți.

— Atunci… sistăm căutarea sus-numitului Frăsinel? se interesă Roman.

— Dacă tot am început-o, las-o să-și urmeze cursul, oftă Gelu. Toată noaptea m-a sâcâit discuția de aseară cu Rujan. Am impresia că la un moment dat eram foarte aproape de a găsi răspunsul la întrebările noastre.

ABC îl privi curios, iar Roman se foi pe scaun, își drese glasul și mărturisi jenat:

— Nici eu n-am prea putut să dorm.

— Și ție ți s-au părut revelatoare amintirile lui Rujan, nu? îl privi plin de speranță Gelu.

— Eu, din cauza ficatului… Iar referitor la Rujan… Să știți, el era deja făcut când a venit la masa noastră… Așa că…

— *In vino veritas,* declară sentențios ABC.

— Noi am băut votcă, protestă timid Roman.

ABC îl bătu amical pe umăr și i se adresă lui Gelu:

— Domnule, dacă te chinuie subconștientul, mergem la institut și avem o nouă discuție cu respectivul… Cine știe?!…

— Ia și dosarul șefului de orchestră.

— Parcă am fi agenție de impresariat, mârâi ABC. Toată ziua arătăm poze și punem întrebări.

Ca de obicei, în vizitele lor de lucru la institut, primirea fu caldă, tovărășească. De la cei cu funcții de răspundere aflară că, din păcate, Rujan era în delegație, dar pe seară, la ora când vine trenul de Constanța, va putea fi găsit la adresa sau telefonul pe care secretara și le notase pe o foaie de hârtie. Cei cu funcții de răspundere având păreri contradictorii în privința fotografiilor ce-l reprezentau pe Silică tânăr, maiorii coborâră spre eșaloanele următoare. Din mare parte a răspunsurilor reieșea că ar fi fost preferabil pentru Jipa să aibă inteligența, personalitatea, virilitatea, blândețea și celelalte calități pe care le exprimau fața și profilul lui Silică. Din păcate, inginerul nu le avea și eșuase lamentabil. Concluzia aparținea liderului sindical, fiind chintesența opiniilor sindicaliștilor de sex masculin. Colegele sindicaliste opinau că fotografiile l-ar fi putut reprezenta pe Jipa tânăr, dar timpul i-ar fi schimbat nu numai profilul fizic – câteva tovarășe jurară că în realitate linia nasului lui Jipa avea cu totul altă tăietură decât cea din poză –, dar și pe cel moral. Dintre colaboratorii apropiați ai lui Jipa, Savu și Rujan erau în delegație la Constanța, iar ceilalți își declinară orice veleități fizionomiste… Soarta sondajelor de opinie fiind destul de confuză și pe plan mondial ca și pe cel național, maiorii n-au fost prea afectați de lipsa de concluzii a „*Gallup*-ului” ad-hoc. Părăsiră clădirea institutului și se îndreptară spre stația troleibuzului 93.

* * *

Femeia se opri la marginea trotuarului. În mână avea un sac de voiaj. Aruncă o privire asupra ceasului și pufni nemulțumită. Lângă ea opri un

taxi; portiera se deschise, femeia se sui și mașina demară lin.

Un autoturism ce staționa la câteva zeci de metri în spate semnaliză „stânga” și se angajă în urmărirea taxiului.

Cele două mașini opriră în fața Gării de Nord, și pasagera din prima și șoferul celei de-a doua coborâră la un interval de câteva secunde. Pasagera – tânără, frumoasă, elegantă – grăbi pașii spre casa de bilete pentru clasa I. Șoferul – suplu, fața smeadă, costum de schi, ochelari mari cu lentile pătrate, o „Alioșă” înfundată peste urechi și un fular înfofolit până la jumătatea nasului – o urmă cu pas domol. În timp ce pasagera citea tăblițele atârnate deasupra caselor de bilete, șoferul cumpără un pachet de țigări. În sfârșit, decisă, tânăra elegantă alese casa de bilete care-i convenea, iar șoferul așteptă ca în spatele ei șirul să se lungească cu încă trei persoane și se alipi cozii. Când tânăra plăti biletul pe care-l ceruse, un zâmbet lumină privirea șoferului. Ieși grăbit din rând și dispăru din sală înainte ca tânăra să plece de la casa de bilete. Se sui în mașină, ocoli gara, căutând un loc de parcare. Își burduși buzunarele jachetei de schi cu acte, bani și câteva fleacuri din poșetă, încuie mașina și se îndreptă spre o casă de bilete. După ce-și cumpără biletul, se opri în fața unei cabine telefonice. Convorbirea fu scurtă, iar când ieși din cabină, în privire i se citea dezamăgirea. Cumpără câteva ziare și două cornuri și se îndreptă spre peron. După ce termină de mâncat al doilea corn, se urcă în vagonul alăturat celui în care se suise tânăra elegantă. Fuma, când prin megafoanele stației se anunță… „Trenul accelerat în direcția Ploiești–Predeal–Brașov… pleacă peste cinci minute de la linia 6.” Era ora 15:20 și exact peste cinci minute trenul se puse în mișcare. Aruncă țigara și închise geamul. Pe peronul care se golea, țigara fumega din ce în ce mai stins. Pe filtrul umezit de buzele șoferului se

distingea amprenta sângerândă… indiscutabil, rujul folosit nu era de cea mai bună calitate…

* * *

Pentru o femeie, factorul timp este o noțiune deosebit de elastică, întârzierea fiind echivalentul punctualității masculine. Olimpia era de bună credință și plină de hotărâre când decisese că trebuie să acționeze imediat, dar care femeie mai pornește în ziua de azi în aventură fără să-și facă ochii, să se machieze, să se pieptene și să-și aleagă cu grijă vestimentația potrivită? Între momentul deciziei și cel al sosirii pe strada doctorului se scurse o oră și jumătate dar, pentru disculparea ei, trebuie menționat că-și împărțea frățește vina cu ITB-ul.

Mai întâi, patrulă pe stradă de la un capăt la celălalt, căutându-l prin toate cotloanele pe „Tiresias”. Orbul însă, nicăieri. Probabil activa numai în schimbul doi, și în profesia lui orele de noapte fiind mai bine plătite. Indecisă, se întoarse spre casa doctorului. Spiritul de observație și celelalte simțuri ale orbului i-ar fi fost de ajutor pentru a afla ce se întâmplase în timpul programului de lucru al acestuia. Așa, va trebui să se avânte în necunoscut bazându-se doar pe forțele proprii…

Urcă scările până la etajul trei și apăsă îndelung pe soneria de la apartamentul doctorului… Înăuntru, tăcere… Degetul îi rămase pironit pe sonerie până simți în el furnicăturile amorțelii… Degeaba… Scoase din poșetă o foaie de hârtie pe care scrise: „Dacă mai sunteți în viață, sunați la 65.75.3… Nu mă cunoașteți dar vreau să vă ajut. Olimpia C.”… Împături biletul și-l prinse cu un ac în ușă. Mai încercă o repriză de sunat, dar liniștea era… mormântală… Cuvântul îi venise în mod reflex în minte dar, repetându-l, se opri îngrozită… Stupi a deochi și o luă la fugă pe trepte

în jos. Se opri la parter în fața ușii pe care scria „Administrație”.

Prima senzație fu că deasupra ziarului de pe birou atârna o bilă. Într-adevăr, domnul care mânca nuci și sorbea vin dintr-o cană în timp ce citea ziarul era complet chel. Fără să ridice privirea, îi transmise că taxele pentru întreținere se plătesc doar marțea și joia, numai între cinci și șapte.

— Doctorul Pavel…

— Etajul trei, mormăi chelul.

— Am sunat, dar nu răspunde nimeni.

— Înseamnă că nu sunt acasă, replică bărbatul privind-o ca pe o înapoiată mental.

— L-ați văzut în ultimele zile pe el sau pe domnișoara Vivi?

— Dumneata cine ești? o privi chelul cu atenție.

— O rudă, bâlbâi Olimpia.

— Și ce dorești?

— Să intru în apartament.

— Intră, și privirea îi poposi din nou pe ziar.

— N-am cheie, șopti Olimpia.

— Atunci, așteaptă-i.

— Mă gândeam… n-ați vrea dumneavoastră… poate aveți o cheie, un șperaclu…

Bărbatul tuși de câteva ori, împături cu regret ziarul și se ridică de pe scaun:

— Mai ești aici?

Cum altcineva nu mai era în încăpere, Olimpia deduse că întrebarea i se adresase ei:

— Da.

Bărbatul înconjură masa și se apropie de ea:

— Ce preferi, să te dau pe mâna miliției sau să-ți dau un toc de bătaie?

Olimpia o zbughi pe ușă și nu se opri până aproape de colțul străzii. Riscă o privire înapoi și, observând că nimeni n-o urmărea, se rezemă de un zid, gâfâind ca după o finală olimpică… Ce

chestie?! Asta i-ar mai fi lipsit, să se întoarcă traumatizată acasă!… Ce-ar fi zis Aby?… Ar fi râs, desigur, ba, poate l-ar fi felicitat pe chel… La naiba cu toți, cu Olga în frunte! Înțelegea s-o facă pe *„prived eye*”, dar în limitele integrității corporale. Ca niciodată, un taxi opri lângă ea. Ocazia era prea frumoasă ca să fie ratată și peste zece minute ajunse acasă.

În sufragerie, atmosferă de lucru: fum să-l tai cu cuțitul, masa plină de hârtii, maiorii sorbind din cafele și gândind.

— Băieți, de ați ști câte s-au întâmplat, se repezi Olimpia… În primul rând, a lichidat-o pe Vivi… E în casă, în baie, dar chelul nu mi-a dat voie să intru… M-a amenințat cu bătaia. Aby, trebuie neapărat să-i dai o lecție, să afle a cui soție sunt.

— Iar n-ai făcut de mâncare, mormăi ABC.

Olimpia rămase fără replică. Nu din cauza acuzației, ci pentru că zărise fotografiile de pe masă.

— Și voi îl cunoașteți? se interesă neîncrezătoare.

— Cum „și voi”? sări Gelu.

— Voi, pronume, persoana a doua plural. În cazul de față se referă la tine și la Aby.

Gluma rămase fără vreun ecou; nu neapărat un zâmbet, dar măcar o replică… Nimic… Fețele celor doi maiori prinseseră o nuanță cenușie, ceva între granit și oțel, ochii o pironeau cu acea insistență care te aruncă scurt în pielea unui prezumtiv vinovat. Olimpia răsfiră prin minte delictele pe care le comisese în ultimele zile, dar, în afară de vreo două treceri pe roșu și câteva discuții însoțite de cadouașe neprincipiale la diverși responsabili, nu găsi nimic grav. Oricum, un pic de prudență nu strică, își spuse, trăgându-și cu decență fusta peste genunchi.

— Când l-ai văzut pe omul din fotografie?

— Ieri dimineață…

— Unde? șfichiui întrebarea.

— Pe strada… La doctor… Stați, băieți, ce-i cu voi? Luați-mă încet, că nu mai știu nici cum mă cheamă… Să fim umani, tovarăși, izbucni ea exasperată.

— Olimpia, fii serioasă. E foarte important să spui tot ce știi.

— Spun, ce, am zis eu altceva? Da nici așa, ca în filmele cu FBI. Bine, bine, continuă, intuind atmosfera amenințătoare ce plutea în încăpere. Era cu Vivi…

— Care Vivi?

— Gelușoru, lasă-mă să vorbesc… Care Vivi, doar v-am spus… Dama fatală… Bruna cu gură senzuală și aluniță… Aia care se scaldă în blănuri și parfumuri Dior. Care acum e în baie…

— Bruna în haină de blană, tresări ABC ca și cum și-ar fi amintit de o datorie neplătită.

— Amanta doctorului…

— Doctor… Care doctor?

— Ei, asta-i bună! Ăla pe care l-a omorât Olga.

— Iar începi? șuieră Gelu, exasperat.

— M-am săturat, răbufni Olimpia, simțindu-se pe teren sigur. De o săptămână îmi răcesc gura cu voi, vă faceți că plouă și-mi dați complexe, că am ajuns pe punctul de a cere o consultație la psihiatru și acum mă luați cu metode de astea, de gradul trei…

— Olimpia, ce-ar fi să iei totul de la cap? interveni cu un zâmbet prefăcut ABC.

— Care capăt? Asta vreau să știu și eu. E o istorie care mă depășește.

— Spuneai că Ji… în fine, tipul din fotografie trăiește și l-ai văzut de curând.

— Asta-i bună! Sigur că trăiește. Și încă bine. I-a dat Vivi un plic cu ceva, bănuiesc că erau bani. Apoi, tipul a plecat și eu l-am urmărit până la Gara de Nord. Mai departe n-am putut, că s-a suit în acceleratul de Suceava. Dacă știam că vă

interesează, mă duceam după el până-n fundul Moldovei.

— Cum spuneai că-l cheamă… în fine, în chema pe doctorul ăla?

— Pavel… Dar îl căutați degeaba… Nu-i nici la Policlinică, nici acasă… Dispărut!…. Ce zic eu, dispărut?… Mort.

Gelu trase spre el telefonul și formă numărul Policlinicii. Convorbirea fu scurtă și total nesatisfăcătoare.

— Lipsește. Și-a luat trei zile recuperare. Ieri a telefonat mortul în persoană.

— Baliverne. Probabil era o voce măsluită.

— Nebuna ta, desigur. Își prefăcea vocea… Hai…

— Unde?

— La mort.

— De acolo vin, mărturisi Olimpia… Nu-i nimeni acasă.

Pentru maiori sosise însă vremea acțiunii. Nu mai aveau timp de comentarii. O somară pe Olimpia să ia scrisorile Olgăi, o instalară la volanul mașinii și porniră spre casa doctorului.

Olimpia privea prin geamul mașinii și reflecta la cursul pe care-l luaseră evenimentele. Prea rapid, după umila ei părere. Cei doi strângeau din fălci cu ochii pironiți pe scrisorile Olgăi.

La doctor sunară zadarnic.

— Păi, dacă sunt morți, cine să răspundă? încercase ea să pună lucrurile la punct… Ăsta l-am lăsat eu, le arătă ea biletul prins în ușă.

Gelu despături foaia: sub rândurile scrise de Olimpia cineva adăugase:

„Domn’ doctor, nebuna voia să intre în apartament. Zicea că vi-e rudă, dar văd că nu vă cunoaște. Eu zic s-o dăm pe mina poliției. Pricop.”

— Ăsta-i chelul, precizează Olimpia.

Într-adevăr, el era. Nu putuse bănui că doamna e de la miliție, și dânsa era de vină că nu suflase o vorbă, că dacă ar fi știut, nu s-ar fi

exprimat… să-l scuze doamna!… Avea cheia de la apartamentul doctorului și, dacă doreau… Nu era nevoie de nici un ordin de percheziție, că doar văzuse legitimațiile și știa cu cine are de a face.

Nu se putea spune că doctorul Pavel nu aprecia confortul sau că n-ar fi avut mijloace să și-l ofere: cuibușorul lui de celibatar, compus din trei camere și dependințe, putea figura ca model pentru apartamentele oamenilor muncii cu aceeași clasă de salarizare. Cadavrele nefiind găsite prin camere, maiorii se apropiară circumspecți de ușa băii: înăuntru mirosea a cosmeticale străine, iar în cadă un gândac încerca să ocolească bănuții de apă…

Olimpia se trezi îmbrâncită din nou în mașină și singura replică fu mult prea scurtă pentru curiozitatea ei:

— Unde stă nebuna?

Și iată, acum vâjâiau prin noroaie, împroșcând bieții trecători, fără să se sinchisească de vorbele pline de năduf ale celor stropiți din cap până în picioare. Or, asta nu era deloc bine!

— Aici?

— Da. Scara a doua. Dar eu nu merg. Voi nici nu știți cât de îngrozitor e. Rochia aceea zdrențuită, spânzurată în mijlocul tavanului… Și baia… Dumnezeule, dacă în baie se află trupul femeii? Sigur, unde era s-o ucidă? Și în cărți scrie, bârlogul criminalului este cel mai sigur adăpost pentru acesta, nimănui nu-i trece prin minte să caute tocmai acolo…

— Hai, mișcă. Te plângeai că nu acționăm. Poftim, ești servită.

În fața ușii, Olimpia se opri cu cheia în mână:

— Băieți, serios, eu vă aștept afară. Ce să mai…

ABC o împinse într-o parte și cei doi pătrunseră în apartament.

— Ești curat nebună. Unde spuneai că-i chestia aia spânzurată? Aiurezi.

Neîncrezătoare, Olimpia se strecură pe urmele lor. Stupoare. Totul era banal și în perfectă ordine. Ba chiar mirosea a petrosin și a „*Taifun* insecticid universal…” Baia era și ea strălucitor de curată.

— Nu mai înțeleg nimic…

— Uite ce am găsit. Era prinsă pe ușă…

ABC flutură o foaie pe care, scrise cu pastă verde, se lățeau litere mari, de tipar.

„Ei bine, acum eu sunt vânătorul. Și, nu uitați, bricheta e la mine!”

— Ce-i chestia asta cu bricheta?

— A, Ronsonul de aur. Bricheta pe care o uitase necunoscutul în mașină. Așa a început totul… Dar nu înțeleg…

— Băiete, am impresia că suntem cea mai reușită pereche de imbecili din câte există… Ronson, auzi?

ABC nu-i răspunse amicului său. Telefona.

— Sărut mâinile, doamnă. Căpitanul Cernea la telefon… Nu, nu avem vești. Voiam să vă întreb: fiul dumneavoastră avea o brichetă… Da, un *portbonheur*. Ce marcă?… Da… și o avea la el în seara când v-a vizitat?… Bine, mulțumesc. Da, vă ținem la curent…

— Deci, blonda care conversa cu Jipa în seara aceea, începu Gelu…

— Care Jipa, care blondă? Mă, băieți, dacă nu vorbiți clar, sunt în stare de orice.

— Olimpia, gândește-te bine. E foarte important, precizează Gelu. Știm că povestea Olgăi are ca punct de pornire Predealul, dar nu știm ziua…

— Într-o sâmbătă, a doua zi de Sfântul Nicolae… Seara, pe la șapte și jumătate.

— Precis? o privi neîncrezător ABC.

— Absolut. S-a oprit la o „Alimentară” și a cumpărat biscuiți Berceni.

ABC îi arătă lui Gelu calendarul agățat de perete:

— Sâmbătă, șapte decembrie.

— Cine putea să creadă într-o asemenea coincidență? Parcă am fi într-un roman polițist. Olimpia, unde spunea Olga că l-a dus pe necunoscut?

— Vai, încep să înțeleg… La vila doctorului din Sinaia.

— Nu înțelegi nimic. Nici noi, dar asta-i altă brânză în altă traistă. Știi adresa?

— Strada… un nume de pom… Mesteacănului… Gorunului… Cred că e în scrisoarea Olgăi… Sărăcuța, ce o fi făcând acum?

— Asta am vrea și noi să știm!

* * *

Era ora 18:45. Trenul sosise fără întârziere. „Șoferul" părăsi în grabă peronul, oprindu-se în sala de așteptare, în apropierea casei de bilete. Își încordă privirea, silindu-se să deslușească fiecare siluetă. Inima îi bătu scurt și păru că se oprește. Cea pe care o urmărise din București venea spre el, pășind nepăsătoare și calmă. Se răsuci spre casa de bilete, vârându-și capul pe ferestruica luminată, bâiguind ceva despre un tren, care… Simți valul de parfum apropiindu-se dușmănos, cotropind mirosurile de gară veche și neîngrijită. Respiră adânc. Își scoase căciula și-și șterse fruntea transpirată, lăsând buclele blonde să-i joace pe umeri. Apoi, porni după cealaltă… Femeia pășea grijuliu pe gheața lucioasă… Urmărirea continua…

* * *

— Și acum, ce facem? se interesă Olimpia.

— Tu rămâi acasă și noi ne vedem de treburile noastre, răspunse ABC, oprind mașina în fața blocului în care locuiau.

În timp ce Olimpia încerca să-i convingă că prezența ei le-ar fi în continuare mai mult decât utilă, privirea lui ABC se oprise pe copiii care se hârjoneau în fața blocului. Întrerupse parlamentările Olimpiei arătând spre unul din patinatorii care lunecau pe gheață.

— Ăsta ți-e odorul!

Uimirea tatălui era provocată de stilul folosit de fiu pentru a se da pe gheață: nu pe picioare, ci pe fundul pantalonului.

— Filip! răcni Olimpia și, smucind ușa, se repezi spre „odor”.

Se auziră plesniturile familiare ale palmelor materne și cei doi, încălziți, apărură lângă mașină.

— O să avem și noi o discuție pe tema asta! mormăi sumbru ABC.

Filip, care știa din discuțiile purtate cu alte ocazii că totdeauna concluzia este că „bătaia e ruptă din rai”, smiorcăi și mai tare.

— Marș în casă! se arătă inflexibil tatăl.

— Am luat pâine, lapte și unt, încercă Filip într-o tentativă disperată să-și pună în valoare realizările pe ziua în curs. Greșise, de acord, dar învățase la școală că „doar cine nu muncește, nu greșește”… Și am vorbit și cu tanti Olguța la telefon! continuă printre sughițuri.

— Când? îl întrebară cei trei într-un glas.

— Pe la trei. Era în gară. Pleca la Sinaia. Te căuta pe tine, Ollie. I-a părut tare rău că nu ești acasă, dar a zis să-ți spun că… Filip rămase câteva clipe gânditor… că are firul Ariadnei și va ieși din Labirint… Știi, Ollie, și Ancuța tot pe Labirint stă!

— Parcă o chema Vivi! mormăi ABC.

— Nu, Ancuța, protestă Filip.

— Imediat în casă, se enervă ABC.

— Ariadna… labirint… mitologie… enumeră Gelu.

— Mare noroc pe mine să am un partener cultivat, ricană ABC… Îi dăm drumul spre Sinaia?

— Sunteți complet nebuni. Vreți să mergem în noaptea asta la Sinaia?

— „Să mergeți”, ai vrut să spui. Adio, femeie!

Mașina demară viguros, sub privirile Olimpiei care – a câta oară? – blestema patriarhatul.

* * *

Noaptea era un lunecuș care-și sticlea ochii la lună. Drumul urca pieptiș, lucind rece sub luna enormă.

…Casele, gârbovite și oarbe, se ascund sub căciulile uriașe de zăpadă, care tremură într-un echilibru fragil. Totul e părăsit și stins, câteva ghirlande din becuri colorate, uitate prin verande cu geamuri murdare, dau impresia unui decor părăsit. Femeia și-a descheiat blana lungă, care bate zăpada, și se clatină pe tocurile fragile. Merge greu și-și trage răsuflarea privind cu ură drumul ce suie mereu. De undeva se aude o muzică înăbușită. În piațeta care se deschide în față, străjuiește o clădire veche, medievală – grajduri odinioară – transformată acum în hotel, cârciumă și cine mai știe ce. Pe geamurile cu ochiuri prinse în plumb se vede o lumină schimbătoare, roșie, verde. Femeia se oprește, cercetează locurile, privește cadranul ceasului, apoi pornește, ferindu-se de petele acelea stridente, roșu-verde, verde-roșu. Drumul cotește și urcă spre pădurea care așteaptă tăcută și misterioasă.

O ușă se izbește, lăsând să năvălească fuiori de aburi și un val violent de muzică prin care se deslușește un glas metalic, exasperant. Apoi ușa se închide și e din nou liniște. Bărbatul, oprit în prag, privește ceasul și pornește pe drumul pustiu care se cufundă în pădure.

Femeia încearcă să meargă mai repede, alunecă, gâfâie, privește cu un început de spaimă

dunga neagră pe care o aruncă brazii, zona aceea nesigură în care poate să se ascundă orice. Toată seara o bântuise senzația că cineva e în urma ei, era mai ales intuiția unei prezențe continue și uneori o înfiora senzația unui ochi care o fixa dușmănos. Și acum, zgomotul acela de pași… Mai are puțin, iată, în sfârșit, casa… Se prinse de sârma înghețată a gardului, împinse poarta și se strecură în curte. Mai liniștită, scoase cheia și începu să alerge prin zăpada pufoasă. În urmă auzi scârțâitul fierului, șocul porții lovite. Se întoarse. Bărbatul venea spre ea, pășind prudent, parcă încercând să-și suprapună pașii pe urmele ei.

Un nor zdrențuit astupa luna, înnegurând totul. Curând se spulberă, eliberând-o. Curtea era goală… Sub lumina aceea moartă, totul se desena cu o precizie nefirească. Drumul, gardul de sârmă, casa întunecată. Umbra bradului prinse viață, păru să se miște și din ea se născu o siluetă. Înaintă până în fața porții, cercetând zăpada moale din curte în care se întipăriseră pașii.

„Au intrat în casă, asta e. Cine poate fi bărbatul? O clipă, când a trecut pe lângă mine, am crezut că-l cunosc. Mi-era frică să nu mă ghicească acolo, lângă brad. Doamne, ce puzzle infernal, și nu reușesc să potrivesc ultimele bucățele…”

Gânditoare, împinse cu degetul poarta de fier. Miorlăitul balamalei ruginite o făcu să tresară. Sări scurt în umbră, se ghemui ca un animal la pândă.

„Trebuie să fac ceva, trebuie… dar ce? Să mă duc, să bat în ușă?… Mă arunc singură în fața lupului!… Și bărbatul acela… Îl cunosc, l-am mai văzut, dar unde și cine e? Ah, am în cap o aurora boreală. Totul e un joc de lumini nesigure.”

Tăcerea imposibilă, de planetă părăsită, începu să pulseze. Un fel de tuse răgușită crescu trecând în păcăniturile familiare ale unui motor suprasolicitat. Crescu în intensitate și, brusc, se înecă într-un horcăit scurt. Și iar, tăcere. Silueta

ghemuită se încordă, gata să se năpustească. Apoi se moleși, topindu-se între crengile țepoase.

Pași grei înaintau, târșâiți pe panta lunecoasă. Curând apăru și făptura unui bărbat. Ochii nevăzuți îl urmăriră îngrijorați.

„Cine e? Îl știu sau nu l-am mai văzut niciodată? Să ies, să-i cer să mă ajute… Unde se duce… și el?!… Trebuie să-l strig, să-l avertizez de primejdie…”

Dar bărbatul părea să cunoască locurile. Intrase calm pe poartă, fără să se grăbească, călcând grijuliu pe urmele mai vechi și bătea acum în ușă. Restul se petrecu atât de repede, încât nu mai fu nevoie să ia vreo hotărâre. Ușa se deschise și bărbatul intră.

Olga se ridică greu din zăpadă, începu să-și frece cu gesturi automate mâinile înghețate și se întrebă dacă n-ar fi mai bine să caute ajutor… Ajutor, dar pentru ce? Împotriva cui? Mereu aceleași întrebări buimace. Era ca o oglindă deformantă; năruia în haos orice trăsătură mai clară pe care eforturile ei de luciditate abia reușeau s-o găsească. Starea asta de angoasă și disperare îi trezise însă instinctul agresiv. Trebuia să spargă această vrajă, indiferent de ce ar urma. Și rezolvarea era acum aproape, acolo. Știa, sau mai curând intuia asta, dar… ce putea să facă? Indecisă, privi din nou casa și tresări violent… Se aprinsese lumina. Fereastra aceea laterală… O stare de spaimă atroce o cuprinse dintr-o dată, tăindu-i respirația… Să fugă, să dispară… era singurul gând pe care-l mai avea. Stătea însă acolo, în zăpadă, fără nici o reacție, fără putința de a mișca un deget, privind abulic spre lumina întinsă pe zăpadă. După un timp însă, conturul luminos se modifică, rămânând ca o dungă, iar restul deveni opac, de parcă ceva, o perdea poate, se lăsase în calea luminii… Fără să-și dea seama ce face, se pomeni alergând într-acolo. Alerga greu prin zăpada pufoasă, cu senzația coșmarului bineștiut,

când oricât te forțezi, stai pe loc. Gâfâind, ajunse la colțul casei, se lipi de tencuiala umedă și, alunecând pe băltoacele înghețate de sub streașină, se târî spre dungile de lumină.

Mai întâi, nu văzu nimic sau, mai curând, doar un fel de secțiune îngustă în care se deslușeau un colț de fotoliu, o mână cu un pahar, un picior într-un bocanc de schi. Uitând orice prudență, își lipi fața de colțul geamului. Și, ca imaginea tăioasă și definitivă pe care ți-o deslușește fulgerul într-o fracțiune de secundă, i se întipări pe retină scena… Scena care se derula la fel – o mai văzuse – scena aceea oribilă, obsedantă, absurdă, care, iată, se repetă mereu și mereu, parcă într-o mișcare cu încetinitorul, ca la ceasurile cu figuri din vechile burguri, unde se reiau la nesfârșit mișcările cunoscute: bărbatul, mereu același, așezat pe fotoliu, mâna în care învârte între degete un pahar, în fața lui femeia, care-l privește cu intensitate necruțătoare. Și în spatele fotoliului, silueta aceea cenușie a cărei față nu se vede niciodată și care se pregătește să…

— Nu!

Urletul îi țâșni din viscere, atât de violent, de disperat, încât câinii începură să latre speriați. Se repezi spre ușă și începu să bată cu pumnii, cu picioarele, incapabilă să se oprească, cu fața udă de transpirație…

Dintr-odată, din cer, un fulger se năpusti asupră-i, o izbi, trântind-o într-o alunecare nesfârșită, spre o gură neagră, adâncă, din ce în ce mai adâncă…

…Atingând tăblia canapelei, femeia gemu, iar trupul îi zvâcni ușor. Cealaltă îi aruncă o privire distrată și continuă să caute prin buzunarele jachetei de schi, aruncată pe masă. Ușa se deschise, iar în încăpere pătrunse un bărbat. Fața îi era roșie de frig, iar de pe bocanci zăpada se topea, băltind pe covor. Suflă în palme și întrebă:

— Ai găsit-o?

— Nu, răspunse înciudată femeia, așezând jacheta pe spătarul unui scaun. Voi?

— Se pare că e singură, ridică bărbatul din umeri.

— Și…?

— Cum am stabilit, răspunse bărbatul.

Își aprinse o țigară, privind gânditor trupul care părea să iasă din letargie…

— Am murit…

— Nu, domnișoară, ce-s prostiile astea? Hai, bea, o să-ți facă bine.

Deschise ochii încet, temându-se anticipat de lumina care avea să-i ardă retina. Penumbra o bucură și căută recunoscătoare lampa cu abajurul de pergament gălbui. Apoi, privirea se întoarse spre vocea mângâietoare, cu inflexiuni grave, spre mâna care îi strângea genunchiul, într-un gest liniștitor. Deslușind chipul aplecat asupra ei, gemu, paralizată de groază, incapabilă să facă un gest, să se apere, să scape…

— Ce-i cu ea? S-a speriat, râse profund femeia, ridicându-se cu o mișcare mlădioasă.

— Olga, draga mea, ce s-a întâmplat cu dumneata?

Bărbatul ieși din umbră, se apropie și se așeză pe canapea lângă ea, prinzându-i mâinile.

Olga strânse ochii, apoi, neîncrezătoare, privi din nou chipul cunoscut, uitat și iar și iar căutat, pierdut.

— Dan Opreanu, șopti ea, neîndrăznind să creadă.

— Da, la ordinele dumneavoastră… Ei, ce te-am mai căutat. Erai ca fiica aerului… Și acum… Cum ai poposit aici? Și ce s-a întâmplat?

— Când am auzit bătăile în ușă, ne-am speriat… Știi, credeam… râse încurcată femeia. Și când colo, în pragul ușii zăcea prăbușită o femeie. Te-am adus în casă și Dan te-a recunoscut… Te simți mai bine? Hai, bea, e ceai cu rom.

— Voia să te omoare… Ca atunci, bâigui Olga.

Cei doi o priviră stupefiați.

— Bărbatul acela, exact ca atunci când te-am adus de la Predeal, continuă Olga.

— Dan mi-a povestit întâlnirea de la Predeal, râse femeia. Domnișoară, nu știu ce s-a întâmplat cu dumneata. Cred că e o enormă neînțelegere.

— Mă urmăreați, ai vrut să mă omori, murmură Olga cu o ciudată detașare.

— Dane, tu ești de vină. Ai încurcat totul. Cred că trebuie să lămurim lucrurile.

— Eu? Ce vină am? Ah, femeile astea… Olga, te rog, privește-mă. Spune, ți-am promis ceva? A fost ceva între noi? M-ai adus până aici, și gata. Ți-am telefonat, recunosc, dar voiam bricheta pe care o uitasem.

— Nu înțeleg, șopti Olga. Mai aveți puțin ceai?

Dan turnă în ceașcă și zâmbi plictisit:

— De fapt, cine înțelege ceva? Cum l-ai găsit pe doctor și ce căutai la el?

— Nici nu știi ce rău era să ne faci, domnișoară. Noroc că am reușit să-l potolesc pe bietul Pavel…

— Olga, înțelegi? Vivi și cu mine… Pricepi? Și dacă ar afla doctorul…

— Ar fi în stare să ne omoare, râse ușor înfiorată femeia. Ce m-a chestionat în legătură cu noaptea aceea…

Olga îi privi din nou și ceru cu glas tremurat:

— Aveți un antinevralgic, ceva? Îmi crapă capul de durere.

— Sigur, zise femeia, scormonind în poșetă și întinzându-i o pastilă.

— Eu… Nu, tot nu înțeleg nimic…

— Ce naiba e de… izbucni Dan, izbind cu pumnul în perete. În ce încurcătură am intrat, Dumnezeule.

— Potolește-te, ți-am spus, e vina ta. Nu poți să te oprești să faci ochi dulci oricărei femei… Domnișoară… în seara aceea aveam întâlnire cu Dan la Sinaia… Mă înțelegi, nu, ești femeie ca și mine. Dan lucrează la Brașov, ne vedem rar… Când Pavel e de gardă sau plecat, ne întâlnim aici, nu ne știe nimeni. Dan își uitase bricheta la dumneata. M-a mințit, mi-a spus că a pierdut-o. M-am supărat, e un cadou de la mine, un fel de *portbonheur* al dragostei noastre. Pe urmă, mi-a povestit doctorul că a venit la el o individă care tot aiura că era lumină în casa lui, că l-a dus acolo pe un tip, ceva cu o brichetă…

— Ce ai făcut cu bricheta? interveni Dan.

Olga își prinse capul în palme și începu să geamă. Un zvâcnet dureros îi pulsa în creierul amorțit:

— Te-am așteptat în holul hotelului.

Bărbatul o privi mirat, încruntând sprâncenele dese:

— Eu te-am așteptat… până după unsprezece. Ți-am telefonat de câteva ori, n-a răspuns nimeni.

Olga se ridică greu, sprijinindu-se de tăblia canapelei:

— Nu se poate…

— Am și martori, râse Dan… Unde-i bricheta?

— Stai puțin…

Olga cercetă încăperea. Obiectele acestea cunoscute… Doar lumina era alta… Și totuși… Avea senzația bizară că a privit mult un tablou, pe care-l știe pe de rost apoi dintr-odată, face un pas și intră ea însăși în el; atunci, tot ce era cunoscut se rânduiește altfel, capătă alte sensuri… Mai privi o dată. Și, scuturată de un fior, revăzu totul cu privirea din afară, scena aceea care o îngrozise până la demență…

— Bărbatul…

— Iar?! tresări Dan.

— Era aici. Și prima oară, și acum… Acela, care ucide… Și apoi… nu, nu se poate… Glasul îi urcă brusc, într-un țipăt isteric… Mințiți… Știu, mai era cineva… Și te-a ucis… Atunci… Iar acum… De asta am țipat… Se pregătea să…

— Gata cu circul. Aprindeți lumina.

Vocea era seacă, egală, fără intonație. Și ușa – ușa pe care o vedea mereu în coșmarurile ei – era deschisă. Atunci în prag fusese Dan dublat, dedublat, unul mort, căzut, aici, celălalt acolo, gemeni de coșmar… Acum, în încăpere intrase un bărbat tânăr, calm și banal.

Femeia oftă nemulțumită și păși spre comutator. Lumina țâșni violentă și, orbită, Olga înțelese într-o străfulgerare că văzuse chipul celui de al treilea, chipul ucigașului.

— Asta e, n-a mers, mormăi Dan, aprinzându-și o țigară cu mâini tremurătoare.

— O fi ea nebună, dar proastă nu e. Pune mâna și leag-o cu ceva.

— Nu-i nevoie, spuse femeia, așezându-se grațios pe brațul unui fotoliu. I-am dat adineauri o pastiluță, pentru orice eventualitate. În câteva minute face nani. N-are bricheta la ea.

— Fir-ar a naibii, mormăi înciudat bărbatul.

Olga se sili să fugă spre fereastră. Dar picioarele i se muiaseră brusc și se prăbuși, lovindu-se cu fruntea de o măsuță de pe care se rostogoli ceașca de ceai. Durerea însă fu slabă, mai mult un fel de ecou al durerii. Văzu bocancii de schi – Dan, își reaminti ea – apropiindu-se, apoi simți – sau mai curând crezu că simte – cum e ridicată și se pomeni pe fotoliu. O amorțeală rece urca rapid dinspre picioare și lucrurile își pierdeau conturul, imaginile veneau tot mai șterse, vocile se îndepărtau…

— Cred că moștenitorii sinucigașei nu vor deschide un proces de succesiune pentru o brichetă, chiar dacă e un Ronson de aur, râse femeia…

Pe urmă, auzi, ca în vis, țârâitul unei sonerii, stins, tot mai stins…

Cei trei se priveau nemișcați. Soneria, tot mai insistentă, scormonea aerul încremenit, sfredelea timpanele.

— Doctorul, șopti Dan, temându-se parcă să nu-l audă cel de afară.

— Imposibil, răspunse femeia. Sunteți siguri că asta era singură?

— Nici țipenie în jur, răspunse Dan.

— Fii calm, surâse femeia… E vreun vecin care a văzut lumina aprinsă și vine la doctor pentru o consultație. Că așa i-a obișnuit tâmpitul ăsta de Pavel.

— Nu deschide, șopti celălalt bărbat.

— Nu știi ce insistenți sunt indivizii ăștia. Scap imediat de el, îi asigură femeia și dispăru cu pași ușori pe culoarul întunecat.

Se opri în fața ușii, ascultă atent. Soneria răsuna turbată, lovindu-se de zidurile apropiate. Privi gânditoare lemnul neted, încercând parcă să vadă dincolo de el. Își drese vocea și, luând aer în piept, strigă:

— Cine e?

Soneria se opri brusc și tăcerea se prăbuși nefirească, prea grea.

— Domn doctor, se auzi vocea de afară.

— Nu este acasă.

— Domnișoara Vivi, matale sunteți? Am pentru domn doctor…, și vocea se pierdu în șoaptă.

Femeia ridică ivărul și răsuci cheia… În prag, figuri necunoscute…

— Nu vă știu, îi privi mirată.

— Atunci, să facem cunoștință, surâse unul dintre bărbați și, înlăturând mâna femeii, pătrunse în hol.

Cercetă culoarul întunecat și, zărind dâra de lumină ce se filtra pe sub o ușă, își îndreptă pașii spre camera aceea.

— Dânsul e maiorul Ionescu, făcu prezentările cel de-al doilea bărbat. Iar eu, maiorul Cernea.

— E o neînțelegere, ridică glasul femeia.

— Desigur, mormăi Gelu și deschise ușa camerei.

Îl zări pe Dan Opreanu și exclamă, încântat:

— Bună seara, domnule Jipa! Ca să vezi ce rea e lumea! Umbla zvonul că ai fi rămas în Federală!

Panoramă încăperea și privirea i se opri pe cel de-al doilea bărbat, surprinzându-l în momentul escaladării pervazului ferestrei.

— A, ce plăcere… neașteptată, dar tot plăcere se zice că e… Să te ajut, propuse amabil și mâna i se încleștă pe brațul bărbatului. Împingându-l spre mijlocul încăperii, îl dojeni blajin… Doar știi că nu se recomandă efort când abia ai ieșit din concediu medical, domnule Savu!

Final I

— Pur și simplu nu înțeleg ce găsești la ea! Ai văzut ce picioare are?… Poartă patruzeci, ca tăticu'…

Ancuța îl privi pe Filip care-și potrivea cu degetele înroșite patinele; căscă disprețuitoare, își netezi fustița roșie și porni într-o alunecare grațioasă. Filip o ajunse din urmă și, prinzând-o de mâini, începură să se învârtească printre sutele de persoane care umpleau gheața, încercând să-și croiască drum, ca dansatorii pe un ring supraaglomerat.

— Habar n-ai ce tipă mișto e! A anihilat trei, patru bandiți și i-a predat pe toți miliției… E colosală, pricepi? Mai tare ca supermanul…

— Phui, se strâmbă Ancuța… Și bătrânelul ăla simpatic, cu ochelari, care stă la masă cu ea, cine e?

— Unchiul Gelu. I-a promis că vine și el aici, să-i explice nu știu ce.

— O vrăjește… Salut, Horia… Ce v-a dat profa de mate la extemporal?… Hai, du-te, ce mai stai, se răsti la Filip, rămas ca binecunoscutul măgar al lui Buridan.

* * *

— Mai vrei un ceai? se interesă Gelu, privind scârbit licoarea tulbure din ceașcă.

— Nu, mulțumesc. Deci, Vivi îl cunoscuse pe Savu prin Jipa.

— Nu, invers. Vivi era amanta lui Savu. Da, și a lui, insistă el, observând privirea uimită a Olgăi. Când i-a vorbit de licitația de la Hamburg și de propunerile bănești enorme pe care le primise din partea unor firme străine, a făcut-o cu intenția de a o angaja în afacere. Piesa principală a planului

era Jipa. Fără el nu se putea face nimic. Trebuia convins să accepte jocul. Și, pentru a fi cât mai sigur de asta, s-a gândit să-l atace în punctul lui cel mai slab: femeile. Or, Vivi, trebuie să recunoaștem, era un atu puternic…

— Mă rog, chestie de gust.

— …care trebuia să-l convingă și să-l asigure că planul e numai al ei. În caz de nereușită, Savu rămânea nedeconspirat, iar propunerea ar fi fost bagatelizată ca o istorie de alcov.

— Bine gândit.

— Nu te contrazic, dar femeia a venit cu soluția aceea drăcească de care ne-am izbit toți, și tu și noi. A scos varianta Frăsinel Silică. Era unul din „cunoscuții" ei, care semăna uimitor cu Jipa. Variantă mult mai sigură decât seducțiile erotice care, vorba dumitale, sunt atât de subiective. Și apoi, totul a fost perfect minutat: sâmbătă seara propunerea, duminică plecarea. Fără timp de ezitări, frământări… denunțări. Ori e tentat și acceptă pe loc, ori moare pe loc. Casa conspirativă, neutră. Silică în camera de alături, gata la datorie, nimic nu e neglijat… cu excepția unor amănunte: lumina aprinsă și perdeaua netrasă. Erau însă prea izolați, se simțeau prea siguri și n-au luat în considerație eventualități neașteptate. Și așa ai asistat la scena aceea, a „mandarinului miraculos", care moare pe scaun și intră viu pe ușă. Asemănarea era prea izbitoare pentru a fi putut observa atunci diferența de vestimentație. Și astfel, în locul lui Jipa cel ucis, pleacă din țară, împreună cu Savu, Frăsinel. Până aici planul femeii e aproape fără cusur.

— Ce gangsteriță… Nu degeaba o vedeam eu pe rol de vrăjitoare.

— Da, te lucra subconștientul, vorba Olimpiei.

— Dar nu înțeleg, de ce s-a mai întors muzicantul? Dispărea și… gata.

— Și noi ne-am întrebat, râse scurt Gelu, dar vezi tu, prea multă minte strică. Au vrut să fie mai deștepți decât diletanții și astfel au deschis un întreg flanc de erori. De exemplu, n-au luat în considerare accentul moldovenesc, pe care cu greu și-l stăpânește Silică, pentru că au omis din calcul sociabilitatea lui de muzicant. În loc să stea tăcut în compartiment, ca un domn ce trebuia să fie, el s-a întins la discuții cu vameșii, a stat la taclale cu însoțitorul de tren, devenind astfel o persoană ușor reperabilă. De fapt, s-au temut să nu fie denunțat contractul în caz că Jipa nu se întorcea. De aceea Frăsinel s-a întors în țară, ca să închidă cercul și să ne facă pe noi să ne batem capul căutându-l aici, nu în altă parte, iar între timp ei, liniștiți, să dispară, luându-l și pe Frăsinel, ori, mai bine, lichidându-l. Dealtfel, tentativa s-a produs și Silică ar trebui să-ți fie îndatorat până la sfârșitul vieții că ai răcnit atunci din rărunchi.

— Nu părea să-mi fie prea recunoscător, să-ți spun drept, când m-am trezit printre ei.

— Evident, pentru că el nu văzuse ce i se pregătea, iar, mai apoi, relatarea ta a fost întreruptă de intervenția promptă a lui Savu și de apariția noastră.

— Oribil, ce coșmar, să asist de două ori la aceeași scenă. În fond, de ce se grăbeau să-l lichideze?

— Trebuia, devenise incomod; era imprudent, venea des la București să-i ceară bani lui Vivi. Îl văzuserăți și tu, și Olimpia. Era nerăbdător să-și capete partea lui. Se expunea prea mult. Deci…

— Înțeleg că dacă n-o urmăream eu pe Vivi la Sinaia, le reușea tentativa de omor și proba vă dispărea ca și când n-ar fi fost vreodată.

— Da, de fapt, tu ai fost piatra de care s-a zdrobit toată combinația lor. Când au aflat de vizita ta la doctor, au intrat în panică. Cât știai? Erai amnezică sau te prefăceai? Aveai și o dovadă

materială, bricheta uitată de Jipa în mașină. Oricând putea fi făcută o legătură.

— Va să zică asta căuta Dan-Silică să obțină de la mine prin telefoanele alea bizare, urmate de un comportament și mai bizar.

— Nu erau bizare deloc. Ți-au aruncat o nadă, un nume de bărbat. Dacă muști, aduci și bricheta și-i scapi de o grijă.

— Bine, dar prima dată, în gară, a trecut pe lângă mine ca pe lângă gard, nici vorbă să-mi ceară ceva.

— Acolo, Silică a fost de vină, săracul. S-a speriat fiindcă lângă tine stătea un milițian, fie că aștepta și el, fie că pe acolo-i era sectorul. Or Silică, dacă vede haina ordinii publice, o ocolește fără ezitare. E o deprindere mai veche la el, trebuie să-l înțelegi.

— Dar seara, la Ambasador, de ce n-a venit?

— Nu mai erau siguri de tine, n-au vrut să riște. Te-au scos din casă pentru a putea căuta în liniște bricheta pe care spuneai că n-o mai găsești. Nedescoperind-o, au decis să te lichideze. Erai prea bizară. Așa că… somnifere.

— Chiar că-mi vine să vă ucid! Ei încercau să mă omoare și voi tratați totul ca pe niște istericale femeiești. Ar fi putut să reușească… Ce noroc am avut!

— Ai dreptate, am fost incalificabili. Dar toată povestea părea prea abracadabrantă.

— Ei, bravo, de parcă voi acolo sunteți puși să rezolvați probleme de aritmetică. În fine, totul e bine când se termină cu bine. Dar cu bricheta ce ați făcut?

— Am dus-o spre recunoaștere nefericiților părinți ai lui Jipa. Dealtfel, s-au găsit pe ea și amprentele lui.

— Ce șansă am avut s-o găsesc, absolut întâmplător, sub scaunul mașinii. Știi, mă persecuta totuși ideea că e o himeră, că… într-un fel sunt nebună.

— Și n-ai fost? rosti Gelu schițând un zâmbet.

— Nu știu, oftă Olga. Când am fugit de la spital, eram terorizată… Eram sigură că n-am visat, că femeia aceea a vrut să mă omoare. Se internase și Vivi, nu?

— Da, ca să te aibă sub ochi. Vrei un coniac?

— Te rog.

Așteptându-l să se întoarcă de la bar, Olga scoase o oglindă și-și pudră nasul, privindu-se gânditoare.

— Mulțumesc. Tu nu bei? A, ești șofer, uitasem… Noroc! Bău și se scutură, zâmbind. Nici nu știi ce minunată este viața. Parcă am ieșit dintr-o boală lungă… De la spital m-am dus la Pasărea, am luat o cameră la o măicuță. Simțeam nevoia să fiu singură, să fac „punctul”. Și mi-era frică. Acolo, la Pasărea, am compus elucubrațiile acelea care au speriat-o pe Olimpia. Într-o măsură, erau sincere, încercam să mă defulez punând pe hârtie ororile coșmarului meu. Pe de altă parte, mi-era din ce în ce mai clar că se întâmplase ceva oribil la care asistasem și că totul ar fi fost perfect logic, dacă… în fine, trebuia să descopăr ce se întâmplase. Singurul fir pornea de la doctor. Deci, mi-am petrecut vreo două zile pândind casa doctorului. Apoi, a apărut și Dan. A avut o discuție destul de animată cu Vivi. Până să apuc să-i vorbesc, a dispărut. În fine, am urmărit-o pe ea. Ce speram de la călătoria la Sinaia? Totul și nimic. Dovezi, ceva palpabil, veriga de legătură dintre halucinațiile mele și realitate. Când i-am văzut intrând în vilă, am știut că deznodământul era aproape. Iar când am revăzut scena omorului, am avut șocul…

Gelu își scoase ochelarii, și le șterse grijuliu lentilele.

— S-au speriat teribil. Savu a ieșit prin spate și te-a lovit. Deoarece nu știau cât știi, cum și cu

cine ai ajuns acolo, au încercat să-ți vândă povestea de amor.

— Mda. Un moment am fost chiar tentată să cred. Dar, vorba Olimpiei, ador poveștile cu *happy-end*…

— Bună, Gelușoru.

— Nu crezi că e mai frumos să-mi spui altfel?

— De ce, Ollie zicea că-ți schimbi numele doar când te însori. Și tot ea îi spunea lui Aby că voi doi ați fi o pereche minunată.

— E copil, nu știe ce spune, îl scuză Gelu, privind jenat spre Olga.

— Ba știu foarte bine, se enervă Filip. Ollie spune că dacă nici anul ăsta nu te-nsoară, se lasă păgubașă. Iar Aby a făcut pariu cu ea, dar nu știu pe ce, că tocmai atunci m-a văzut și mi-a ars una după ceafă. Păi, dacă nu tragi cu urechea, de unde să afli lucruri interesante? Cu mine nu vorbesc decât de școală, plan economic, note și alte chestii de genul ăsta… Olguța, vii să patinăm?

— Frumos! Pe mine nu mă invitați?

— Tu, unchiule Gelu, trebuie să faci mai întâi cursul de inițiere. Nu e greu, se poate învăța chiar și la vârsta matale… Iei un scaun și te ții de spetează… Vii, Olguța?

Olga se ridică și zâmbi, scuturându-și pletele.

Privindu-i în vreme ce se îndepărtau, Gelu se întrebă dacă nu cumva Olimpia și Filip aveau dreptate. În fond, ar trebui să-i dea o lecție usturătoare acestui tip agasant și suficient, atât de sigur pe el, încât face și pariuri, și să-l pună în fața unui fapt împlinit. Rămăsese așa, cu privirea visătoare, în timp ce perechea de patinatori se pierdea în mulțime.

Final II

— Tu chiar vrei să te însori cu ea? îl întrebă intrigata Olimpia.

— Ești complet nebună! Cum să mă-nsor cu un personaj, cu o ficțiune? Abia am inventat-o, cu chiu cu vai, și s-o iau de nevastă?!

— Atunci, ce-i cu siropul ăsta… „Rămase așa, cu o privire visătoare…”

— Ascultă, întâi să ne lămurim ce vrem.

— Realism, asta vrem. Te-am luat asociat, să aduci o istorie adevărată, una din alea de la voi. Și tu-mi spui acum că asta-i ficțiune, că nu te poți însura cu ea că e un personaj. Or, ficțiune, mersi, puteam să fac și singură, că mă duce capul. Realitatea… asta e greu s-o înțeleg.

— Păi, nu simți că e ca și o istorie reală? Chiar dacă nu e, că nu pot să-ți scot din seif, când vrei tu, cazuri reale. Dar e verosimilă.

— Verosimilă, pe naiba. Se duce ăla la Hamburg și pierde. Or, cum o să piardă la Hamburg?

— Păi, n-am arătat clar că e o mașinație? Iar începem?

— Bine, zise Olimpia cu lehamite. Și cu ăștia ce facem acum, îi lăsăm așa, baltă?

— Păi… ca peste tot, personajele sunt pozitive și negative. Negativii, că ăștia ne interesează, se împart în: recuperabili și irecuperabili. La noi, răii autohtoni sunt: Vivi, Savu și Silică. Chestia delicată e următoarea: dacă vrem să avem o șansă de plauzibilitate, din negativii ăștia trebuie să scoatem un procent de recuperabili.

— Păi, fizic, i-am recuperat pe toți, comentă perplexă Olimpia.

— N-ai înțeles… Cu cine este cazul, societatea este generoasă, îl iartă, îi dă o șansă.

Negativul devine cetățean de nădejde, cu succese în muncă și fericire personală.

— Îi punem pe toți să facă mărturisiri complete și să promită că pe viitor…

— Nici așa nu merge, ar fi un exemplu rău pentru alți negativi din alte romane.

— Atunci, măcar pe Savu să-l reciclăm, se rugă Olimpia.

— Ți-a căzut cu tronc fantele ăsta cu ochi de pește, se enervă Gelu… în nici un caz… Uiți că el l-a omorât pe Jipa?

— Că doar n-ai vrea s-o recuperezi pe Vivi?

— Aș vrea eu, oftă Gelu… Mare păcat… Ce siluetă, ce picioare… Nu se poate… Ea este „Creierul” și ăștia totdeauna ajung la pușcărie. Mai ales că se lasă și cu ceva spionaj.

— Și chestia cu spionajul ar trebui lămurită.

— Din contra, protestă Gelu. Lăsată cât mai vag. Spionaj înseamnă – rezident, rețea – o mulțime de conaționali pe care ar trebui să-i băgăm la pușcărie. Plus pe cei care vin din afară, trimiși de firma-mamă… Gândește-te, vrei și tu să faci odată o excursie în Federală. Cu ce inimă te-or primi oamenii ăia când vor afla ce soartă le-ai rezervat în carte conaționalilor lor… Deci, lidera, Vivi, rămâne un element descompus moral: pentru bani vinde nu numai propriile farmece trupești, dar și realizările de prestigiu ale oamenilor muncii.

— Savu pică în mrejele ei, completă Olimpia.

— Să zicem, aprobă după câteva clipe Gelu… Vezi, la început, inginerul Savu a fost un element bun, devotat, cu realizări. Deplasările în străinătate l-au nenorocit… Cele în vest, să fim clari! Lipsa de orizont social-politic îl transformă într-un transfug.

— Cum transfug? Atunci de ce s-a mai întors? pufni Olimpia.

— Iar mă întrerupi, se enervă Gelu. L-am stabilit transfug și așa rămâne. Treaba lui de ce s-a întors, doar nu e roman psihologic, să găsim

motivații la toate chichițele. Aici își găsește de fapt locul și coada aia de pește cu spionajul… Cine cunoaște, pricepe… Elita… Și acum intră în scenă Frăsinel Silică. Fond sănătos, dar în derivă. Tandemul Vivi-Savu îl zăpăcește, promițându-i, contra voiajului în R.F.G., bani și aranjarea unui turneu fabulos. Silică, muzicantul neînțeles, dedicat trup și suflet artei, acceptă, gândindu-se că a dat peste el ocazia unică de a face cunoscut melosul românesc pe alte meridiane. O greșeală omenească, dar o parte de vină o are și ARIA. Tovarășii de acolo ar trebui să dea dovadă de mai mult discernământ în depistarea talentelor autentice, să nu se mai ajungă în astfel de situații…

— Bine, bine, am înțeles, oftă Olimpia, îl recuperăm pe Silică… Hai să trecem la personajele pozitive… în primul rând, Olga.

— Vezi, ezită Gelu, pozitivi suntem noi, ABC, eu, Roman, chiar și tu, că ești element de încredere și verificat. Olga e o cetățeancă ce sprijină organele în rezolvarea cazului. E amnezică, ușor iresponsabilă, astea sunt chestii periculoase și delicate pentru un personaj pozitiv. Pozitivii nu vorbesc de capul lor și acționează în cadru organizat.

— Nu se poate, strigă Olimpia. Femeia a trecut prin atâtea, nenorociții ăia o urmăreau tot timpul, voiau s-o omoare, și noi…

— Bine, bine… De acord!… Va trebui însă s-o integrăm rapid în muncă, să dovedească prin rezultate că merită. N-o putem lăsa nici necăsătorită… Dar cu cine, că prin carte nu e nici unul disponibil… Ei, dacă ar avea soț și vreo doi-trei copii, alta ar fi situația… Să sugerăm o idilă?

— Putem s-o lăsăm și însărcinată.

— Nici vorbă, asta e dinamită! Iar doctori, controale periodice, când naște, cine botează, că treaba trebuie dusă până la capăt, clar, n-o poți lăsa așa neterminată, ca pe altele… Nu, mai bine o idilă

într-o răceală temporară. S-au certat la o ședință de sindicat pentru că el n-a avut curajul să critice conducerea. El își dă seama de greșeală și, în timp ce ea e hăituită de negativi, critică vârtos, e retrogradat și mutat în provincie. Ea se vindecă de amnezie și glasul dragostei îi conduce pașii în orășelul din creierul munților unde o așteaptă el.

— Mai bine o lăsam amnezică, decât nebună, protestă Olimpia.

— M-am săturat, și Gelu aruncă pe masă un vraf de foi.

— În casa asta nu se poate învăța, declară din pragul ușii Filip… Și vă certați degeaba. Ce importanță mai are finalul când lumea o să se plictisească pe parcurs?

— De unde știi? întrebară într-un glas cei doi.

— Am citit-o, mormăi disprețuitor Filip. Acțiunea e egală cu zero. Adică, o tipă îl duce pe unul la Sinaia. Ăsta își uită în mașină o brichetă de aur. Aia putea s-o șteargă imediat, că, Ollie, doar știi cât costă gramul de aur, dar nu, se duce după el. Vede o crimă, dar mortul are un frate geamăn. În loc să se ducă la miliție să reclame, ajunge la casa de nebuni. Treaba ei, fiecare face ce vrea, dar puțin respect pentru cititori…

— Te obrăznicești, îl avertiză Olimpia.

— Pe urmă, continuă Filip, chestii cu Predealul, urmăriri, spargeri, miros de garoafe. Aia înnebunește sau nu se știe exact, dar se duce după ei la Sinaia. Acolo, iar vor s-o omoare… Și personajele… Olga parcă e profa de fizică, mereu dă ochii peste cap și se emoționează. De voi, ce să mai vorbesc! Aby și nenea Gelu tot timpul mănâncă, fumează, beau cafele și stau la taclale. Matale, mămico, te agiți, dar exact ca atunci când iau câte un patru. Crezi că patru ăsta e sfârșitul lumii și mă și vezi repetent… Singurele personaje simpatice sunt cele secundare, Ancuța și cu mine… N-ați știut să…

— La culcare, ordonă Olimpia.

Filip ridică din umeri, își umplu pumnul cu bomboane luate dintr-o cutie, și dispăru din încăpere. Cei doi își aprinseră țigările și urmăreau posaci rotocoalele de fum.

— Merge, merge? se interesă jovial ABC, intrând pe ușă.

Își scutură căciula de palton și stropi mici zvâcniră prin aer, sfârâind pe tablele încinse de pe aragaz.

— Pe dracu, mormăi Gelu.

— Ascultă, Aby, ți-am dat-o s-o citești, cum ți s-a părut?

— Într-un fel mi-a plăcut, începu ABC și, ridicând capacele de pe câteva cratițe, adulmecă pofticios… Mișună cartea de superbe, unde te-ntorci, numai de ele dai… Singura enervantă e aia grăsuță cu copilul, aia mai realistă, o vezi peste tot, băgăcioasă; dacă eram în locul lui bărbatu-său, numai într-o bătaie o țineam, până-i ieșeau prostiile din cap și se apuca de treabă serioasă. Aia cere palme tot timpul, domnule… Iar blonda, – frumoasă, dar tălâmbă și ea cât cuprinde.

— Asta-i culmea, se indignă Olimpia. N-ai înțeles nimic din tot ce a suferit fata aia, săraca!

— Și, acum ce vrei, să-i plâng de milă?!… M-a deranjat teribil faptul că intriga este încurcată de doi ofițeri stupizi – din start o premiză neverosimilă – care în mod inadmisibil nu acordă atenție tuturor datelor ce li se oferă. Astfel, eludează istoria blondei, o resping chiar, până aproape de sfârșit, când cu puțină perspicacitate și corectitudine profesională ar fi rezolvat totul de la început… Nu știu cine o să vă publice cartea asta, că pe noi, oricum, nu ne servește.

— Știi ce, află că pe mine puțin mă interesează atitudinea ta de expert. Mie mi-a plăcut foarte mult și m-am regăsit exact în Olga.

ABC o privi perplex:

— Cum adică, tu ai citit-o, ori ai scris-o?

— Și una și alta, dar mintea ta nu le poate cuprinde pe amândouă.

— Preferam să aveți existențe distincte: ea în carte, tu acasă, zise ABC, ieșind din bucătărie.

— Cum rămâne, atunci? se interesă Gelu, după un timp de tăcere.

Olimpia, care părea să revină cu greu din adâncurile meditației, vorbi inspirat:

— Realism, am zis, asta vrea toată lumea, luciditate. Să ne apropiem de realitate fără menajamente, s-o privim în față, cu curaj, așa cum este: frumoasă și optimistă.

Deci, finalul să arate că totul n-a fost decât un joc de umbre. Să-i redăm pe toți destinului lor adevărat, să-i lăsăm să meargă la locurile lor.

Comedia s-a sfârșit, să-i înapoiem vieții.

Îți dai seama ce rupere de ritm, ce surpriză?

Gelu o privea excedat.

— Înțeleg că tu vorbești acum de aspectul filozofic al cărții. Știi… mie mi-ajunge. De rest, ocupă-te tu, dacă vrei.

— Firește, va fi o apoteoză a realismului.

Final III

Din ziarele unei zile de marți:

„Noi realizări de prestigiu. Colectivul oamenilor muncii din șantierul naval raportează că s-au încheiat lucrările la primele nave de 17.000 tDw. cu șase luni înainte de termenul stabilit. Despre angajamentele acestui harnic colectiv ne informează tov. inginer Radu Jipa, întors recent de la Hamburg unde a încheiat un contract prin care țara noastă va asigura necesarul de nave de 17.000 tDw țărilor membre ale Pieții Comune…”

— Ăsta toată ziua bate străinătatea, oftă Giselle și începu să plimbe fierul de călcat pe haina întinsă pe masă. Dacă-l luam eram doamnă, nu stăteam să calc uniforme… Și cât s-a ținut de capul meu…

— Exagerezi, ripostă Gelu. Știi că erai topită după el.

— Topită, îngână ea. Aveam și de ce… era bărbat, înțelegi, bărbat…

— Ne aud vecinii!

— Să audă! țipă ea. Să te arate cu degetul… De ce ai vrut femeie tânără, dacă ești…

Gelu se repezi la casetofon, răsucind la maximum butonul de sunet… Din păcate, protecția fonică s-a realizat instantaneu și nimeni n-a aflat finalul discuției… Poate altă dată!

* * *

În aceeași zi, la radio, într-una din emisiunile ascultate cu atât interes de pensionari, casnice și preșcolari:

Reporterul: Stimate tovarășe doctor Pavel, lumea medicală românească se mândrește cu realizările dumneavoastră.

Doctorul: Nu sunt ale mele, ci ale minunatului colectiv… – un șir de păcănituri și vocea dispare – …condițiile extraordinare de care beneficiem… – iar păcănituri – …mulțumim din inimă… Un suport moral deosebit mi-a fost, în clipele grele, soția mea. Pot spune că ea mi-a deschis calea spre rezultatele de azi…

Reporterul: Știința românească îi rămâne îndatorată.

Doctorul: Da. Olga, soția mea, a fost prima pacientă pe care am vindecat-o de amnezie prin metoda care-mi poartă astăzi numele. Un caz foarte interesant pentru că, deși părea o amnezie lacunară, era totuși totală, existând o mutație a e-ului primar într-o lume paralelă. Evoluția în această lume paralelă se traduce prin relatarea unor evenimente dramatice care însă nu implicau decât participarea ei afectivă. După multe încercări am stabilit natura șocului psihic inițial: pierderea unei brichete, un Ronson de aur.

Reporterul: Extraordinar! Și cum ați reușit vindecarea?

Doctorul: I-am cumpărat altă brichetă.

* * *

Seara, la televizor, pe programul unu, între un reportaj din agricultură și unul din industrie, o transmisie în direct de pe unul din șantierele patriei. Decorul – o câmpie pe care mișună mașini, tractoare, buldozere. Figurația – plan depărtat și apropiat – activând cu spor. Oamenii sunt voioși, iar pe fețele lor se citește bucuria de a munci și dorința de a îndeplini planul. La locul întâmplării sunt minus cincisprezece grade. În prim plan reporterul și un individ cu cască albă și fața vânătă – detaliu remarcat de cei care au televizoare în culori.

— Tovarășe inginer Dorin Savu, știu că a fost dorința dumneavoastră să părăsiți capitala și să

veniți să lucrați aici.

— Într-adevăr. Am luptat mult cu inerția unor concepții retrograde. Unii tovarăși din conducerea ministerului susțineau că ar fi fost indicat să plec ca expert la o reprezentanță în străinătate. Mi-am impus punctul de vedere și am ajuns în mijlocul acestui minunat colectiv…

— Ce ne puteți spune despre ritmul lucrărilor?

— Extraordinar, de-a dreptul extraordinar. Mai ales în ultimele luni de când, pentru transportul pământului excavat, am renunțat la mașini, înlocuindu-le cu roabe. Am realizat o importantă economie de carburanți pe care o raportăm cu mândrie.

— Vă mulțumim și vă urăm succese la fel de mari…

Inginerul dispare din cadru și în locul lui apare un tractor înaintând într-un ritm care să-i permită camermanului un prim-plan pe stegulețul agățat de portieră: „Fruntaș în întrecerea socialistă”. Reporterul, sfidând pericolul, se urcă din mers pe treapta înaltă de la cabina șoferului. Scena are impresionantul efect de *„ciné-vérité”* pe care ți-l dau doar repetițiile îndelungate. Femeia de la volan – o brunetă cu trăsături de madonă și ochi de demon – își rostește replica, răstindu-se furioasă:

— Ce te-a apucat, tovarășe? Eu am de îndeplinit sarcini importante de plan, nu mă joc.

— Câteva minute, pentru un interviu.

— Tocmai acum, când fiecare minut contează… În sfârșit…

— Cum definiți activitatea de pe acest șantier?

— Eroică… entuziastă… hotărâtoare… Eroică pentru bravii ostași care ne ajută, entuziastă pentru școlarii și studenții care sunt alături de noi, hotărâtoare pentru cei ca mine…

— Ca dumneavoastră? se miră reporterul.

— Da, ca mine. Până nu de mult, eram una din acele tinere debusolate care-și risipesc viața în expediente și plăceri de moment… Într-o dimineață, m-am uitat în oglindă și mi-am zis: „Gata, fetițo!” Am aruncat sticlele de whisky, am risipit pachetele de Kent, iar din banii de pe haina de blană mi-am cumpărat o pufoaică și am venit aici. Și iată, – își mângâie cu mândrie stegulețul agățat de portieră… Aici mi-am găsit fericirea sufletească. Sunt în vorbă cu un buldozerist, fruntaș în producție și el. Am hotărât să ne luăm după ce termin primul tronson.

— Vă doresc noi succese în muncă, casă de piatră și multă fericire în viața personală, îi urează reporterul cu glas emoționat. Pentru telespectatorii noștri, am dori să știm numele dumneavoastră:

— Vivi… Tovarășa Vivi.

* * *

La aceeași oră de seară, două persoane erau ocupate cu studiul cifrelor, prin modalități diferite. Milițianul Roman transpira în fața unor radicali care-și tăinuiau rădăcinile, iar ceferistul Petre al lui Ion studia cu sârg lista parității valutelor pe luna în curs, împărțind dolarii la mărci, mărcile la franci, francii la etcetera, dar făcând totalul în lei, ca tot românul econom.

* * *

Și tot marți, soții Cernea asistaseră la un spectacol muzical, ca invitați de onoare ai starului show-ului: Frăsinel Silică. Talent viguros, profesionist desăvârșit, Frăsinel bulversase lumea muzicală prin maniera nouă, realistă folosită la pian. În sală, doamnele și domnii aplaudau frenetic, iar cunoscătorii declarau convinși că Silică va ieși primul în faza pe sector.

Soții Cernea ajunseseră la timp acasă pentru a urmări programul la televizor, iar, puțin mai târziu, în dormitorul familial, pregătindu-se pentru o binemeritată odihnă, comentau noutățile citite în ziare și pe cele aflate la radio și televizor.

— Fii-tu iar a luat un patru, comentă Olimpia.

— N-are nimic, mormăi ABC. Doar nu vrei să strice tradiția familiei și să ajungă premiant.

— Poate în familia ta, că în a mea n-am auzit de corijenți și repetenți… Ce zici de Vivi?

— Ce să zic? Mănâncă și ea o pâine… Pe mine, Pavel m-a dat gata… Face pe somitatea medicală și el e ramolit de nu se mai știe.

— Mare noroc și pe Olga asta, comentă Olimpia, întinzându-și crema pe față. Ăsta n-o mai duce mult și o lasă văduvă… Vilă la Sinaia, apartament în București, mașină, bani la CEC…

— O mironosiță, aprobă ABC. Ce, crezi că chestia aia cu amnezia a fost reală?… Aiureli! Să pună mâna pe el!

— Auzi, dar Jipa?

— Jipa?! Ăsta are pile până la Dumnezeu… Se apropie de ea și-i șopti câteva cuvinte la ureche…

— Nu vorbi! se minună Olimpia. Păi, dacă e așa…

N-apucă să termine, pentru că începu să sune telefonul. ABC ridică receptorul și, în timp ce asculta, începu să dea plictisit din cap. Puse receptorul în furcă și se întoarse spre Olimpia:

— Trebuie să plec. Au găsit pe șoseaua București–Ploiești o mașină în pană de benzină cu o tipă înăuntru, care cică nu știe cine este, cum a ajuns acolo, dar susține că a asistat la o crimă.

— Pe șosea?

— Nu, undeva, nu știe unde, și, culmea, pretinde că mortul s-a dedublat și în timp ce cădea cu capul sfărâmat, își făcea apariția tot el, și pe ușă… Tu înțelegi ceva?

— De ce vă trimit toate astea pe capul vostru? se enervă Olimpia. Spune-le, dragă, s-o expedieze direct la Spitalul nouă, e nebună, îți pierzi vremea.

— Nu, trebuie să văd dacă nu e escroacă. O fi furat mașina și încearcă să scape înșirând bazaconii… Ori, mai știi… parcă am mai auzit de un caz ca ăsta…

— Fleacuri…

Lector: MAGDALENA BEDROSIAN
Tehnoredactor: CONSTANȚA VULCĂNESCU
Apărut: 1985. Bun de tipar: 23.VII.
Format 16/54 X 84. Coli tipo 18,5.
Tiparul executat sub cd. 5095/985 la

INTREPRINDEREA POLIGRAFICA
BACĂU

[1]. În psihologie și în psihopatologie, ștergerea selectivă și inconștientă din memorie a faptelor dezagreabile și, în general, a oricărei situații în conflict cu ego-ul propriu.

Table of Contents

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Final I
Final II
Final III

Table of Contents

Capitolul I	4
Capitolul II	25
Capitolul III	49
Capitolul IV	74
Capitolul V	94
Capitolul VI	120
Capitolul VII	146
Capitolul VIII	169
Capitolul IX	196
Capitolul X	218
Capitolul XI	241
Final I	265
Final II	271
Final III	277